

„Mani septinjūdžu zābaki
stāv kaktā ar putekliem apklāti”

(Aspazija)

UDK 821.174-9
Ma 481

Projekta vadītājas **Velga Līcīte-Meldere, Inita Vītola**

Redaktore **Māriete Āboltiņa**

Korektore **Gunita Arnava**

Mākslinieciskā noformējuma un

maketa autors **Raimonds Ramutis**

Iespiests **SIA „Valmieras tipogrāfija LAPA”**

Pirmā vāka noformējumā izmantots Cēsu Valsts ģimnāzijas 10. klases skolnieces Santas Bartušēvičas zīmējums

Pēdējā vāka noformējumā izmantots Pildas pamatskolas 9. klases skolnieka Artūra Šroma zīmējums

ISBN 978-9984-829-16-6

© Latviešu valodas aģentūra, 2015

Latviešu valodas aģentūra

Priekšvārds

Latviešu valodas aģentūra jau astoto gadu aicina 1.–12. klases skolēnus piedalīties radošo darbu konkursā, tādējādi rosinot viņus dziļāk un daudzpusīgāk apzināt savu saistību ar Latviju, latviešu valodu, mūsu tautas garīgo mantojumu un humānajām vērtībām.

Skolēnu literārie darbi un zīmējumi ir izdoti grāmatās: „Mana valoda ir mans gods” (2009), „Iedezies par savu tautu, valsti un valodu” (2010), „Mana valoda ir mans gods. *My Language: A Matter of Honour for Me. Ma langue est mon honneur*” (2010), „Ko, Latvija, Tev varu dot?” (2011), „Starp tevi un mani ir valoda” (2013), „Latvija, es esmu Tavs bērns” (2014), „Dzimtas stāsti. Ar saknēm Latvijā” (2014).

Aspazijas un Raiņa 150. jubilejas gadā piedāvājam lasītājiem jaunu krājumu – „Mani septiņjūdžu zābaki stāv kaktā ar putekļiem aplāti (Aspazija)”. Šajā izdevumā apkopoti skolēnu domrakstu, eseju, stāstu, pasaku, dzejoļu un tēlojumu fragmenti, kuros ir interesanti un mūsdienīgi interpretēta Aspazijas dzejas rinda, kā arī

skarti pusaudžiem un jauniešiem svarīgi jautājumi – dzimtenes un pasaules iepazīšana, pagātnes, tagadnes un nākotnes notikumu izzināšana, dzīves jēgas meklējumi, iespēja doties ceļojumā uz bērņību, grāmatās tēloto vai fantāzijā radīto pasauli u. c.

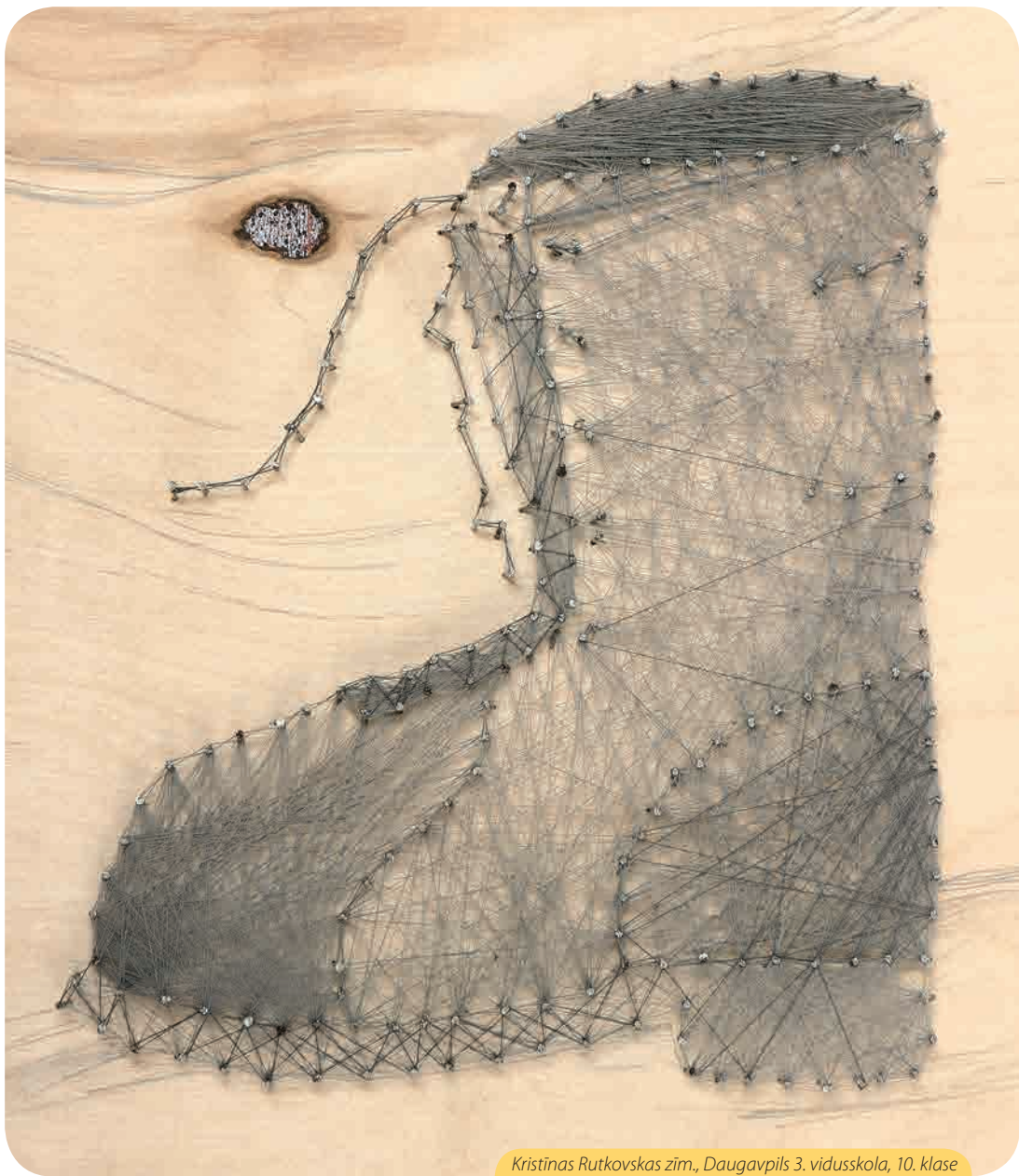
Putekļiem aplāto septiņjūdžu zābaku raksturojumā gluži kā daudzkrāsainā dzīparā savijas visdažādāko sadzīves ainu, bērņības atmiņu, iztēlē uzburto notikumu tēlojumi, liriskas apceres par laimes zemes meklējumiem un saviļņojošo mājās atgriešanās brīdi, kā arī dziļas un nopietnas pārdomas par Latvijas dabas skaistumu, valodas savdabību, unikālo kultūras mantojumu un nacionālo vērtību saglabāšanas nozīmību.

Ikvienam jaunajam autoram ir savs priekšstats par septiņjūdžu zābaku izskatu, to pielietojuma iespējām un nozīmību. Vairāku skolēnu radošajos darbos pavid vēlme modernizēt seno pasaku tēlu, iedomājoties to velosipēda, automašīnas, lidaparāta vai interneta veidolā, taču visbiežāk brīnumzābaki tiek raksturoti kā maza bērņa, pieauguša vīrieša vai sievietes apavi, kas var būt gan jauni, skaisti, eleganti, rotāti ar maģiskiem rakstiem un dekoratīviem elementiem, gan arī veci, novalkāti, nobružāti, deformēti un pat saplīsuši. Interesantu atzinumu par krāsām, kādās spēj zaigot septiņjūdžu zābaki, ir izteikusi J. Endzelīna Kauguru pamatskolas 7. klases skolniece Lelde Dubrova: „Aplūkojot šos zābakus, es redzu dažādas krāsas. Ja tie ir melni, tad stāsta par nežēlīgajiem karu notikumiem. Balti man asociējas ar stabilitāti, mieru un satīcību mūsu Latvijā. Dzeltēnā krāsa saistās ar siltajiem, jaukajiem un laimīgajiem brīžiem manā ģimenē. Zaļo krāsu es redzu, kad priecājos par Latvijas ārēm, mežiem, laukiem,

bērziem, ozoliem un liepām un sajūtu savas dzimtenes smaržu. Zilā ir līkumaino upju, ezeru un Dzintara jūras krāsa.”

Dažu skolēnu radošajos darbos ir pausta pārlicība, ka septiņjūdžu zābaku veiktās darbības nebūt nav pozitīvi vērtējamas: šie brīnumainie apavi gan dod iespēju ātri pārvietoties, taču cilvēks, kas traucas kā viesulis, savā ceļā parasti nepamana skaisto, vērtīgo un nozīmīgo; ar pārdabiskām spējām apveltītie zābaki izpilda visas mūsu vēlēšanās, taču viegli, bez piepūles gūtās veltes un panākumi nedod nedz īstu prieku, nedz gandarījumu. Vairums jauno autoru tomēr uzskata, ka septiņjūdžu zābaki ir ļoti vērtīga dāvana vai arī nozīmīgs atradums, kas radikāli izmaina cilvēka dzīvi, padarot to interesantāku, mērķtiecīgāku, saturīgāku. Šie brīnumlīdzekļi dod iespēju pārvietoties laikā un telpā, mēdz būt veiksmes, spēka, talanta devēji, dižu mērķu izvirzītāji un visdažādāko vēlmju piepildītāji, tie mudina cilvēku veikt labus darbus, rosina viņa iztēli un atsauc atmiņā svarīgus pagātnes notikumus. Interpretējot Aspazijas dzejas rindu „Mani septiņjūdžu zābaki stāv kaktā ar putekļiem aplāti”, Iecavas vidusskolas 9. klases skolniece Santa Kalvāne saka: „Septiņjūdžu zābaki – mūsu sapņi, cerības, vēlēšanās un viss, kas ļauj dzīvot interesantu dzīvi,” bet Nirzas pamatskolas 9. klases skolniece Laine Greta Grahoļska piebilst: „Putekļi ir aizmiršana. [...] Cerība ir putekļu pretstats. Cerība ir brīvības māsa, manu septiņjūdžu zābaku māsa.”

Ej nopūt putekļus no septiņjūdžu zābakiem un piepildi savus sapņus mums visiem un Latvijai par prieku!

Kristinas Rutkovskas zīm., Daugavpils 3. vidusskola, 10. klase

Kas tad īsti ir septiņjūdžu zābaki? Daži saka – tie ir zābaki, kuri spēj noskriet septiņas jūdzes, citi apgalvo – pavisam parasti apavi, kas kalpo kāju ērtībai un ir moderns stila elements.

Manuprāt, septiņjūdžu zābaki spēj pārvietoties laikā un telpā. Tie ir saistīti ar ātrumu un dod mums iespēju izstaigāt gan dažādu gadsimtu vēsturiskos notikumus, gan šodienas realitātes ceļus. [..]

Aplūkojot šos zābakus, es redzu dažādas krāsas. Ja tie ir melni, tad stāsta par neželīgajiem karu notikumiem. Balti man asociējas ar stabilitāti, mieru un satiecību mūsu Latvijā. Dzeltenā krāsa saistās ar siltajiem, jaukajiem un laimīgajiem brīžiem manā ģimenē. Zaļo krāsu es redzu, kad priecājos par Latvijas ārēm, mežiem, laukiem, bērziem, ozoliem un liepām un sajūtu savas dzimtenes smaržu. Zilā ir likumaino upju, ezeru un Dzintara jūras krāsa. [..]

Noslaucisim putekļu kārtu no septiņjūdžu zābakiem un mēģināsim noskaidrot, ko tie spēj!

Elde Dubrova,

*J. Endzelīna Kauguru pamatskolas
7. klase*

Kas tad ir septiņjūdžu zābaki? Meklēju atbildi internetā. Tur izlasīju, ka tie ir „.. maģiskie apavi, pazīstami no pasakām, ļauj to īpašniekam ar vienu soli ceļot septiņjūdžu attālumā. Ar nelielu piepūli ir iespēja šķērsot valsti, būt klāt visur, kur tas šķiet nepieciešami.” [..]

Ja septiņjūdžu zābaki patiešām eksistētu, lidmašīnas, vilcieni un automašīnas nebūtu vajadzīgas, jo cilvēki visur dotos kājām. Tādā veidā tiktu saudzēta daba, jo transporta līdzekļu izdalītās gāzes nepiesārņotu gaisu. [..]

Domāju, ka septiņjūdžu zābaki labi noderētu arī skolēniem, kuri mācās vēsturi un ģeogrāfiju. Piemēram, jāiepazīst Austrālija, hops – zābaki kājās, pāris soļu un – esam tālajā kontinentā! Visu redzi, visu dzirdi, visu vari aptaustīt un sajūst. Atliek vienīgi uzzināt, kurā vietā notiek kaut kas interesants. Manuprāt, ja cilvēkiem būtu septiņjūdžu zābaki, viņi mazāk laika pavadītu pie televizora un datora.

Iespējams, ka Aspazijas septiņjūdžu zābaki bija citādāki. Ar tiem dzejniece varēja nokļūt savu dzejoļu un lugu pasaulē.

Margīta Lude,

*Līvānu 1. vidusskolas
8. klase*

Lidijas Lavrinovičas zīm., Daugavpils 15. vidusskola, 2. klase

Mūsdienu septiņjūdžu zābaki ir dažādas lietas, ar kuru palīdzību dzīvē var straujāk virzīties uz priekšu. [..]

Visbiežāk mani septiņjūdžu zābaki ir velosipēds, ar kuru varu pārvietoties ātrāk, nekā ejot kājām. Piemēram, uz treniņu ar velosipēdu es varu aizbraukt 10 līdz 15 minūšu laikā, bet kājām būtu jāiet 25 līdz 30 minūtes, un tā ir liela atšķirība!

Turklāt braukšana ar velosipēdu uzlabo veselību.

Mani otrie septiņjūdžu zābaki ir internets, jo tas dod iespēju aizsūtīt rakstu darbu skolotājam, samaksāt rēķinu, apsveikt draugu, iegūt daudzveidīgu informāciju, izlasīt jaunākās ziņas un izdarīt vēl daudz ko citu. [..]

Arī padoms vai ieteikums var būt septiņjūdžu zābaki. Ir jāprot ieklausīties pieredzējušu cilvēku teiktajā un jāmāk izmantot viņu padomus īstajā brīdī un pareizi. Šie mani septiņjūdžu zābaki, par nožēlu vecākiem, gan ir nostumti stūrī un tiek izmantoti reti.

Mūsdienās septiņjūdžu zābaku ir daudz un tie ir dažādi. Jāprot tikai īstos atrast, mazliet nospodrināt un likt lietā šiem burvju līdzekļiem piemītošās spējas!

Girts Treimanis,

*Valmieras Pārgaujas ģimnāzijas
8. klase*

Sešpadsmitajā dzimšanas dienā vecāki man uzdāvināja jaunus septiņjūdžu zābakus. Tie bija darināti no ādas un bija apburoša brūnā krāsā. Man tie derēja kā uzlieti, un es ar šiem zābaciņiem staigāju it visur. [..] Es tos loloju, it kā zābaciņi būtu taisīti no zelta un spētu man palīdzēt nolikt eksāmenus, ko tie, protams, nespēja. No visa gan tos pasargāt neizdevās, jo nekad jau nevar zināt, kas gadīsies pēc septiņām jūdžēm, varbūt kāda peļķe vai dziļi dubļi. [..]

Kurpnieks, kurš laboja manus apavus, bija kārtīgs un centīgs vīrs. Viņš ļoti labi prata savu darbu, tāpēc zābaciņi man ilgi kalpoja. Es staigāju ar tiem ne tikai studiju laikā, bet arī vēl dažus gadus pēc tam.

Visu šo laiku krāju naudu, lai varētu nopirkt ko labāku par šiem

zābaciņiem. [..] Iegādājos elegantu, melnu gaisa dēli. Nu visur pārvietojos ar to. [..]

Dzīve turpinājās, laiks skrēja aizvien ātrāk un ātrāk, tehnoloģijas turpināja attīstīties, drīz vien es katru gadu varēju izmēģināt vismaz vienu jaunu pārvietošanās līdzekli. Pat vienpadsmitgadnieki drāzās pa ielām ar saviem gaisa dēļiem. Tie tika dēvēti par gaisa diskusiem, bet īstenībā bija gluži līdzīgi manam vecajam gaisa dēlim. [..]

Apzinoties, ka modernās tehnoloģijas neticami ātri noveco, es prātoju, kā vecmāmiņa spēja četrdesmit gadus līdināties ar vienu slotaskātu...

Anna Lonija Ulmane,

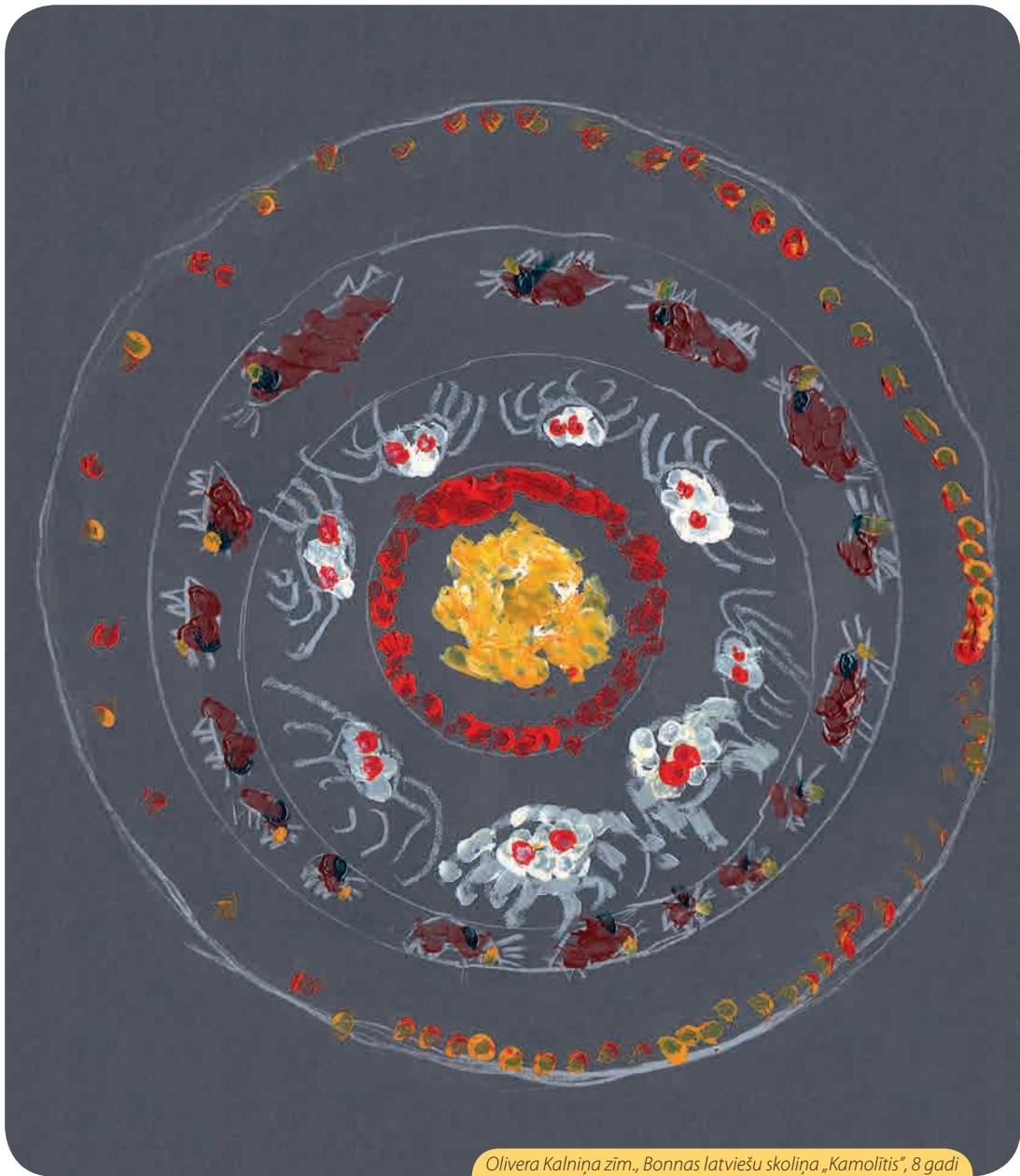
*Briseles 2. Eiropas skolas
9. klase*

Mani septiņjūdžu zābaki ir internets. Tas dod iespēju ātri nokļūt Rīgā pie vecmāmiņas un samīļot viņu, izmantojot *Skype*. Kāpēc gan skriet ar septiņjūdžu zābakiem, ja mēs visi esam tepat blakus internetā? Tomēr vismaz reizi gadā es kāpju mūsdienu zābakā – lidmašīnā un lidoju uz Latviju. Pasakās arī ir lidojošais paklājs, kas līdzinās lidaparātam.

Laikam mani zābaki ir putekļiem klāti tāpēc, ka es vēl nezinu, ko darīt ar tiem šodien un arī tad, kad būšu pieaudzis.

Daniels Goldšmits,

*Briseles 2. Eiropas skolas
11. klase*

Olivera Kalniņa zīm., Bonnas latviešu skoliņa „Kamolītis”, 8 gadi

Es gribētu iet tālu, tālu –
uz Daugavpili
vai uz Salaspili,
vai Jēkabpili.
Bet mani septiņu jūdžu zābaki
stāv kaktā,
putekļiem apklāti.

Es gribētu tikt tālu, tālu –
uz Spāniju
vai uz Franciju,
vai Poliju.

Bet mani septiņu valstu zābaki
joprojām stāv kaktā,
putekļiem apklāti.

Es gribētu aiziet tuvu, tuvu –
uz blakus māju
vai uz paša dārzu,
vai mežu.

Bet mani septiņu metru zābaki
stāv kā stāvējuši,
putekļiem apklāti.

Jau septiņus gadus
mani septiņu jūdžu zābaki stāv,
putekļiem apklāti.
Vispirms uzpūšu
septiņas reizes tiem virsū.
Tad septiņas reizes uzklepoju.
Tad septiņas reizes izmēru.
Septītajā reizē tie dodas ceļā.

Pēc septiņiem soļiem
es jau esmu šķērsojis
septiņas mājas,
septiņas ielas,
septiņus kvartālus,
septiņas pļavas,
septiņus strautus,
septiņas valstis
un septiņas jūras.

Ai, cik skaisti, ai, cik ātri
man pasaule traucas apkārt!
Es tikai paspēju saskatīt
septiņus angļus,
septiņus ķīniešus,
septiņus amerikāņus,
septiņus indiešus,
septiņus frančus,
septiņas govīs
un septiņus teļus.

Ai, cik labi ir lidot
caur septiņām debesīm!
Un debesīs es saskatīju
septiņas zvaigznes,
septiņus mākoņus,
septiņas lidmašīnas,
septiņus satelītus,
septiņus kosmonautus,
septiņus meteorītus
un vienu, tikai
vienu Mēnesi
un vienu lielu
oranži dzeltenu Sauli.

Fēlikss Ozano (Auzanneau),
Briseles 2. Eiropas skolas
8. klase

Diānas Smoļakas zīm., Rugāju novada vidusskola, 12. klase

K atram, arī man, jau kopš bērnības šūpulī tiek ielikti septiņjūdžu zābaki. Gluži jauni un neskarti tie pacietīgi gaida, kad pienāks brīdis uzsākt aizraujošo gājieni pa visu pasauli. [..]

Manam ceļam jābūt košam! Tik ilgi, kamēr vien tas būs krāsains, es droši zināšu, ka esmu izvēlējusies pareizo virzienu. Meklēšu skaisto pat mazos sīkumos, iekrāsošu savus soļus, sajaukšu tos un dāvāšu cilvēkiem dzīvesprieku –

mazus, oranžus saules stariņus. Saglabāšu līdzsvaru un turpināšu iet uz priekšu, kāpjot zajos, augstos kalnos. Sasniegusi virsotni, redzēšu atklāsmi zilajās debesīs. Arī šeit neapstāšos, meklēšu nākamo smaili – vēl augstāku, vēl spicāku, vēl spožāku! Es noteikti spodrināšu savus septiņjūdžu zābakus...

Kima Maskovska,
Jelgavas Spīdolas ģimnāzijas
10. klase

Iztāsti zīlītei, kas ir septiņjūdžu zābaki!" mani uzrunāja Brīvais rudais zirgs. „Ja saka – kādam ir septiņjūdžu zābaki, tad vēlas pateikt, ka šis cilvēks daudz ceļo un gūst pieredzi. Nezināju, ka tie eksistē,” es paskaidroju.

„Kam tie zābaki pieder?” zīlīte prasīja un nopurināja putekļus no baltajiem spārniem. Skatījāmies uz zirgu, kurš, brīdi vilcinājies, atbildēja: „Nemaz nezinu. Atradu tos un nolēmu, ka zābakiem atkal jādodas kādā ceļojumā.” [..]

„Vēlos redzēt Niagāras ūdenskritumu!” sapņaini noteica zīlīte. Pēc mirkļa atradāmies pie milzīga ūdenskrituma. Mirdzēja varavīksne. Garām aizlidoja skaists putns. Es smaidīju. Pēc dažām minūtēm bijām atpakaļ zem ozola. Latvijā. Septiņjūdžu zābaki tagad pieder man. Tie vairs nebūs putekļiem aplāti, jo es vienmēr meklēšu jaunu pieredzi – vai nu kopā ar zīlīti un Brīvo rudo zirgu, vai viena pati...

Lorna Barbara Ērla,
Cēsu Valsts ģimnāzijas
8. klase

Esmu maza meitene, mani sauc Anna. Es dzīvoju kopā ar kaķeni Milku un suni Rembo. Man ir arī brīnišķīga ģimene.

Mājās mums ir skaistas un jaukas lietas, par kurām es rūpējos, bet man ir arī spoži septiņjūdžu zābaki, ar kuriem apceļoju pasauli. Esmu bijusi daudzās

pasaules vietās, piemēram, Bulgārijā, Amerikā, Madagaskarā, Francijā. Kā man patīk iepazīt jaunas valstis un lieliskus cilvēkus! Atklāšu jums mazu noslēpumu – es visur eju kājām, nevis lidoju ar lidmašīnu vai braucu ar mašīnu. [..]

Kādu rītu piecēlos un apjautu, ka vairs nevēlos apceļot pasauli. Sapratu, ka visvairāk esmu vajadzīga šeit, savās mājās, kur ir ģimene, kas mani mīl.

Noliku kaktā savus septiņjūdžu zābakus, aplaistīju kaktusu, pabaroju sunīti Rembo, kā arī kaķēnīti Milku un samīļoju tos.

Marta Celmiņa,
Jelgavas 3. sākumskolas
3. klase

Kādā dienā es aizbraucu ciemos pie babiņas. Skatos – kaut kas neparasts!

Prasu: „Kas tas ir, babiņ?”

Viņa saka: „Tie ir septiņjūdžu zābaki. Man neder, vari ņemt, jo tie ir fantastiski – ar tiem var lidot, uz kuriem vien vēlies. Bet šie septiņjūdžu zābaki klausā tikai tādus cilvēkus, kuri domā labas domas un nedara pāri citiem.”

Nākamajā rītā es nolēmu pārbaudīt zābaku brīnumainās spējas. Tikko uzvilku tos kājās, tā pacēlos augstu, augstu debesīs. Es nezināju, kurp doties. Pēkšņi man ienāca prātā Īrija, jo tur dzīvo daudz manu radiņu. Aizlidoju, paskatījos no mākoņu maliņas – it kā viss kārtībā.

Veras Smirnovas zim., Rēzeknes Valsts poļu ģimnāzija, 9. klase

Skolā man patika klausīties stāstus par Āfriku – devos uz turieni apskatīt savvaļas dzīvniekus, pilsētas, tumšādainos cilvēkus. Fū, cik karsti tur bija! Nē, Āfrikā es ilgi neuzkavējos.

Nākamā pieturvietā – Londona. Vēroju, kā filmās redzēti aktieri iznāk no liela teātra. Es ielāvījos arī kinozālē, kur skatījies filmu ar 3D brillēm un iztēlojos, ka esmu aktieris, kas uzstājas kopā ar slavenībām.

Pag, un kā ir Antarktīdā? Arī tur pabiju, redzēju polārlapsas, pingvīnus, vaļus un baltos lāčus, bet aukstuma dēļ ātri steidzos prom.

Tad iešāvās prātā paskatīties, kas ir okeāna dzīlēs. Papriecājos par brīnumskaistām zivtiņām, šausminājos par haizivju asajiem zobiem un centos pa gabalu turēties no nāvējošās medūzas.

Nu es pasauli biju apceļojis krustu šķērsu. Bet kā ir uz Saules? Mēģināju doties turp. Saule bija liela, liela un karsta, karsta. Tad es nejauši pagriezu galvu atpakaļ. Man mute palika vaļā: es ieraudzīju Latviju, mūsu zemīti, savas mājas. Cik viss izskatījās skaisti!

Nē, es vairs negribēju būt ne uz Saules, ne okeāna dzīlēs, ne kādā citā eksotiskā vietā. Steidzos atpakaļ uz mājām, uz savu mīļo zemīti, pie savas ģimenes.

Nauris Ivanovs,
Taurupes pamatskolas
5. klase

Ja man būtu septiņjūdžu zābaki, es būtu laimīgākā meitene pasaulē, jo varētu aizceļot uz jebkuru valsti un man nevajadzētu par to maksāt.

Vispirms es dotos uz Ameriku. Tas gan būtu jauki – redzēt amerikāņu straujo dzīves tempu, palūkoties uz milzīgajiem debesskrāpjiem un neparastajām dabas ainavām, kā arī pabūt vietās, kur dzīvo indiāņi – Amerikas pamatiedzīvotāji. Es apsēstos strauja kumeļa mugurā un joņotu caur mežonīgajiem mūžamežu džungļiem, meditētu pie indiāņu cilts ugunsкура un, noliecot galvu, godinātu kādu noslēpumainu zelta statuju – šīs zemes ļaužu pielūgsmes objektu.

Tālāk es ceļotu uz Antarktīdu. Sniegi, sniegi, visapkārt ledus tuksnesis... Balto lāču ģimene vizinās uz ledus gabala... Kaut tik tā mani nepamanītu! Un, lūk, aiz lielā ledus kalna omulīgi čubinās vesela pingvīnu kolonija. Pingvīni, kā es vienmēr esmu gribējusi tos redzēt! Varbūt pateikt viņiem „labdien”? Nē, nevar, pingvīni taču nesaprot latviešu valodu un var nobīties.

Ja man būtu septiņjūdžu zābaki, es dotos arī uz Mēnesi. Kāpēc, nezinu, visi taču grib nokļūt uz Mēness. Ja varētu, es paņemtu līdzī arī savu ģimeni un tuvākos draugus, jo ko gan es viena tur darītu?

Nē, mani septiņjūdžu zābaki nestāvētu putekļiem aplāti, man tie būtu vajadzīgi katru dienu.

Paula Paidere,
Balvu Valsts ģimnāzijas 8. klase

Artjoma Antonoviča zīm., Mazozolu skola, 3. klase

Es esmu mazs, mazs cilvēks lielā, lielā pasaulē. Kad biju pavisam mazs, sapņoju ar septiņjūdžu zābakiem apceļot visu plašo pasauli, jo tajā ir ļoti daudz interesanta. Ēģiptē ir tik skaistas un senas piramīdas, Austrālijā dzīvo ķenguri un ir eksotiska daba, Francijā ir Eifeļa tornis un garšīgi ēdieni, bet...

Es nevaru dzīvot bez savām mīļajām mājām, kur mani vienmēr gaida ģimene un draugi. Manas mājas ir Latvijā!

Mīlu Tevi, mana dzimtene, un vēlu Tev laimi! Gribu, lai Tu būtu skaista, lai Tavs vārds skanētu visā lielajā, plašajā pasaulē!

Mareks Pārums,
Skultes sākumskolas 3. klase

Uzvelku savus septiņjūdžu zābakus un dodos plašajā pasaulē. Mani vilina baltais sniegs un mirdzošais ledus zem kājām, tāpēc dodos uz Antarktīdu. Ar aizrautību un sajūsmu vēroju, kā melnbaltie pingvīni neveikli tuntuļo pa nebeidzamiem sniega un ledus klajumiem, kā baltie lāči ar savām lielajām, spalvainajām ķepām ķer sudrabotas zivis kādā okeāna stūrītī, kurš vēl nav ledus ieskauts. Te pēkšņi sagriežas balts sniega virpulis. Man kļūst auksti. Es vēlos sasildīties un lūdzu, lai zābaki aiznes mani uz siltajām zemēm.

Šis lūgums tiek uzklausīts, un es nonāku Madagaskarā. Apmaldos necaurredzamos džungļos, bet nobīties nepaspēju, jo jautrību izraisa lemuri un mērkaķi. Viņu sejiņas ir tik mīlīgas un smieklīgas! Tie lēkā no koka uz koku, un dzeltenie banāni ātri pazūd viņu kārajās mutītēs. Man arī gribētos piedalīties šo dzīvnieku aizrautīgajās rotaļās. Novelku jaku un jau grasos mest kūleņus. Pēkšņi izdzirdu savādu šņācošu skaņu. Nojaušu, ka nekas labs nav gaidāms. Man aizraujas elpa – čūska! Kaut es varētu pacelties spārnos un nonākt kosmosā! Uzticamie zābaki atkal mani izglābj.

Staiģāju pa Mēness nelīdzenu virsmu, varu zvaigznes paņemt plaukstās un samīļot. Tā es klejoju visu dienu, bet nesastopu nevienu dzīvu radību, neredzu nevienu augu. Man kļūst garlaicīgi. Vēlos,

lai septiņjūdžu zābaki aizved mani uz tādu vietu, kur es varētu nopeldēties un tikt vaļā no apnicīgajiem putekļiem, kas iespiedušies katrā ādas porā.

Dodos uz Kluso okeānu un ienirstu tā dzelmē. Ūdens patīkami veldzē ādu, zemūdens augi ar maigajām lapām samīļo manu nogurušo ķermeni, acis priecē dažādu formu krāsaini koraļļi. Graciozi kustinot astes, garām aizpeld brīnumskaistas zivis. No cilvēku modrajām acīm paslēpušies, krabji savās alās klakšķina asās spīles. Man tuvojas astoņkājis, un mēs sasveicināties. Mazliet samulstu, jo nesaprotu, kura no viņa astoņām rokām ir labā, kura – kreisā. Ir laiks doties tālāk. [..]

Nolemju apskatīt Gobi tuksnesi. Cik tālu vien skats sniedzas – smiltis, smiltis vien. Dedzinoša saule svilina pakausi. Nonāku līdz Lopnūra ezeram, bet man šī vieta nepatīk, jo te atrodas pasaulē lielākā kālija mēslojuma rūpnīca un šeit ķīnieši veic pazemes kodolizmēģinājumus. [..] Mani pārņem baisa sajūta.

Es vēlos atgriezties mājās – Latvijā. [..]

Novēlu katram atrast savus septiņjūdžu zābakus. Tie man lika saprast, ka visskaistākā zeme un septītais pasaules brīnums ir Latvija.

Evita Bernharde,
Taurupes pamatskolas
7. klase

Milanas Timoņinas zīm., Rīgas 34. vidusskola, 3. klase

A ttālums, sveši cilvēki, jaunas un neiepazītas pilsētas, kas liek aizrauties elpai, gaviļēt sirdij un sažņauties dūrēm. Pēc šīm sajūtām ilgojās Aspazija, un tās alkstu iepazīt arī es. Mēs abas vēlamies kļūt par ceļotājām dumpiniecēm, lai uzzinātu, kas ir īstā Tēvijas mīlestība.

Meklējot piedzīvojumus, es nokļūstu Ziemeļu Ledus okeānā, tad dodos uz dažādām pilsētām un laukiem... Tomēr skumstu pēc rudzu ziedu noklātām pļavām manā Tēvzemē, gribu dusēt zem slaida bērza, redzēt skaistus sapņus un dzirdēt latviešu valodu. [...] Es ilgojos pēc Siguldas takām un Gaujas piekrastes, domās esmu Kolkas raga akmeņainajā pludmalē... [...]

Kad atveru acis, ieraugu Daugavas krastu, Latvijas karogu, mājas, dzirdu savu dzimto valodu. Manā sirdī iemājo miers. Sapnī redzēju visu, ko biju vēlējusies redzēt, un tagad saprotu, ka esmu apmierināta ar to laiku un vietu, kurā esmu.

Jeļena Ļipovska,
Rīgas Purvciema vidusskolas
10. klase

E s paņemu savus septiņjūdžus, uzauju tos kājās un sāku skriet – pāri visai Eiropai, pāri Atlantijas okeānam uz Ameriku. Tālumā jau pavīd Brīvības statuja un Ņujorkas krāsaini zibošās ielas. Es beidzot esmu tur, tur! [...] Jā, es esmu Ņujorkā! Sajūtu steigu, kāda ir pilsētā, kas nekad neguļ.

Ar septiņjūdžu zābakiem skrienot, mani mati plīvo vējā. Kā es milu šo brīvības sajūtu!

Pēc brīža burvju zābaki nes mani atpakaļ uz Eiropu, uz Romu. Lūk, Kolizejs, kur, iespējams, pirms daudziem gadiem savu runu teicis pats Jūlijs Cēzars! Visapkārt skan itāļu valoda. Es esmu tur, starp šiem temperamentīgajiem cilvēkiem, un nemaz nejūtos lieka.

Tālāk – Parīze ar savu naksnīgo šarmu un apburošo daiļumu. Uzbraucu Eifeļa torņa pašā augšā un iesaucos: „*Vive la France!*” Eju pa krēslainajām ielām, klausos ielu muzikantu romantiskajās saksofonu un akordeonu skaņās. Parīze patiešām ir mīlestības pilsēta, un es sajūtu sirdī smeldzi...

Londona, rokgrupas „*Queen*” dzimtene. [...] Skatos uz bildēs redzētajām telefona būdiņām un tik londoniskajiem autobusiem. Bigbens mirdz visā savā krāšņumā, un Lielbritānijas trotuāri ir zem manām kājām.

Dīvaina sajūta. Kaut kā pietrūkst. Es paskatos uz saviem septiņjūdžu zābakiem un saku: „Jūs nesāt mani, nesāt, tomēr neaiznesāt uz laimīgo zemi.” [...]

Novelku šos zābakus un atgriežos savā Tēvu zemē, Latvijā.

Tagad es zinu, kas Sprīdītīm bija laimīgā zeme un cik priecīgs viņš bija, atgriežoties mājās.

Ruta Kurpniece,
Druvas vidusskolas
12. klase

Mani septiņjūdžu zābaki ir gana daudz ceļojuši. Tie devuši man iespēju redzēt skaisto Ziemeļamerikas dabu, plašos rīsu laukus Indonēzijā un romantisko Parīzi. Tiesa gan, šie brīnumapavi ir maz staigājuši pa manu Tēvzemi – Latviju.

Parīze ir skaista pilsēta Francijā. Vislabāk tur atrasties vasarā, kad saules stari patīkami silda un pretī nāk daudz cilvēku ar smaidīgām sejām. Viņi nekur nesteidzas, izbauda brīvo laiku un ļauj vaļu fantāzijai. Eifeļa tornis, dižens un skaists, rotā tūristu fotogrāfijas, Triumfa arku vakaros apgaismo saulrieti. Pat ja neesi īpaši romantisks cilvēks, izrādīsies, ka Parīzē spēj tāds būt.

Indonēzija ļoti atšķiras no Eiropas vai Amerikas. [...] Visgleznainākie un skaistākie, manuprāt, ir Indonēzijas rīsu lauki. Nekur Eiropā ko tādu neieraudzīsiet. Tādēļ vien ir vērts doties uz šo tālo zemi.

Visbeidzot – Amerika. Gandrīz katra eiropeīša sapnis ir nokļūt tieši tur. Grandiozais Lielais Kanjons ir kā paradīze zemes virsū. To redzot, sajūta ir tāda, ka visa pasaule ir pie tavām kājām. Sāc ticēt pasakām...

Amerikas lielās pilsētas un augstie debesskrāpji liek domāt, ka atrodiēs kādā citā pasaulē. Jūties kā mazs punktiņš, kā viena miljardā daļa no milzīgā ļaužu pūļa. Šādi skati ilgi paliek atmiņā. Kad filmās redzu skaisto Ņujorku – pilsētu, kas nekad neguļ –, ar lepnumu varu

teikt: „Es tur esmu bijusi! Es to redzēju savām acīm.”

Jā, septiņjūdžu zābaki ir nesuši mani uz daudzām pasaules vietām. Esmu redzējusi dažādas kultūras, pilsētas, dabas ainavas un sastapusi visvisādas cilvēkus. Tomēr šajos ceļojumos es vienmēr ilgojos pēc savām mājām – pēc pankūkām svētdienu rītos, pēc rupjmaizes un medus, pēc baltā stārķa un dzērvju dejām, pat pēc mazā vardišu prinča...

Laura Žeka,
Jelgavas Spīdolas ģimnāzijas
10. klase

Kad ieradāties jaunajā dzīvesvietā, izsaiņojām mantas un iekārtojām māju. Manas istabas stūrī stāvēja pelēcīga kaste. Biju ļoti pārsteigta, kad, atverot to, ieraudzīju vecus zābakus. Kā šie apavi te gadījušies? Skrēju pie mammas un jautāju, kam tie pieder.

„Nezinu gan. Varbūt tie ir tava vec-tēva zābaki? Aiznes uz pagrabstāvu, lai nevienam netraucē,” mamma atbildēja.

Viņas teiktais tomēr man nedeļa mieru. „Kā šie apavi varēja nokļūt mūsu jaunajā mājā? Kāpēc manā istabā? Varbūt tie ir burvju zābaki?” es sev jautāju. Izskatījās, ka zābaki jau ilgi bija stāvējuši kādā puteklainā vietā. Es tos nospodrināju un uzvilku kājās.

Kas tas? Vai ķengurs? Ko šis dzīvnieks dara manā istabā? „Ai,

esmu nokļuvusi Austrālijā!" es izbrīnā iekliedzos. Tātad mans sapnis kļuvis par īstenību! Iekniebu sev kājā, taču joprojām biju Austrālijā. Tā nu es iepazīnu pasaules mazāko kontinentu, aborigēnus, viņu tradīcijas un kultūru.

Iezvanījās telefons. Tā bija mamma: „Meitiņ, vai tu esi mājās?”

„Jā, mammīt,” velkot nost zābakus, atteicu, „ja tu zinātu, kur es biju un ko redzēju...” Stāstīju un stāstīju viņai par saviem piedzīvojumiem Austrālijā.

Mamma tikai noteica: „Tad jau tie būs bijuši septiņjūdžu zābaki...”

Kā gan es pati to neiedomājos! Tātad man pieder septiņjūdžu zābaki, ar kuriem varēšu ceļot pa visu pasauli gan tagadnē, gan pagātnē un varbūt arī nākotnē...

Viktorija Jarullina,
Drabešu internātskolas
6. klase

Neapšaubāmi, mani septiņjūdžu zābaki ir reiz valkāti, kaut arī pa Tēvzemes ceļiem labprāt staigāju basām kājām. Lai paplašinātu savu redzesloku, apmeklēju Vācijas Cvingeru Drēzdenē, Eiropas Parlamentu Strasbūrā un Štutgartes *Mercedes-Benz* muzeju, nepalaidu garām iespēju izbaudīt Prāgas izdaudzīnāto skaistumu un šarmu, iepazīnu arī Lietuvas gotiskās baznīcas, kas ar savu vareno izskatu lika

aizrauties elpai. Tomēr, aplūkojot visus šos brīnišķīgos arhitektūras un mākslas šedevrus, es jutu, ka mani apņēma auksta miglas seģene. Kad atgriezos mājās, tā pazuda, un es sapratu, ka mana dvēsele ilgojās pēc mīļās Latvijas, Krāslavas un ģimenes. Ar prieku novilku savus septiņjūdžu zābakus un noliku tos kādā tumšā kaktā...

Viktors Urkauskis,
Krāslavas Valsts ģimnāzijas
12. klase

Beršana, smiešana, košana, iešana.

Iešana?

Iešana tālu,
iešana uz purva dziļāko akaci,
iešana prom,
iešana kalnā.

Stāvēšana kalna galā,
kur redzams viss.
Un apkārt vien mākoņu migla,
nekas cits.

Tad skriešana.
Neticama skriešana.

Bet uz kurieni?

Elza Gārša,
Cēsu Valsts ģimnāzijas
10. klase

Lindas Klāras Pickēnas zīm., Gramzdas pamatskola, 7. klase

Sveiki, mani mīļie, apputējušie zābaki! Iepazīsimies! Esmu Dita. Man ir vienpadsmit gadu. Gribu jūs uzaicināt ceļojumā, jo pasaule ir tik plaša un skaista. Man nevajag „Latvijas ceļvedi”, jo kājās taču būsiet jūs – no paaudzes paaudzē mantotie zābaki.

Kad staigāju pa Latviju, mani zābaki ir vasaras pļavu ziediem apbiruši, tajos atspoguļojas Latgales zilie ezeri, paveras pasakains skats no Saules un Liepukalna, no Vidzemes augstienes. Šādos brīžos liekas, ka zābaciņi man ir par mazu, jo tie grib skriet tālāk un tālāk, redzēt vairāk un vairāk.

Kad dodos projām no dzimtenes, zābaki kļūst lieli un smagi. Tiem līdzī nāk atbildība, trauksme par nezināmo, ilgas pēc mājām un arī apmulsums, jo visapkārt ir nepazīstami cilvēki un skan sveša valoda. [..]

Es nevaru sacīt, ka mani septiņjūdžu zābaki stāv kaktā un ir ar putekļiem apklāti. Tie vai nu ir kustībā, vai gaida ceļojumu uz kādu vietu, kuru vēlos iepazīt. Turklāt man ir pienākums – nodot zābakus nākamajai paaudzei, lai arī tā ar lepnumu varētu teikt: „Es mīlu savu Latviju!”

Dita Kuzņecova,

Balvu pamatskolas 6. klase

Sodien es redzēju brīnišķīgu sapni: pie manis bija atnākusi feja ar neparastu dāvanu – burvju zābaciņiem. „Meitiņ, šajos zābaciņos tu varēsi apceļot Latvijas skaistākās vietas,” viņa klusi teica un pazuda.

Zābaciņi tiešām bija neparasti. Kad es tos uzvilku kājās, ļoti ātri nokļuvu Kuldīgā. Tur mani gaidīja divi pārsteigumi – ūdenskritums un sarkanie dakstiņi uz māju jumtiem.

Tālāk devos uz Ventspili. Jūs pat nevarat iedomāties, ko es tur redzēju: pa pilsētu pastaigājās zilās govīs!

Jelgavā bija piena svētki. Upes... Piena upes... Latvijā tek piena upes!

Liepājā ieraudzīju lielus smilšu pulksteņus, kuros bija sabērti dzintara gabaliņi.

Rēzeknē apskatīju keramikas izstrādājumus, bet Cēsis – piedzīvojumu parku „Ozolkalns”.

Kad biju apskatījusi visas šīs skaistās vietas, sapratu, cik bagāta ir mana dzimtene. Nogurusi, bet ļoti laimīga es atgriezos mājās. Šeit mani sagaidīja feja. Viņa bija atnesusi milzīgu grozu.

„Tās ir dāvanas no pilsētām, kuras tu apceļoji,” feja sacīja. Grozā garšīgi smaržoja rupjmaize, ķimeņu siers un pīrādžiņi ar speķi. Tur bija arī silti, mīksti dūraiņi un zeķes, ko ar mīlestību bija adījušas manas vecmāmiņas zelta rokas. Groziņa dibenā spīdēja dzintara gabaliņi, bet vienā stūrītī atradu savas mīļākās konfektes „Gotiņa”.

Tad es pamodos un smaidot sacīju: „Paldies tev, feja!”

Marija Deiko,

*Daugavpils 11. pamatskolas
3. klase*

Pirmā jūdze. Mani septiņjūdžu zābaki, jauni un spīdīgi, gatavi doties ceļojumā un iepazīt latviešu valodu. Es sāku ar valodas pamatlikumu un burtu rakstības apgūšanu. Šis ceļš nebija pārāk garš, taču nešķīta viegls.

Otrā jūdze. Pieturzīmes. Uz zābakiem sāka parādīties putekļi, taču tos es varēju viegli noslaucīt. Ceļojot sāku saprast, cik skaista un reizē arī sarežģīta ir latviešu valoda. Tuvojoties otrās jūdzes beigām, izdomāju, ka manas dzimtās valodas lietojumam ir jākļūst plašākam.

Trešā jūdze. Nedaudz novirzījies no ceļa, jo centos Āfrikas iedzīvotājiem iemācīt latviešu valodu. Viņi diemžēl mani nesaprata, jo es taču zināju tikai burtus un pieturzīmes. Nācās atgriezties mājās un apgūt teikumus. Tos es mācījos ilgi un pamatīgi. Kad atkal atgriezos Āfrikā, spēju jau labāk sazināties ar svešzemju ļaudīm, taču man vēl bija jāturpina ceļojums latviešu valodā. Putekļus no zābakiem jau bija grūtāk noslaucīt.

Ceturtajā jūdzē nolēmu doties pie tiešās runas. Vispirms iegriezies Amerikā, kur iemācījos žargonismus un barbarismus.

Piektā jūdze. Turpināju tiešās runas iepazīšanu. Kad likās – ceļojums latviešu valodā ir kļuvis nedaudz vieglāks, uz zābakiem sāka parādīties putekļi, kurus vairs nevarēju noslaucīt.

Sestā jūdze. Devos uz Austrāliju. Cerēju šeit uzzināt ko jaunu par latviešu valodu. Satiku kādu vecu vīru, kurš man palīdzēja apgūt divdabjus, bet es viņam

iemācīju žargonismus un barbarismus. Sirmgalvis teica, ka visu par latviešu valodu es varēšot uzzināt pie Baltijas jūras.

Septītā jūdze. Aizgāju līdz Baltijas jūrai un pēkšņi sajutu, ka mani septiņjūdžu zābaki ir kļuvuši par mazu. Es novilku tos un apsēdos kāpās. Raugoties uz putekļainajiem apaviem, sapratu, ka latviešu valodas iepazīšana nekad nebeigsies.

Ar šo zābaku pāri es vairs nevarēju turpināt ceļojumu, tāpēc nolēmu izzināt savu dzimto valodu, apgūstot citu cilvēku pieredzi un zināšanas.

Jorens Dāgs Degtjarovs,
Jēkabpils Valsts ģimnāzijas
9. klase

Kādā pēcpusdienā devos pastaigā pa parku un pamanīju zēnu bariņu. Puiši gāja un runāja it kā man saprotamā, bet tomēr ne latviešu valodā. Sāku šaubīties, vai es tiešām atrodos savā dzimtenē. [..]

Tagad mūsu tik ļoti senā valoda ir piegružota ar dažādiem svešvārdiem. Tā ir kā septiņjūdžu zābaki, kas gājuši garu un ilgu ceļu cauri gadsimtiem, bet tagad stāv skapī, ar krietnu putekļu kārtu aplājušies. Droši vien mūsu senči nesaprastu lielu daļu no tā, ko tagad sakām, jo agrāk latviešu valoda bija tīra, skaista un diža. [..] Iepriekšējās paaudzes savu dzimto valodu saudzēja, loloja un pienācīgi glabāja, nepiesārņojot to ar svešvārdiem un lamuvārdiem.

Latviešu valodas, kā arī Latvijas nākotne un eksistence tagad ir mūsu rokās, tāpēc ir ļoti svarīgi, lai jaunieši interesētos par valodas izcelšanos, tās izkopšanu un mūsu kultūrvēsturisko mantojumu. Tautai ir jādomā par savu nākotni un jādara viss iespējamais, lai arī mūsu bērni un mazbērni runātu latviešu valodā, zinātu, kas ir Latvija, un dzīvotu šeit!

Nikola Visocka,
Jēkabpils Valsts ģimnāzijas
8. klase

Valoda ir kā māte, no kuras mēs mācāmies vārdu pa vārdam, teikumu pa teikumam. Tā palīdz veidot cilvēka dzīves pamatus, dod mums gudrību un darbam nepieciešamās zināšanas. [..]

Esmu piedalījies dažāda mēroga jaunrades darbu konkursos, debatēs, forumos, semināros, konferencēs, kur spēju sevi apliecināt kā labu latviešu valodas pratēju. Es lepojos, ka varu brīvi runāt un rakstīt savas valsts valodā. Nekad neesmu baidījies, ka kāds man to aizliegīs. Daudz domāju arī par savu un citu cilvēku valodas kultūru, jo tieši tā uzskatāmi parāda, kādi mēs esam.

Mani septiņjūdžu zābaki nestāv kaktā, ar putekļiem aplāti!

Andra Struka,
Riebiņu vidusskolas
12. klase

Varbūt ir vērts uzvilkt septiņjūdžu zābakus, notīrīt no tiem baiļu putekļus un negribīgi, bet tomēr aulēkšiem bēgt projām no šīs vietīgas? No gadu gadiem koptās, bet svešu zābaku nospiedumiem izraibinātās zemes, no savām mājām... Aizbēgt? [..]

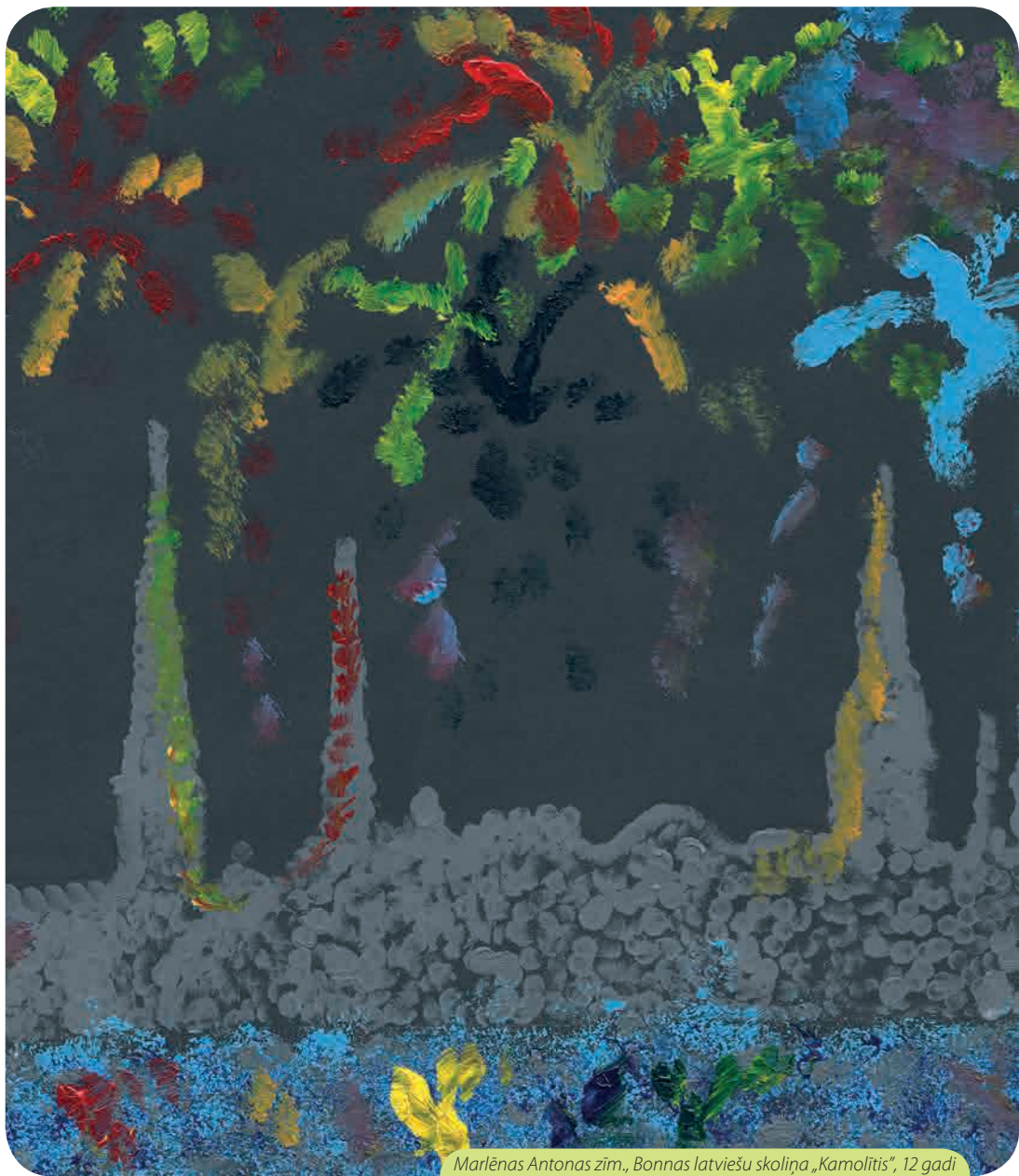
Negribu! Negribu atstāt savu valodu vienu mētājamies aukstā un mitrā pagrabā bez minimālas spraugas, pa kuru var redzēt saules starus kaut tikai uz mirkli, kaut tikai vienu vienīgu stariņu! Kas gan kops manu valodu un ķemmēs no tās ārā drizas, ja visi būs prom? Kuram citam tā rūpēs, ja ne mums, latviešiem?

Mišela Dombrovska,
Virnavas vidusskolas 8. klase

Mani septiņjūdžu zābaki ir valoda. Kā putekļi to aplāj vārdi, kas latviešu valodu pamazām un mērķtiecīgi iznīcina. Šķiet, ka pasaules gals ir tepat aiz stūra, tomēr tas vēl brīdi vilcinās, stāvēdams uz iznīcības sliekšņa. Ar katru puteklīti uz mūsu cildenā valodas zābaka mēs iedrošinām pasaules galu spert pirmo soli pāri šim sliekšnim. Galu galā šī nav mazu bērnu rotaļa, kurā uzvarētājs nav svarīgs. Šī ir spēle, kuras likme ir tautas liktenis un nākotne.

Mums ir jānotrauc putekļu kārtā, kas sedz brūno zābaku virspusi! Tikai tad varēs iemirdzēties dzimtās valodas spožums un daile.

Lelde Vītola,
Jēkabpils Valsts ģimnāzijas 9. klase

Marlēnas Antonas zīm., Bonnas latviešu skoliņa „Kamolītis”, 12 gadi

Septiņjūdžu zābaki ir manas valodu zināšanas. Tāpat kā pasakās tēlotie brīnumzābaki, kas spēj aizvest cilvēku uz tālām zemēm, arī valodu zināšanas palīdz nokļūt tur, kur sirds vēlas. Valoda ir bagātība – tas būtu jāsaprot ikvienam. Sākot apgūt valodu pasauli, visupirms ir jāiepazīst sava dzimtā valoda. [..]

Latviešu valoda plūst līdzī laimam un mainās. Tas, manuprāt, nav slikti, bet nevajadzētu pārspīlēt ar svešvārdu lietojumu. Būtu vēlams saglabāt vecvārdus nākamajām paaudzēm, jo ikvienam cilvēkam, kas par dzimto sauc latviešu valodu, ir jāzina arī senie vārdi. Bieži vien tie ir daudz skaistāki, labskanīgāki un poētiskāki nekā mūsdienās lietotie.

Mani septiņjūdžu zābaki stāv kaktā, ar putekļiem aplāti. Ir pienācis laiks tos noslaucīt un apzināt savas dzimtās valodas nozīmību un bagātību!

Ieva Vīksna,
Jēkabpils Valsts ģimnāzijas
9. klase

Mūsdienās nav vajadzīgi septiņjūdžu zābaki, lai varētu brīvi ceļot un dzīvot citās valstīs. Tāpat kā latvieši aiznes mūsu valodu pasaulē, tā arī svešas valodas ienāk Latvijā. Tās nekautrējās cīnīties par savu vietu blakus mūsu dzimtajai valodai. Jaunieši, kas arvien biežāk atrodas internacionālā

vidē, savā leksikā sāk izmantot svešus vārdus. [..]

Kam mums septiņjūdžu zābaki, ja viss, kas ir skaists, nozīmīgs un vērtīgs, ir tepat – mums apkārt. Gan sirsnīgi cilvēki, gan kultūrvēsturiski objekti, gan krāšņa daba un skanīga valoda. Lai putekļi krājas uz maniem zābakiem, ne uz manas valodas!

Kristīne Ralle,
Dundagas vidusskolas
9. klase

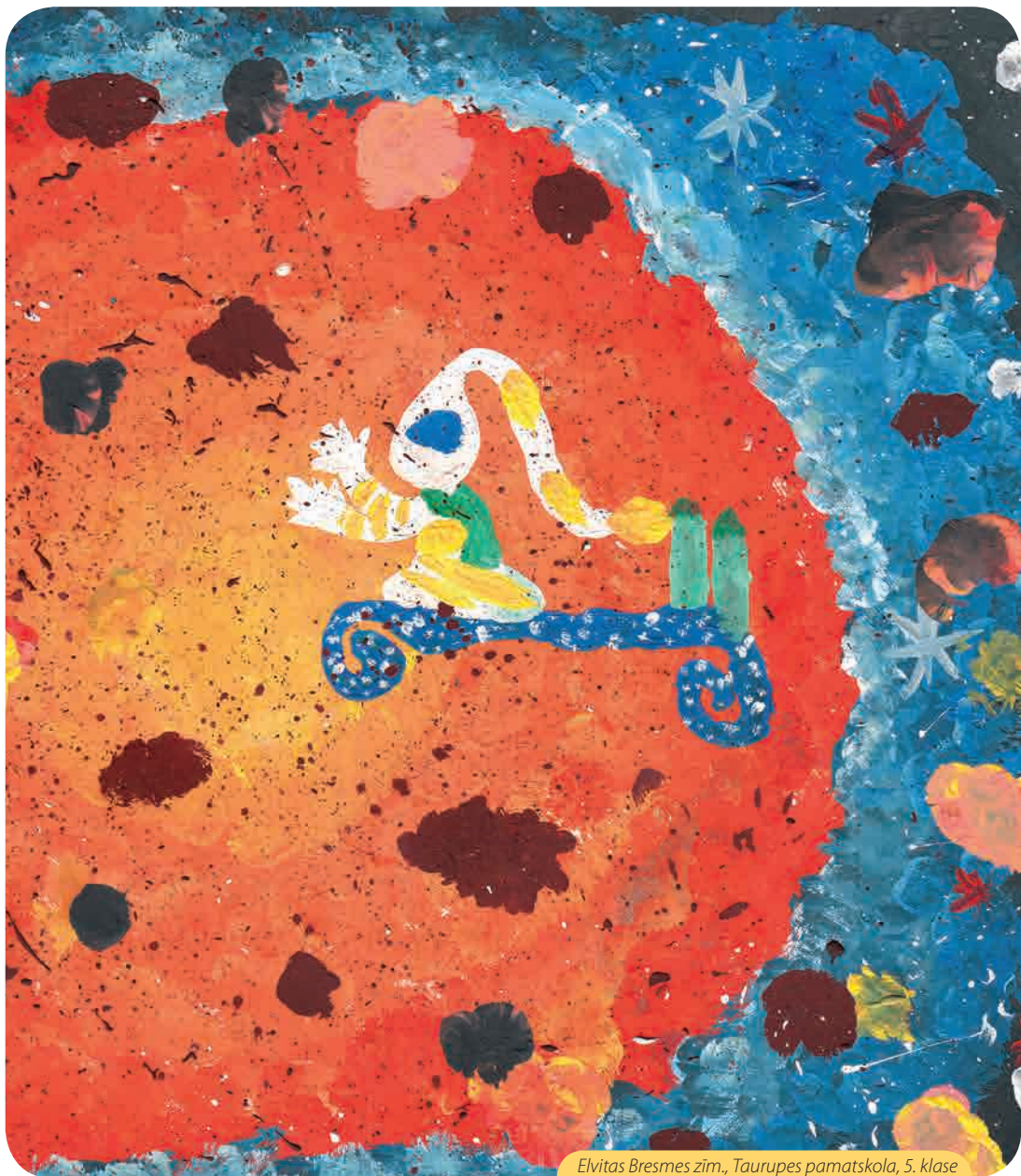

Mana valoda... Cik vienkārši ir šīs valodas vārdi, bet cik grūti izskaidrot, ko tie man nozīmē.

Varbūt vārdi ir kā bites aiz loga. To ir tik daudz, un tie ir tik noderīgi... Varbūt vārdi ir kā silta smarža, kas reibina, iepriecina, sasilda. Ja skolā tieku uzslavēta, ja skolotājs atbild manam sveicienam, uzsmaidot vai pasakot ko labu, siltie vārdi mani glāsta. Bet vārdi mēdz būt arī kā melni vanagi. Tie var sāpināt, mocīt, skumdināt, atbalsoties manā dvēselē kā dzīvnieka kliedziens tuksnesī. [..]

Aiz loga putni rotaļājas ar vēju. Putni ļauj, lai vējš tos uzsviež augstu debesīs, tad ar veiklu spārnu kustību pagriežas uz muguras. Nelaid vārdus un valodu vējā!

Ketija Jēkabsons,
Gulbīša vidusskolas
6. klase

Elvitas Bresmes zīm., Taurupes pamatskola, 5. klase

Mani septiņjūdžu zābaki stāv kaktā putekļiem klāti un stāvēs vēl ilgi. Kāpēc? Jo es, Darja Lukjančikova, mīlu Latviju un cienu savas dzimtās zemes valodu, kaut arī esmu krieviete.

Skolotāja manam tēvam reiz jautāja: „Vai jūsu ģimene ir latvieši? Jūs tik labi runājat latviski!”

Tēvs, lepmi paceldams galvu, atbildēja: „Nē! Bet mūsu senči Latvijā ir dzīvojuši jau četrās paaudzēs. Mūsu dzimtai ir dziļas saknes šajā zemē. Nevaram sevi iedomāties bez Latvijas un skaistās latviešu valodas.”

Darja Lukjančikova,
Jelgavas 2. pamatskolas
4. klase

Ir ļaudis, kuri izvēlas pa dzīvi skriet strauji, bezrūpīgi, īpaši neuztraucoties par apkārt notiekošo, tā, it kā būtu uzvilkuši pasakainos septiņjūdžu zābakus. Bet ir arī cilvēki, kuri nekur nesteidzas, apstājas, izbauda katru mirkli, ko dzīve piedāvā. Es jūtos piederīga šiem nesteidzīgajiem.

Cenšos dzīvi izgaršot, piedzīvot visu – gan labo, gan slikto, izgaršot gan saldo, gan rūgto. Nekur neskrienu, jo zinu, ka visam ir savs laiks. Es vēl esmu jauna, un man dzīvē daudz kas vēl priekšā. Tiecās izprast visu, kas notiek, apjaust, kas ir labs un kas ļauns, rast savu viedokli.

Tie, kas joņo ar septiņjūdžu zābakiem, šķiet, visu redz tikai virspusēji,

it kā garām skrienot. Šie cilvēki reti saskata dabas skaistumu, apkārtējo ļaužu labestību un dzīves dotās iespējas. Trako skrējienu varētu pat pielīdzināt sporta disciplīnai – sprintam. Kā zināms, sprints ir īsa distance, kura tiek veikta lielā ātrumā un īsā laika posmā. Vējš nosvilpj gar ausīm, un tu esi galā! Ko gan šie dzīves sprinteri jūt finišā? Es nevēlētos savas dzīves nogalē pēkšņi apjaust, ka visu laiku esmu skrējusi galvu reibinošā ātrumā, bet galu galā man nav pat spilgtu, iespaidīgu atmiņu...

Ir taču tik brīnišķīgi vakarā atsaukt atmiņā dienā piedzīvoto un izjusto. Kāpēc skriet garām tikko uzplaukušam ziedam vai smaržīgam ceriņkrūmam? Varbūt tomēr vajadzētu uz brīdi apstāties, ieraudzīt šo skaistumu un izbaudīt, kā to dara, piemēram, japāņi? Mēs, latvieši, ieraugot ziedu, visbiežāk tam pieskrienam klāt un noplūcam, bet japānis pieliecas, ieelpo burvīgo puķes smaržu un uzraksta haiku:

„Ķiršu ziedi!
Tie nodzina no zirga
pat valdnieku!”

Maza būdama, es redzēju tikai septiņjūdžu zābaku priekšrocības, bet tagad ieklausos Māras Zālītes teiktajā:

„Ik solis zābakam ir septiņjūdžu garš,
Un, septiņjūdžu soljiem skriedams,
Es vienmēr garām aizskrēju.”

Laine Šarkuna,
A. Upīša Skrīveru vidusskolas
10. klase

Lauras Pionkovskas zīm., Bonnas latviešu skoliņa „Kamolītis”, 6 gadi

Vai tu jūti līdzī priedei,
Kas sveķu asaras raud?
Vai pamani zirnekļa tīklu
Rasas pērlītēm piebērtā pļavā?
Cik labi ir ieelpot Tēvzemi
Mājas pagalmā miglainā rītā!

Ar saviem spožajiem zābakiem
es varu tai paskriet garām...
Mani septiņjūdžu zābaki
stāv kaktā, ar putekļiem aplāti...
Vai tos vajag spodrināt?

Viktorija Reble,
Gaigalavas pamatskolas
5. klase

Ir rudens. Cilvēki skrien kur kurais. Es esmu novilkusi savus septiņjūdžu zābakus un nolikusi tos kaktā. Stāvu un veros uz lapām, kas virpuļodamas krīt zemē. Man salst, bet es raugos, kā nokrīt vientuļa lapa. Kāds cilvēks skriedams to samīn. Paceļu šo lapu. Uz tās ir ainava: Daugavas loki, izliekušies greznā līklocī. Ieskatos vērīgāk zemē nokritušajās lapās. Ne tikai šī, bet arī pārējās stāsta ko interesantu. Uz daudzām lapām ir skaistas ainavas, uz citām – ēkas, dažas ir noklātas ar burtiem... Paceļu vēl kādu lapu un ieraugu kaut ko pazīstamu – sarkanbaltsarkano karogu. Paņemu nākamo – uz tās ir latviešu tautasdziesma.

Blakus vēja pūsmā viegli dreb lapa, uz kuras mirdz šķēpi zeltsaules staros... Zemi pārklājušas lapas ar burtu virknējumiem: tur ir gan pasakas, gan teikas un nostāsti, gan sakāmvārdi un pat senaizmirstas zālišu receptes.

Kā tas var būt, ka iepriekš, skrienot garām šai vietai, es neko tādu nemanīju? Tikai tad, kad noāvu savus septiņjūdžu zābakus, pamanīju rudens brīnumainās veltes. Un citi? Arī viņi skrien garām, neapstājoties pie nokritušo lapu kaudzēm, pat nepagriežot galvu un neuzmetot aci šim reibinošo krāsu un aizraujošo stāstu karuselī...

Kristiāna Trafimova,
Vārkavas vidusskolas
12. klase

Mīļā dienasgrāmatas ES! Šorīt uzkāpu savas mājas bēniņos, lai apskatītu vecās mantas un noskaidrotu, vai neatradīšu ko derīgu. Vienā stūrī ieraudzīju savus skaistos septiņjūdžu zābakus. Sākumā nesapratu, kāpēc tie tur nolikti, tad atcerējos, cik maz es redzēju, kad tos valkāju. Tas bija tīrais negals! Paspēru vienu soli, un zibēt aizzibēja zaļie Latvijas meži. Paspēru otru soli un pārkāpu pāri mūsu skaistajiem ezeriem. Īsti labi nevarēju arī sadzirdēt – ne bagāto latviešu valodu, ne tautasdziesmas, ne vecmāmuļas stāstus. Moderni būtu teikt – es neredzēju

lietu patieso būtību, jo zābaki mani steidzināja. [..]

Kad esmu novilkusi savus septiņjūdžu zābakus, spēju pamanīt ļaužu centību, līdzjūtību un drošsirdību, viņu smagā darba rezultātus, varu sadzirdēt priecīgas un arī skumjas balsis...

Jā, mīļā dienasgrāmatas ES, ar skaistajiem septiņjūdžu zābakiem kājās biju steidzīgā ES. Nu esmu patiesā, vērīgā ES. Nu mana sirds ir mierīga.

Aurēlija Pujiņa,
Vārkavas vidusskolas
7. klase

Esmu jaunais pētnieks, kas novilcis savus septiņjūdžu zābakus, tāpēc spēju pamanīt to, kam vairums cilvēku ikdienā nepievērš uzmanību.

Mana diena sākas ar pašu mazāko draugu apciemojumu. Es vēroju, kā skudriņas dzer tēju, kā tauriņi ēd brokastīs saldo nektāru. Skaistākais, kas var būt vasarā, ir tauriņu salūts, ar ko šie mazie draugi mani šad un tad pārsteidz. Dienas vidū vēroju, kā puķes lielās ar saviem krāšņajiem ziediem, kā strauts klusi čalo, kā debesīs rotaļājas mākoņi, kā saule uzsmaida senajam ozolam ar siltu gaismu. [..]

Labi, ka esmu novilcis savus septiņjūdžu zābakus. Tā es varu vērīgi paskatīties apkārt un pievērst uzmanību visam svarīgajam, kas notiek man līdzās.

Andrejs Ločs,

*Vārkavas vidusskolas
6. klase*

Nemitīgā steiga! Mūsdienās cilvēki grib tikai skriet uz priekšu un nepaskatās ne atpakaļ, ne pa labi, ne pa kreisi. Viņi skrien, skrien un neapstājas, jo koncentrējas vienīgi uz sevi un savu skrējienu. Tas ir tāpēc, ka esam uzvilkuši kājās septiņjūdžu zābakus.

Ja mēs tā nejoņotu, spētu saskatīt un sadzirdēt brīnumainas lietas. Varētu pamanīt bērna prieku brīdī, kad mamma viņam nopirkusi saldējumu, ieraudzītu

laimi vectētiņa acīs, kurš satiek un apskauj savu mazbērnu, sajustu labestību, ko cilvēki dāvā cits citam. [..]

Steigā mēs nepamanām daudzas svarīgas un nozīmīgas lietas. Neievērojam, kā izaug mazā māsa vai brālis, kā noveco vecāki un vecvecāki... Mēs esam nevērīgi, jo domājam tikai par galamērķi. [..] Visi tie sīkumi, kas, pēc dažu domām, nav saistīti ar mērķi, patiesībā arī ir ļoti nozīmīgi. Ja nebūtu to, mūsu dzīve būtu vienmuļa un pelēka. [..]

Noliksīm savus septiņjūdžu zābakus kaktā! Tie mums nebūs vajadzīgi ne šodien, ne rīt.

Kristiāna Annija Spirģe,

*Jaunpiebalgas vidusskolas
9. klase*

Reiz dāvanā saņēmu zābakus. Šie apavi man ne visai patika, tāpēc es negribēju tos aut kājās. Dāvinātāji teica, ka esot man atnesuši burvju zābakus, ar kuriem ir iespējams nokļūt gan pagātnē, gan nākotnē, gan virszemē, gan pazemē.

Man aizrāvās elpa. Es taču tik daudz kur gribēju nokļūt – tagad un tūlīt. Uzvilku šos brīnumzābakus kājās. Man iepatikās – varēju ātri nokļūt veikalā un atnest pienu, paspēju laikā nokļūt uz treniņu, ko bez burvju zābaku palīdzības būtu nokavējis.

Pamēģināju apceļot citas valstis. Viens solis, un biju Āzijā, otrs solis –

Amerikā! Tik daudz krāšņuma, neredzētu zemju! Aizgūtnēm tvēru jaunus un jaunus iespaidus... Tikai vēlāk sapratu, ka tā nevajadzēja darīt, jo, tiekdamies ieraudzīt citzemju kalnus, pilis un dabas krāšņumu, skrēju aizvien tālāk un tālāk projām no mājām. Svešumā paliku vairākus gadus, paspēju iemācīties dažādas valodas, bet biju aizmirsis, kā sasveicinās manā dzimtajā valodā. [..]

Reiz aiznesu kurpniekmeistaram salabot manus nu jau padilušos zābakus. Nekur vairs nebija jāsteidzas, kājas mierīgi atpūtās. Pēkšņi mani pārņēma neparastas ilgas un skumjas, jo atcerējos ģimeni, kaimiņus, savu valsti. Es tik ļoti vēlējos atgriezties mājās.

Steigšus āvu kājās brīnumapavus un devos uz savu mīļo Latviju. Tur es putekļainos zābakus ieliku kaktā. Lai stāv kā atgādinājums nepaskriet garām svarīgākajam dzīvī!

Kristaps Aizupietis,
sākumskolas „Taurenītis”
4. klase

Ar septiņjūdžu zābakiem ikviens spēj aizlēkt septiņas jūdzes jebkurā virzienā. Es to atceros no saviem bērnības gadiem, kad kopā ar skolas draugiem tā lēkājām no Siguldas līdz Liepājai un tad atpakaļ uz Līgatni.

Atsaucot atmiņā šīs dienas notikumu, es aptvēru, ka visu dienu nevilšus esmu vērojusi septiņjūdžu zābaku straujo kustību.

Cilvēki grupās un pa vienam lēkāja no vienas vietas uz citu kā zaķi (iespējams, precīzāk būtu lietot salīdzinājumu – sienāži). Ik sekundi kaut kur gaisā pavīdēja brūno zābaku apveids vai kāda lidojoša cilvēku bariņa siluets. Šie ļaudis nebija tik priecīgi par ceļojumu kā savulaik es un mani draugi. Viņi bija apkrāvušies ar somām, čemodāniem un dokumentiem, izskatījās noguruši, noraizējušies, norūpējušies. Vien dažās sejās pavīdēja kāda cerība vai sapnis par labāku dzīvi. Sēdēju parkā uz soliņa un secināju, ka steidzīgie cilvēki nelec uz Siguldu vai Liepāju, bet – uz Īriju, Angliju, Zviedriju...

Drūmais vīrs, kas man aizjoņoja garām, nebūt nevēlējās aplūkot Gūtmaņa alu, bet steidzās iekārtoties pie sava datora birojā. Rudmatainā sieviete neveda mazo meitiņu uz zoodārzu, bet ar nokavēšanos centās nogādāt viņu skolā, lai pēc tam pati steigtos uz savu darbavietu. [..]

Norūpējies vīrs pat nepamanīja lidojošo kļavas lapu, kas bija daļa no rudens krāsainās gleznas. Mazā meitene nesadzirdēja zilītes skanīgo dziesmu un neievēroja lielo gubu mākonī debesīs. Cik labi, ka es vēl spēju izbaudīt dabas vienkāršās dāvanas, cik labi, ka mani septiņjūdžu zābaki stāv kaktā, ar putekļiem aplāti!

Marija Lina Vasilevska,
Talsu Kristīgās vidusskolas
9. klase

Matīsa Pelša zīm., Kusas pamatskola, 4. klase

Oktobris ir zvejas laiks. Siltā un nedaudz mitrā pēcpusdienā uzvelku tēva garos gumijas zābakus un dodos uz dīķi pazvejot. Iebrienu ūdenī, lai varētu makšķerēt tālāk no krasta. Gaidu...

Asaris nesteidzas ķerties ēsmā... Cik labi, ka radies brīvs britiņš! Šādi pārdomu mirkļi ir liels retums, jo vienmēr taču esam ļoti aizņemti. Steiga ir kļuvusi par

mūsu dzīves neatņemamu sastāvdaļu. Mēs skrienam no vienas vietas uz otru, darbojamies ar saviem datoriem un visu dienu runājam pa telefonu. Steiga mums atņem enerģiju, palielina nogurumu un nelabvēlīgi ietekmē veselību. [..]

Lai gan senatnē cilvēki dzīvoja daudz mierīgāk, tomēr arī viņi sapņoja par dzīves paātrinājumu. [..] Tika sacerētas pasakas

par lidojošiem paklājiem, braucošām krāsniem un maģiskiem septiņjūdžu zābakiem. [...] Toreiz cilvēki steidzās savā fantāzijā, pašu sacerētās pasakās, šodien tas notiek realitātē. Mums vairs nav laika mierīgi pagulēt zālītē, pastaigāties gar jūru vai naktī saskaitīt zvaigznes debesīs.

Asaris gaņ nesteidzas pie manas makšķeres... Šodien kaķiem būs jāēd veikalā nopirktā barība. Kāpēc es steidzos? Varētu taču vēl pagaidīt! Nav vairs pacietības, un arī kājas nedaudz salst. Palūkojos uz saviem lielajiem gumijas zābakiem. Tie man atgādina maģiskos septiņjūdžu zābakus, kuros vienmēr ir jāsteidzas...

Cilvēce jau nonākusi pie daudziem svarīgiem un patiesiem atzinumiem: „Ātri skriesi, ātri klupsi” (R. Kaudzīte), „Steigā darītais reti kad sanāk labs” (Sokrats), „Steiga pati sev rada šķēršļus” (Seneka), „Steiga ir neuzmanīga un akla” (latīņu sakāmvārds). Šajos secinājumos izteikta doma, ka visu paspēsīm, ja nesteigsimies. Mums ir jāiemācās iet, lai aizietu, nevis, lai paspētu, jāiemācās skriet, lai fiziski attīstītu savu ķermeni, nevis lai būtu pirmie.

Es labāk novilkšu savus septiņjūdžu zābakus. Lai tie stāv kaktā un aplkļas ar putekļiem!

Justīns Stivriņš,
Krāslavas Valsts ģimnāzijas
9. klase

Mani septiņjūdžu zābaki
Stāv kaktā, ar putekļiem aplklāti.
Sen lietoti, sen aizmirsti,
Manā īstajā pasaulē vietas tiem nav. [..]

Ja tie domāti dzīvi vieglināt, tad
Kāpēc, valkājot tos,
Jāpalaiž garām
Tik daudz brīnišķu lietu,
Kas būtu padarījušas mani laimīgu?

Es pāri tad kāptu
Nesatiktiem draugiem,
Nesapītiem vainagiem,
Neizsmietiem smiekliem un
Neuzceltiem sniegavīriem.
Negribu, ka zābaki velk mani projām.

Tā viņi stāv, ar putekļiem aplklāti.
Un tomēr es tos vēl glabāju.

Varbūt kādu dienu
Es gribēšu, lai tie ved mani projām
No dzīves skumjībām:
No divkosīgiem draugiem,
Novītušiem vainagiem,
Sāpīgām asarām un kūstošiem
Sniegavīriem...

Tā mani septiņjūdžu zābaki
Stāv kaktā, ar putekļiem aplklāti.

Anna Pūre,
Ņujorkas Evaņģēliski luteriskās
latviešu draudzes Bronksas pamatskola
(11 gadi)

Samantas Ozolas zīm., Mazozolu skola, 5. klase

Man mājās ir septiņjūdžu zābaki. [...] Tie stāv kaktā, putekļiem aplāti, un netiek izmantoti. Kāpēc? Tāpēc, ka es jūtos ļoti labi savās mājās – Latvijā. Jau Sprīdītis, kurš devās pasaulē laimi meklēt, atklāja, ka nekur nav tik labi kā mīļajās mājās. [...]

Ja es kādreiz nolemšu apceļot svešas zemes, lai tās iepazītu, aizgūtu no citiem kaut ko labu, lietderīgu un pēc tam to ieviestu savā zemē, tad noteikti izmantošu kādu citu transporta līdzekli, jo, pārvietojoties ar septiņjūdžu zābakiem, neko nevar kārtīgi apskatīt. Tie taču skrien tik ātri, un beigās izrādās, ka šādam ceļojumam nav nekādas jēgas. [...]

Ja kādam šie zābaki ir vajadzīgi, es ar prieku tos atdošu, jo, kas to lai zina – varbūt tie tomēr var izrādīties noderīgi...

Ingars Dubrovskis,
Daugavpils Valsts ģimnāzijas
7. klase

Ir rīts, es ceļos un apkārt veros. Mani septiņjūdžu zābaki stāv kaktā. [...] Noslauku putekļus un auju tos kājās. Šoreiz es mācēšu laikā apstāties. Iešu prātīgi.

Speru soļus tik ātrus kā vējš un dodos pāri pļavām un mežiem. Ik pēc soļa apstājos un vēroju dabu. [...] Lūk, sētiņā iežogots, smaida Nīcgales Lielais akmens. Novelku zābakus un uzrāpjos uz tā. [...] Sēžu uz 3,5 metrus augstā laukakmens un prātoju – kur gan ceļš

mani tālāk vedīs? Lūkojos tirkīzzilajās debesīs, kuras rotā mākoņu raksti, te pēkšņi attopos, ka esmu šeit pavadījusi pārāk daudz laika. Auju zābakus kājās un dodos tālāk.

Brienu pa tikko uzartiem laukiem, līdz nonāku pie asfaltēta ceļa, un turpinu soļot uz priekšu. Ir manāms nogurums, bet es jūtu, ka priekšā kaut kam ir jābūt. Pēkšņi skatienam paveras Lubāna ezers. [...] Ūdenī atspīd debesis, kāda vientuļa laiva stāv krastā. Apsēžos un sāku prātot, vai tik tiešām kādreiz ezeri ir lidinājušies apkārt un meklējuši sev vietu, kur apmesties uz mūžiem. Pārdomas pārtrauc dzērvju skaļā klagāšana. Atkal ir pienācis laiks doties tālāk.

Šoreiz es skaidri zinu, kurp iešu. Tieši uz Tēvzemes sirdi, uz Rīgu! Kad nonāku tur, ir jau vakars, bet tas netraucē izbaudīt ielu burvību. Dodos uz pašu Rīgas centru. Apstājos un palūkojos uz augšu, manā priekšā ir tautas neatkarības, vienotības un valstiskuma simbols – Brīvības piemineklis. Tik cēls un stalts, tik varens! Zvaigznēs atspīd Kurzeme, Vidzeme un Latgale. Bastejkalna kokos un ugunīs mājo miers.

Es novelku zābakus un lēnām dodos uz mājām. Bez steigas izbaudu mūsu nakti, zvaigznes, rītu, saullēktu un jaunu dienu. Esmu brīva, un manā sirdī ir miers.

Amanda Spūle,
Vārkavas vidusskolas 10. klase

Mani zābaki putekļiem klājas,
Jo es tos nevelku – esmu mājās!
Nezinu – vai Īrijā, Anglijā un Vācijā maniem tautiešiem zābaki kājās.
Es savus zābakus nevelku – mājās tos turu uz plaukta.
Putekļus noslauku, bet nevelku, lai nesabojātu biolauku,
Lai nesamītu sevi un neuzkāptu jums...
Ne vienmēr dzīvē ir nepieciešams ātrums
Kā fizikāls lielums, kuru ietekmē ceļš un laiks.
Un tieši tāpēc septiņjūdžu zābaki putekļiem klājas.
Latvija, Tēvzeme mana, teritoriāli ir maza.
Es mīlu šo zemi bez steigas, bez stresa un agresijas.
Es zinu, ka Latvijai pāri daudz dažādu zābaku gājis,
Bet savējos es turu kaktā – lai apkārt nemētājas.
Jo – kurš gan ar zābakiem kājās staigā savās mājās?

Bruno Pļavinskis,
Āgenskalna Valsts ģimnāzijas
9. klase

Kad mēs ar māsu bijām maziņas,
mums patika tērpties mammas
goda drēbēs. Māsu kā magnēts
pievilka zilās augstpapēžu kurpes,
bet man patika šņorējamie zamšādas
zābaciņi. Sākumā tie man bija par lielu,
taču ar laiku – tieši mans izmērs! [..]

Katru gadu pavasara brīvdienās mēs
ar tēti un pusmāsām kaut kur dodamies.
Protams, man kājās ir zamšādas zābaciņi,
kas tagad vairs nav ne jauni, ne moderni,
tomēr – mīļi un silti. Tie kopā ar mani
ir apceļojuši daudzas Latvijas pilsētas:
Cēsis, Siguldu, Ventspili, Madonu,
Jūrmalu. Bijuši arī Francijā, Nīderlandē,
Vācijā, Dānijā. Šajā pavasarī mēs ar
velosipēdiem devāmies uz Mazirbi, un
mani zamšādas zābaciņi iepazīnās ar
Baltijas jūras Līvu krastu. [..]

Tagad tie atpūšas vecā skapja
plauktā. Dažreiz es pacilāju savus zāba-
ciņus, noslauku no tiem putekļus un
sapņoju par nākamo pavasari, kad atkal
kopā ar tēti dosimies ceļojumā. Esam
ieplānojuši apskatīt Salacas sarkanā
smilšakmens alas un klintis, Mīlestības
tiltiņu, Vilkaču priedi, Kurbadu un diž-
ozolu. Tētis vēlas, lai viņa meitas ir
tikpat strādīgas un čaklas kā rūķi, tāpēc
mums būs jāsoļo arī pa Rūķu taku. [..]

Protams, man kājās atkal būs
zamšādas zābaciņi, kas tagad jau
kļuvuši par relikviju. Tētis ne reizi vien
ir piedāvājis nopirkt jaunus, bet vecie ir
kā mans otrais es. Tie ir mana ticība un
mans spēka avots.

Jeļizaveta Kaļiņina,
Daugavpils 16. vidusskolas 9. klase

Kādā brīnumainā zemē dzīvoja maza princese. Pienāca diena, kad karalis nolēma kopā ar viņu apceļot savu zemi. Meitene sāka posties tālajam ceļojumam. Uzvilka svētku tērpu, galvā uzlika vainadziņu, bet savas skaistās kurpes atrast nevarēja. Tad viņa atcerējās par vecajiem zābaciņiem. Kad princese tos uzvilka kājās, zābaki paši sāka soļot un pacēlās augstu debesīs.

Meitene nenobijās, bet sajūsmā iesaucās: „Kas tā par brīnumzemi?” Zābaki atbildēja: „Tā ir tava Latvija.” Tad princese ieraudzīja baltos Aglonas bazilikas torņus, Rāznes ezeru, Mākoņkalnu, Turaidas pili, plato Ventas rumbu un zeltītos gaiļus Rīgas baznīcu torņos. Šo skaisto ceļojumu viņai uzdāvināja septiņjūdžu zābaki, kas ilgu laiku ar putekļiem klāti bija stāvējuši istabas kaktā.

Alise Lazareva,

Rīgas 34. vidusskolas 2. klase

Kādu dienu es savā istabā atradu septiņjūdžu zābakus. Tie stāvēja kaktā, ar putekļiem aplāti. Es tūlīt piezvanīju draudzenei un pastāstīju par neparasto atradumu. Viņa teica: „Tagad tu vari meklēt laimi ārzemēs.”

Iedomājos – varbūt tiešām doties uz tālām zemēm? Tad atcerējos Sprīdīti, lielo pasaules apceļotāju, un viņa sacītos vārdus:

„Gulbīti, gulbīti,
Kustini kājiņas;
Aizved mani uz
Laimīgo zemi!”

Nolēmu doties ceļojumā pa savu laimīgo zemi – Latgali.

Pirmā pietura bija Aglona. Šī ir viena no pazīstamākajām svētvietām pasaulē. Aglonas baznīca celta vēlā baroka stilā. Katru gadu 15. augustā šeit ierodas svētcēlnieki, lai atzīmētu Jaunavas Marijas Debesīs uzņemšanas dienu. Baznīcā var apskatīt slaveno svētbildi „Aglonas Brīnumdarītāja Dievmāte”. Pastāv uzskats, ka gleznai piemīt dziednieciskas spējas. [..]

Nākamā apskates vieta – Rēzekne. Pilsētas centrā ir pieminekļis „Latgales Māra”, kura augstums ir 11 metri. Pieminekļa kompozīciju veido trīs figūras: ķēžu rāvējs, ceļos noslīgusi tautu meita un stāvoša meitene ar krustu rokā. Ķēžu rāvējs simbolizē Latgales cīņu par neatkarību Latvijas brīvības cīņu laikā, ceļos nometusies meitene – lūgšanu, bet stāvošā meitene – brīvo Latgali.

Devos tālāk uz nākamo pieturu. Tie bija Preiļi. Šeit es apskatīju mākslinieces Jeļenas Mihailovas darinātās lelles. Muzeja pagalmā manam skatienam pavērās divas pilis ar grezniem tornīšiem, tiltiņiem, ūdens dzirnavām. Es nofotografējos uz piļu fona senlaicīgā tērpā. Leļļu galerijā katrs ienācējs nokļūst pasaku un fantāzijas pasaulē, kurā galvenās darbojošās personas ir lelles. Tās ir burvīgas!

Vakarā es atgriezos mājās Daugavpilī un noliku septiņjūdžu zābakus plauktā.

Sofija Ratjko,

Daugavpils 11. pamatskolas 7. klase

Māras Rušmanes zīm., Jelgavas 4. vidusskola, 8. klase

No rīta es pamodos un izberzēju acis. Zābaki mani jau gaidīja. Uzvilku tos kājās un devos laukā. Zāli vēl klāja rasa, taču tā mani netraucēja. Gāju pa ceļu uz vecvecāku māju. Satiku vectētiņu, kurš bija iejūdzis arklā zirgu. [..]

Devos uz priekšu pa vectēva tīrumu. Ganībās zāli plūca gotiņas un pamāja man ar galvu. Viņas bija melnas un brūnas. Īstas skaistules! Tālāk ceļš vijās gar mežmalu. Tur mani sveicināja zaķis. Viņš izskatījās nedaudz nobijies.

Tā nu es gāju un gāju, līdz nonācu atpakaļ mājās. Pagalmā čāpoja ezītis. Ar to mēģināja rotaļāties mans kaķēns Miks. „Labrīt, draugi!” es viņiem uzsauca.

Kad ienācu istabā, tur jau smaržoja brokastis. Es biju ļoti laimīga.

Zābaki nu jau gaida nākamo ceļojumu. Tie taču nevar palikt kaktā noputējuši, jo manā dzimtajā Vārkavā vēl ir tik daudz skaistu vietu, ko apstaigāt. Es tevi ļoti mīlu, Latvija!

Ieva Apšiniece,
Vārkavas vidusskolas 3. klase

Brīnumskaists vakars. Palūkojos laukā pa logu. Skatam paveras miglā tīts ceļš. Tas man atgādina par septiņjūdžu zābakiem, kuri kā divas pamestas un sen aizmirstas večas noputējuši stāv istabas kaktā.

Zābaki man dod brīvību. Kad uzvelku tos kājās, šķiet – visa Latvija pieder tikai man. [..]

Paņemu lupatu un noslauku putekļus, bet zābaki vienalga izskatās pēc pamestām večiņām. Pēkšņa ideja, un tie ir jau kājās. Saģērbjos un izskrienu ārā no mājas, alkdamā sajūst brīvību, ko zābaki spēj man dot. Ārā gaiss ir diezgan vēss, jūtama ziemas tuvošanās. Lapas jau sen pametušas savus posteņus koku zaros.

Dodos uz vienu no savām mīļākajām vietām Limbažos – Lielezeru. Tur valda klusums, nav neviena cilvēka, tikai vieglas ūdens šļakatas reizi pa reizei pārtrauc klusumu. Sēžu un domāju – cik gan te ir skaisti. Latvijā šādu vietu netrūkst. Zaļu mežu pārpilnība, pļavas, alas, klintis, jūra, upes un ezeri. Tā gribētos to visu apskriet ar saviem septiņjūdžu zābakiem!

Sāk krēsot. Jādodas mājup. Paskatos uz zābakiem – tagad tie izskatās pilnīgi jauni. Saprotu, ka biju pārāk ilgi pametusi tos novārtā. Mājās nolieku zābakus plauktā un apsolu, ka drīz mēs atkal kaut kur dosimies. Zābaki, šķiet, pieņem šo priekšlikumu un pasmaida. [..]

Vakardienas večiņu vietā kaktā stāv divas enerģijas pārpilnas meitenes, kuras ar nepacietību gaida jaunus ceļojumus un piedzīvojumus. Nekur citur, bet tieši šeit, Latvijā.

Laura Pinkule,
*Limbažu 3. vidusskolas
10. klase*

Manas vecmāmiņas pūralādē guļ lieli, grezni zābaki – septiņjūdžu zābaki. Dažnedažādas takas ar tiem ir izstaigājusi mana vecmāmiņa. Gājusi pa līdzeniem un arī smilšainiem, izdangātiem ceļiem, kas vijušies gan augšup, gan lejup. Vērojuši zilo Baltijas jūru, izbaudījuši samtainos un skarbos vējus. Jūsmojusi par ziemas kluso miegu, pavasara spilgti zaļajiem pumpuriem un vasaras krāšņajiem ziediem. Vislielāko

prieku viņai allaž sagādājuši zaļie meži, birzis un sili, kas pamieļojuši ar mellenēm, brūklenēm, avenēm un zemenēm, dāvinājuši gailenes, apšu kundziņus un košās bērzlapītes. [..]

Laiks rit, Latvija izstaigāta, un septiņjūdžu zābaki ir daudz ko piedzīvojuši.

Tagad vecmāmiņas zābaki guļ pūralādē, taču reiz tie atkal celsies un staigās pa mūsu krāšņo zemīti.

Līga Ozola,
*J. Endzelīna Kauguru pamatskolas
6. klase*

Reiz es satiku burvi. Viņa jautāja, vai es ticu brīnumiem. Atbildēju: „Jā,” – un burve man iedeva dāvanu. Viņa sacīja, ka tie ir septiņjūdžu zābaki. Šo dāvanu drīkst izmantot tikai vienu reizi gadā. Biežāk ne, jo tad burvestība pazudīs.

Es uzreiz zināju, ko darīšu ar šiem zābakiem. Vilkšu tos kājās, lai nokļūtu Latvijā. Katru gadu vasarā es ceļoju no Amerikas uz Latviju. Tur dzīvo mani radi. Zinu, ka ar brīnumzābakiem varētu darīt arī ko citu. Piemēram, skriet maratonā. Tad es būtu visātrākais pasaulē. Spētu apdzīt pat mašīnas vai vilcienus un kļūtu slavens. Tomēr es izvēlos Latviju. Tāpēc, ka esmu latvietis un nespēju dzīvot bez šīs zemes.

Emīls Teteris,
Nūdžersijas pamatskola
(11 gadi)

Reiz dzīvoja vientuļš vīriņš. Viņa vārds bija Jānis. Vīriņam bija trīs papagaiļi. Viņš pats visu mājās darīja – gatavoja ēst sev un papagaiļiem, tīrīja putnu būriņus un nebaidījās ne no viena darba. Galvenās vīriņa rūpes bija viņa draugi – papagaiļi.

Kādu dienu Jānis ieslēdza televizoru. Tur rādīja „*Super bingo*” spēli. Kāds cilvēks grieza lielo laimes ratu un vinnēja milzīgu naudas summu. Jānis iedomājās, ka varbūt arī viņš varētu izmēģināt savu laimi „*Super bingo*”. Nākamajā dienā

Jānis aizgāja nopirkt loterijas biļeti un pēc neilga laiciņa tika uzaicināts piedalīties televīzijas spēlē. Tā nu viņš aizbrauca uz televīzijas studiju un nemierīgs sēdēja savā krēslā, vērodams, kā citi spēlē „*Super bingo*”. Pēkšņi tika nosaukts Jāņa skaitlis. Viņš tika pie lielā laimes rata griešanas un ieguva balvu – jaunu auto. Jānis bija tik priecīgs, ka no laimes pat apraudājās. Līdz šim viņam nekad un nekur dzīvē nebija veicies. Un te – lūk!

„*Super bingo*” balva – jaunā auto – mašīna – izmainīja visu Jāņa dzīvi. Tagad viņš ceļo pa Latviju un var apskatīt visu, ko vien vēlas. Jāņa neiztrūkstošie ceļabiedri allaž ir viņa trīs papagaiļi.

Jā, pašlaik septiņjūdžu zābakus un burvju paklāju ir nomainījuši citi transporta līdzekļi. Nesen mūsu skolā runāja, ka vīrs ar trim papagaiļiem sudrabortā automašīnā redzēts Jaunpiebalgā...

Emīlija Liberga,
Jaunpiebalgas vidusskolas
5. klase

Manas istabas stūrī stāvēja zābaki. Ilgi jau stāvēja, no tiem laikiem, kad mamma mani aizveda sev līdzī uz Angliju.

Es ļoti ilgojos pēc Latvijas, tāpēc uzvilku zābakus, paņēmu karogu, plivināju to un saucu: „Es mīlu Latviju!” Tad ieslēdzu savu planšetdatoru, skatījos latviešu filmas, klausījos

latviešu dziesmas un lasīju latviešu pasakas. Aizgāju gulēt ar zābakiem kājās. No rīta ēdu latviskus ēdienus, skatījos visus latviešu kanālus, lasīju latviešu grāmatas un palīdzēju mammai strādāt. Mēs strādājām un strādājām, līdz nopelnījām septiņas brīvdienas un varējām doties uz Latviju!

Vai manu zābaku pēdas dzimtenē vēl redzat? Tās nepazudīs, jo ir septiņjūdžu zābaku pēdas!

Imants Medinieks,
Kusas pamatskolas
4. klase

Solis pa solim, viens elpas vilciens pēc otra. Septiņjūdžu zābaki nes mani tuvāk tam, ko saucu par savu zemi, savām mājām. [..]

Vējš noglauž manus matus un maigi iečukst ausī, ka esmu mājās. Atkal mežs. Taču šoreiz tas ir zajāks. Šoreiz mežs ir dzīvības pilns, un tajā skan putnu balsis, kuras tik ļoti vēlējos dzirdēt. Es esmu mājās. Mājās!

Metos skriet. Garām pazib koki, krūmi, zirnekļu tīkli. Vējš mani rauj atpakaļ aiz kleitas un matiem, jo baidās, ka atkal aizbēgšu. Taču es nebēgu. Es skrienu, jo beidzot saprotu, ko vēlos. Aizelsusies ieskrienu pļavā un noguļos zemē. Pēc kāda brīža atveru acis un redzu, ka mani ir apsegusi migla, lai es nenosaltu savas dzimtenes vēsajā gaisā.

Esmu mājās. Esmu savā dzimtenē!
Es esmu Latvijā.

Signe Kronberga,
Limbažu 3. vidusskolas
9. klase

Tētis, māmiņa un es –
Nav jaukākas ģimenes!
Te kādu dienu stāv kārba kāda –
Kas iekšā ir, neviens nerāda.

Es prasu tētim, bet šis tik smeij:
„Tur septiņjūdžu zābaki skrej!”
Ceļos no rīta un prasu:
„Kur tētis un kārba?”

Māmiņa nerunā, ir seja tai bāla...
Esmu jau liels un saprotu vienu:
Lai dzertu es katru dienu pienu,
Lai maizīte būtu un kafija saldā,

Ir devies tētis peļņā.
Tad vēstules, paciņas nāca...
Tik nebij' tām Latvijas garšas.
Nekļuva maizīte saldāka un kafija baltāka.

Reiz sūtījums klāt
Un kārba arī,
Un septiņjūdžu zābaki tajā –
Tik man vienam...
Un es nesaprotu nekā. [..]

Stāv septiņjūdžu zābaki mani
Kaktā, ar putekļiem aplāti.
Es negribu zābakus, es negribu jūdzes,
Es labāk dzeru kafiju bez piena
Un basām kājām pa pļavu skrienu.
„Tik atdodiet tēti!” to prasu ik dienu.

Miks Severīns Bernsons,
Galēnu pamatskolas 2. klase

Lūcijas Aukmanes zīm., Mērsraga Mūzikas un mākslas skola, 7. klase

Man nebija laika. Biļete kabatā lika steigties. Bija jābrauc. Es nezināju, kurp tieši došos un kas mani sagaidīs ceļā, bet somas bija sapakotas un es nedrīkstēju nokavēt. Sirmgalvis lūkojās manī. Viņa acu skatiens lūdza aizkavēties.

„Es nevaru palikt. Man ir jābrauc, jāsteidzas.”

„Laiks ir vienmēr,” Vecais beidzot ierunājās. „Nāc, es tev kaut ko parādīšu!”

Un viņš sāka lēnām iet uz priekšu neatskatoties. Sirmgalvis bija pārliecināts, ka arī es iešu. Un es gāju. Sekoju vecajam vīram pa pēdām. Šķita – kāds neredzams spēks liek man kustēties. Mēs gājām gar noplukušām mājām, gar cilvēkiem, kuri savā ikdienas steigā mūs nemanīja. Šķērsojām ielas un parkus, laikus un laikmetus. Beidzot apstājāmies pie kādas mājas. Tā bija milzīga, ar lieliem, gaišiem logiem, caur kuriem plašajās istabās plūda gaisma.

„Gaidi mani te,” klusi bilda Vecais un pazuda aiz smagajām ieejas durvīm.

Kāpēc piekritu iet viņam līdzi? Ko svarīgu šis vīrs var man iedot vai pateikt? Varbūt viņš pat neatgriezīsies? Es nepacietīgi palūkojos pulkstenī.

Kļūdījies. Vecais vīrs iznāca ārā ar nobružātu kasti rokās. Grumbainās rokas noņēma vāku, un vīra seja atplauka smaidā.

„Tu gribi doties prom? Tu steidzies? Tev liekas, ka neko nepaspēsi? Vēlies atrast vietu, kurai jutīsies piederīga?” viņš ierunājās klusā balsī un izņēma no kastes putekļiem klātu zābaku pāri.

„Šie ir septiņjūdžu zābaki. Tie nogādās tevi, kur vien vēlies, un aizvedīs uz laimīgo zemi.”

„Nesaprotu, par ko jūs runājat...”

„Sapratīsi, kad uzvilksi zābakus. Tie kādreiz bija mani, bet tagad man vairs nav vajadzīgi. Ņem droši! Uzvelc tos! Un kādreiz mēs atkal tiksimies šeit. Vēlreiz.”

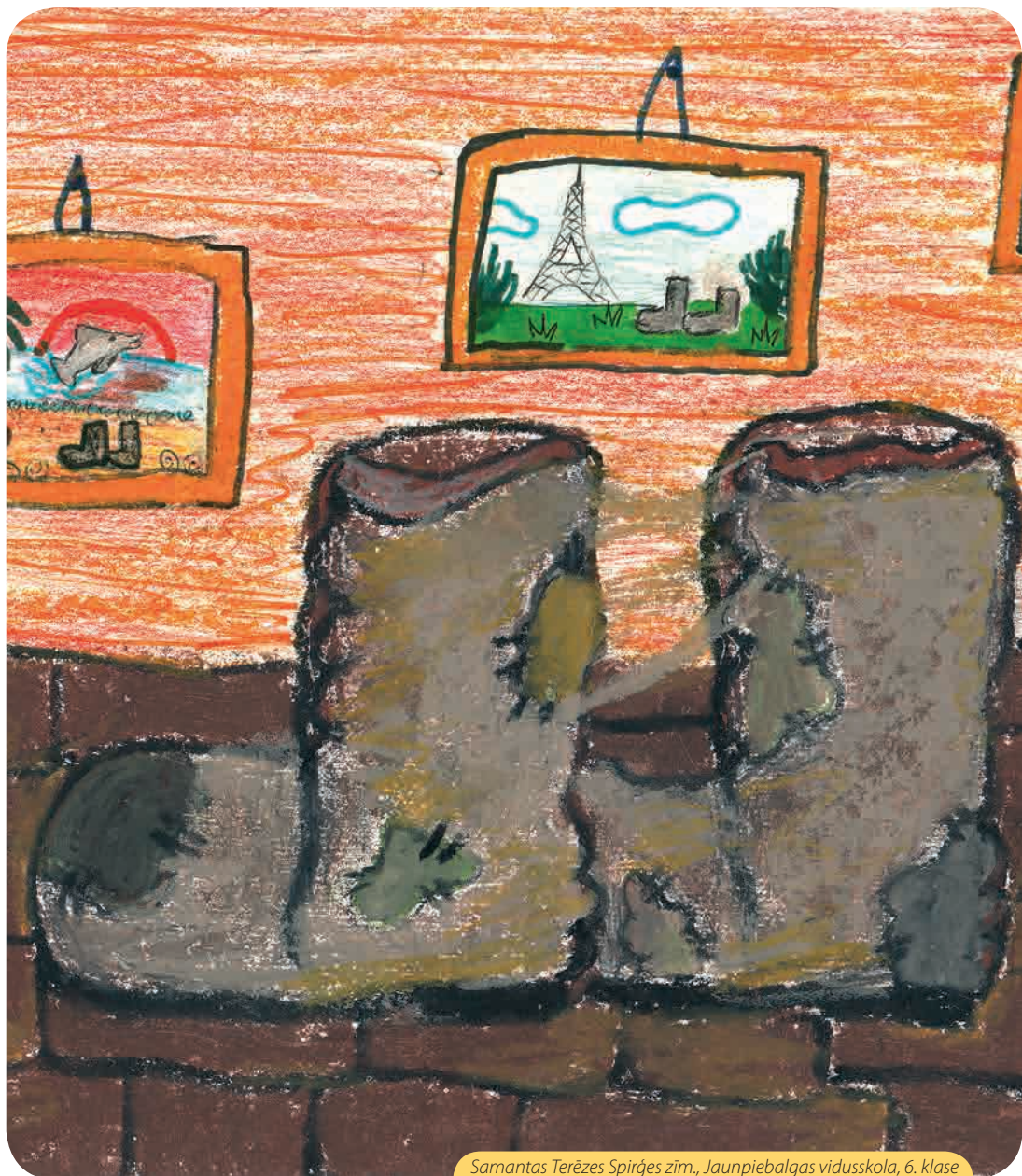
„Ja zābaki spēj aizvest uz laimīgo zemi, kā jūs varat būt drošs, ka atgriezīšos tieši šeit?”

Atbildi nesadzirdēju. Pēdējais, ko redzēju, bija viņa smails – nomierinošs un silts. Varu zvērēt, ka mirklī, kad vīrs pagaisa manam skatienam, viņa acīs iemirdzējās jauna cilvēka spīts. Redzēju jaunekli, kurš šaubās, meklē un kļūdās, kurš steidzas un baidās nokavēt autobusu, jo neprot mīlēt to, kas ir jāmīl...

„Mēs atkal tiksimies šeit. Vēlreiz.”

Mēs tikāmies. Pēc gada vai diviem tajā pašā vietā. Es novilku septiņjūdžu zābakus un atviegloti nopūtos. Laimīgā zeme bija atrasta.

Ineta Vaivode,
*Daugavpils 10. vidusskolas
12. klase*

Samantas Terēzes Spirģes zīm., Jaunpiebalgas vidusskola, 6. klase

Mani sauc Šarlote. Savos 10 gados esmu apceļojusi apmēram 20 valstis Eiropā, Āzijā un Āfrikā: man ir bijusi iespēja sajūst karsto Tunisijas sauli, redzēt Eifeļa torni Parīzē, noskatīties muzikālo strūklaku priekšnesumu Dubajā pie augstākās ēkas pasaulē. [..]

Cetras reizes gadā (parasti tas ir brīvdienu laiks) es uzvelku septiņjūdžu zābakus un dodos uz savu vismīļāko valsti – uz Latviju – pie draugiem, ģimenes un radniekiem, pie gardās rupjmaizes un omītes pankūkām. [..]

Līgo svētku un Jāņu laikā es parasti esmu Beļģijā, bet Ziemassvētkus un Lieldienas gan svinu dzimtenē. Ziemassvētkus mūsu ģimene sagaida vecmamma vai manās mājās, bet visbiežāk pie krustvecākiem.

Lai cik vilinoši ir braucieni uz tālām zemēm, ceļojumus uz Latviju es gaidu visvairāk.

Šarlote Abatniece
Briseles 2. Eiropas skola
(10 gadi)

Manu tēti sauc Andis. Es varu teikt, ka viņam ir septiņjūdžu zābaki, jo tētis ir bijis tālās zemēs. Viņš strādājis Norvēģijā, Zviedrijā, Dānijā un vairākus gadus arī Itālijā. [..]

Es vienmēr gaidu tēta atgriešanos mājās, taču saprotu, ka šeit, mazā lauku pagastā, viņam nav, kur strādāt. Es lepojos ar savu tēti un ļoti, ļoti mīlu viņu.

Tētis ir apsolījis, ka ņems mani līdzi uz citām zemēm, kad paaugšos. Esmu jau iemācījusies dažus vārdus svešās valodās. Mums ir ģimenes albums. Šeit ieliktas arī citās valstīs fotografētas bildes. Ilgojoties pēc tēta, es šķirstu šo albumu.

Kad tētis dodas prom no mājām, mamma vienmēr ieliek viņa somā septiņjūdžu zābakus.

Loreta Ozola,
Mazozolu skolas
3. klase

Parasti septiņjūdžu zābaki aizved cilvēkus uz labākām dzīvesvietām. [..]

Ja šie apavi stāv kaktā un ir ar putekļiem apklāti, tas nozīmē, ka tie sen nav valkāti un ilgi nav ceļojuši. Iespējams, septiņjūdžu zābaku saimnieks jau ir atradis savu laimīgo zemi un vairs negrib nekur doties.

Esmu pārliecināts, ka mēs jau dzīvojam laimīgajā zemē, taču te ir smagi jāstrādā un daudz kas vēl jāuzlabo. [..] Nevaru izskaidrot, kāpēc mīlu Latviju, bet es negribu dzīvot nevienā citā valstī.

Pēteris Ēcis,
Talsu Kristīgās skolas
9. klase

Reiz sensenos laikos dzīvoja viens nabags. Viņam nekā cita nebija kā tikai būdiņa meža malā, vecs kaķis un salmu maiss.

Kādu dienu gāja garām vecs kungs. Ieraudzīja būdiņu, piekļāvēja un iegāja iekšā. Nabags prasīja, ko šis te darot. Kungs stāstīja, ka viņam esot veci zābaki, ko vairs nevajagot. Nabags teica, lai dodot šim. Labs ir, bet pretī lai atdodot veco runci un salmu maisu. Nabags piekrita. Kungs paņēma salmu maisu un runci un devās prom.

Nabags uzvilka zābakus un gāja citu ceļu, īsti nezinādamš, uz kurieni. Gāja, gāja, zābaki šo nesa arvien tālāk. Nabags tik zābakus vēl paskubināja, un šie aizvien ātrāk skrēja uz priekšu. Nabagam kājas sāka sāpēt no ātrās iešanas. Viņš teica, lai zābaki apstājas. Šie apstājās. Nabags atpūtās un atkal gāja tālāk. Nonāca – kur? Protams, pie karaļa pils.

Apsargi prasīja, ko šis te meklējot. Nabags piesita kāju pie zemes un sacīja, ka gribot pie karaļa tikt. Apsargi atkāpās soli atpakaļ, bet zābaki tik nesa nabagu uz priekšu. Tā viņš nonāca pie karaļa durvīm. Atkal apsargs priekšā, bet, kā nabags piesita kāju, tā tūlīt atkāpās un prasīja, kas šim tie par septiņjūdžu zābakiem esot. Nabags parādīja zābakus un teica, ka viņam svarīga lieta pie karaļa kārtojama. Labi, tika iekšā.

Karalis uzreiz satraucās, ko tāds vazaņķis te, viņa greznajās istabās, dara, fui! Bet nabags tik piesita kāju un teica,

ka zābaki viņu te atveduši, septiņas jūdzes vienā mirklī noiedami. Karalim ļoti gribējās tādus zābakus, bet nabags nedeava. Karalis nabagu paēdināja, izguldīja un solīja visvisādus labumus, ko tik gribot. Nu kad tā, tad nabags gribot burvju nūju, kas piepilda vienu vislielāko vēlēšanos. Šim tāda esot. Labi, karalis dabūja zābakus, bet nabags – nūju.

Nabags uzreiz izteicis vēlēšanos – lai katram uz pasaules ir mājas tur, kur ir viņa Mājas! Tā arī noticis. No malu malām Mājās atgriezās visi tie, kas bija tālu aizceļojuši. Šeit viņi kļuva laimīgi, jo tikai Mājās katrs ir laimīgs.

Marta Deniāra Liepiņa,
Kusas pamatskolas
4. klase

Nebaidos skaļi un ar lepnumu sacīt: „Es mīlu Latviju!” [..] Zinu, ka šeit es vienmēr esmu gaidīta un vajadzīga.

Pat pēc visbrīnīšķīgākā ceļojuma pa plašo pasauli, atgriežoties Rīgas lidostā, kura, starp citu, šogad svin savu 40. jubileju, ir prieks atkal izjust dzimtenes īpašo atmosfēru, ieelpot tās svaigo gaisu un ar visām maņām sajust Latvijas pievilksšanas spēku. Ir tik savīļņojoši dzirdēt pazīstamu, ausij tīkamu valodu, apzinoties, ka tu esi šīs valodas popularizētājs un kopējs, nevis tikai lietotājs. Ir tik jauki braukt mašīnā un tīksmināties par brīnumskaitajiem dabasskatiem vai arī pastaigāties pa Rīgas un mazpilsētu šaurajām ieliņām. Es

spēju pielāgoties dažādiem apstākļiem, man patīk iepazīt svešas kultūras, bet labāk, mājīgāk un mierīgāk ir palikt dzimtajā Latvijā, tāpēc mani septiņjūdžu zābaki mēdz būt apputējuši.

Alisa Uzariņa,

Rīgas Klasiskās ģimnāzijas

11. klase

Mani sauc Gerda. Man ir desmit gadu. Esmu latviete, jo mani vecāki ir latvieši un es esmu dzimusi Latvijā. Pirms gada septiņjūdžu zābaki aizveda mani uz Briseli. Patlaban zīmēju, izpētu un apceļoju Beļģiju.

Ar ko Latvija atšķiras no Beļģijas? Ar ko mēs, latvieši, varam lepoties, ko varam rādīt un par ko stāstīt citiem? To sapratu tikai tad, kad sāku dzīvot Briselē. [..] Latvijai ir savi simboli un senas rotaslietas, tautastērpi, pilis, Vecrīga, Brīvības piemineklis un visskaistākās tautasdziesmas. Mūsu tautai ir Līgo svētki. [..] Latvijā ir labi cilvēki, sirsnīga valoda, dziesmu un deju svētki un galvenais – brīvība! [..]

Šeit ir ļoti daudz dažādu putnu, zivju un dzīvnieku. Tik skaistas dabas, upju, ezeru un saulrietu, tik skaņīgu putnu dziesmu, tādu mežu un lauku nav nevienā citā valstī. Es ļoti mīlu savu Latviju, svinu visus tās svētkus, atceros šo zemi katru dienu, kaut pašlaik manas mājas ir Beļģijā.

Gerda Elizabete Zdanovska,

Briseles 2. Eiropas skola

(10 gadi)

Pilsēta klusi ģurrā kā dūmkrāsa kaķene. Es bēgu uz laukiem, kur vasaras tveicē veļas, ceļas un smaržo balta nakts, pilna dzeguzenēm, sveķenēm un raspodīņiem. Migla sūcas naktī kā dzēšpāpirā, un Ušura ezera ūdens atgādina izpludinātu pelēku akvareli.

Latvija ir tik brīnišķīga! Dabas māte gādājusi, lai manā dzimtenē būtu sveiss gaiss, saule un lietuss, koki, dārzi un labības lauki, sudrabs un dimants jūrā, upēs un ezeros. [..]

Es elpoju kopā ar Latviju, kurā esmu uzaugusi. Elpoju, runājot valodu, kura ir man apkārt un manī. Nevēlos, lai vārdi latviešu valodā kādam šķistu tikai sausas skaņas bez jēgas, jo es zinu šo vārdu patiesās krāsas un nozīmes. Gribu, lai visi uzzinātu, ka latviešu valoda skan tik klusi kā Dieviņš, kas jāņ no kalna. Vīstrauslākais, visjutīgākais zieds tad nodreb. Tā ir kā Vilhelma Purviša glezna, kurā zeltainas lapas raisās no kokiem, dīgst zāle un plaukst pumpuri.

Es jūtos lepna, kad, aizbraucot uz citu zemi, runāju savas valsts valodā, un jūtos lepna arī tad, ja citu tautību cilvēki manā valstī cenšas runāt latviešu valodā. [..]

Priecāsimies par katru jaunu latviešu vārdu, ko izdevies izskaidrot un iemācīt kādam sveštautietim! Atcerēsimies, ka kulturāls cilvēks savā mātes valodā runā bez kļūdām. Es mācos. Bet tu?

Katrīna Blūma,

Gulbenes 2. vidusskolas

10. klase

Jasmines Matejas (Jasmine Matheu) zīm., Bonnas latviešu skolīņa „Kamolītis”, 7 gadi

Vai tad ir kāda nozīme tam, ka Latvija ir maza valsts? Nekur pasaulē tu neatradīsi tik bagātu folkloru. Par tās vākšanu un kopšanu varam pateikties Fricim Brīvzemniekam un Krišjānim Baronam. Tu pat nevari iedomāties, cik daudz mums ir tautasdziesmu! Kā tās skan! [..]

Latvieši ir arī vislabākie dzejnieki. Un kāds vēl saka, ka mums nekā nav?! Un kāds vēl uzdrīkstas aizbraukt uz citu valsti, kad savējai ir vajadzīgs?! Kāpēc tieši šeit, Latvijā, nevar piepildīties mūsu sapņi? Kāpēc vienmēr sūkstāmies un raudam, bet necenšamies savus sapņus piepildīt? [..]

Mana valsts ir Latvija. Es vēl augu, pasaule mainās, taču ceru, ka maniem septiņjūdžu zābakiem nebūs jāstāv kaktā un jāapklājas ar putekļiem. Es tos cītīgi spodrināšu un cerēšu, ka mana dzīve Latvijā būs gara un neizsakāmi raiba.

Jana Mironova,
Jēkabpils Valsts ģimnāzijas
9. klase

Mums katram pieder kaut kas mantots no tāltāliem senčiem. Dažs lepojas ar lidojošo paklāju, citam pieder burvju krāsns, kas zibenīgā ātrumā nogādā savu īpašnieku jebkurā pasaules vietā. Tik lepnu braucamrīku man nav, bet istabas kaktā, pamatīgi noputējuši un zirnekļu tīkliem pārklāti, stāv mani septiņjūdžu zābaki. [..]

Agrāk bieži mēdzu tos valkāt. Uzsaucu: „Aiziet!” – un devos apceļot

Latviju. Tad sāku kaunēties no vecajiem zābakiem, jo tie izskatījās novalkāti un nebija darināti pēc pēdējās modes. Atceros, kā mani zābaki bikli nostājās ietves maliņā, dodot ceļu lepnajiem ārzemju brāļiem, kas nicīgi uzlūkoja manējos un svešās valodās teica kaut ko nievājošu. Septiņjūdžu zābaki noskuma un klusi ieslīdēja istabas kaktiņā. Bet es? Laikam jau biju pārāk aizņemta ar ko citu, tāpēc nepamanīju, ka tie ir atstāti novārtā.

Reiz ieklausījos mammas un opīša sarunā. Viņi sprieda par mūsdienu sabiedrības attieksmi pret latviskajām vērtībām. Pēkšņi sapratu, ka esmu tāda pati aizmārša kā daudzi citi latvieši.

Uzmeklēju savu bagātību – septiņjūdžu zābakus, noslaucīju gadiem sakrājušos putekļus un noglāstīju raupjo ādu. [..] Sajutu grumbiņas no tiem laikiem, kad zābakiem bija jāpaiet malā, jādod ceļš svešiniekiem, jākaunas un jājūtas liekiem savā pašu zemē. Nokaunējos arī es. Par to, ka man nepietika prāta, kā teiktu mamma, no pelavām attīrīt graudus.

Tagad zinu droši – manus septiņjūdžu zābakus putekļi vairs neklās. Vēl tikai nedaudz paaugšos un pieņemšos gudrībā, tad atkal aušu tos kājās un došos plašajā pasaulē. Katru pretimnācēju uzrunāšu savā dzimtajā valodā un stāstīšu viņam, cik brīnumaina ir mana zeme.

Kristiāna Kristberga,
Stendes pamatskolas
5. klase

Nadeždas Stankevičas zīm., Tabores pamatskola, 6. klase

Beidzot notika kaut kas sengaidīts – sīkas sniegpārslīņas lēni virpuļoja aiz loga. Izlēcu no gultas un pieskrēju pie loga. Tas bija sācies – sniegpārslu balerīnu uznāciens. Šī deja vienmēr ir unikāla. [..]

Man bija jāredz, kas laukā mainījies. Uzvilku mēteli un izskrēju pagalmā. Snidzis

bija visu nakti. Iekāpu sniegā un pamanīju, ka man kājās ir čības. Steidzīgi atgriezos mājās un uzvilku jaunus zābakus.

Paspērusi pirmo soli, uzreiz sapratu, ka kaut kas nav kārtībā. Vairs neredzēju ne savu māju, ne pagalmu... Biju nonākusi pilsētas centrā. Neko nesaprazdama,

atkāpos atpakaļ un... biju mājās. Vismaz piecas minūtes staigāju uz priekšu un atpakaļ, uz priekšu un atpakaļ, līdz beidzot sapratu, ka solis, ko speru, ir septiņas jūdzes garš. Biju izbrīnīta un priecīga. Nolēmu, ka šī būs visneparastākā ziema manā mūžā.

Brīvlaikā paspēju aizskriet līdz Francijai, Polijai, Slovākijai, Spānijai, Igaunijai... [..] Es tik ātri biju apceļojusi pasauli, bet neko nebiju ieraudzījusi.

Latvijas sniegs, ko tik ļoti gaidīju visu rudeni, pa šo laiku bija jau gandrīz nokūsis. Es nebiju ne pikojusies, ne vēlusī sniegavīru, ne taisījusi sniega eņģeļus. Novilku savus jaunus zābakus un uzāvu vecos, lai vēl paspētu ieraudzīt un izbaudīt to, kas man Latvijā ir tik ļoti mīļš.

Pēdējā ziemas nedēļa bija pati lieliskākā manā mūžā. Atkal sniga, un es staigāju pa ceļu šurpu turpu maziem soliņiem, ieklausīdamās sniega gurkstoņā. Bija arī putenis – tāds, ka pazuda elektrība. Visi gaidīja pavasari, bet es baudīju ziemu. Iekūru kamīnā uguni, iededzināju sveces, satinos segā un lasīju grāmatu. [..]

Līdz pat šai dienai mani septiņjūdžu zābaki stāv kaktā, ar putekļiem aplāti. Esmu pateicīga, ka tie man palīdzēja atvērt acis.

Sofija Virta,
Ādažu Brīvās Valdorfa skolas
6. klase

Mani septiņjūdžu zābaki... Tie vēl stāv kaktā, putekļiem klāti. Nav bijis iespējas un vajadzības tos izmantot. Lai nokļūtu pie galamērķa vai rezultāta, ne vienmēr ir vajadzīgas tieši septiņas jūdzes, nav nepieciešama arī steiga un milzu ātrums. Dažkārt meklējumu un darbošanās laiks ir interesantāks, aizraujošāks, arī vērtīgāks nekā uz paplātes pasniegts gala produkts vai balva.

Mans dzīves ceļš vēl ir pašā sākumā. Pagaidām iepazīstu un izpētu savu tuvāko apkārtni. Mūdienu dzīves trauksmē un virspusīgumā gribas apstāties un apskatīt pasauli lēnāk, vērīgāk. Vēlos redzēt ne tikai kopainu, bet pamanīt arī nianšes. Tāpēc nesteidzos uzaut savus septiņjūdžu zābakus.

Ja ar šiem zābakiem varētu ceļot laikā, tiem būtu veiksmīgāks pielietojums. Vai tad mēs negribētu atgriezties pagātnē un labot savas kļūdas? Vai nevēlētos kaut ar acs kaktiņu palūkoties uz nākotni – gan savu, gan ģimenes, tautas? [..]

Vai man šādi zābaki šķiet noderīgi? Bez šaubām. Ja vien būtu iespējams pēc vajadzības tos uzvilkt un noaut.

Mani septiņjūdžu zābaki stāv kaktā, putekļiem klāti...

Tie gaida īsto laiku.

Reinis Ivuškāns,
A. Upīša Skrīveru vidusskolas
9. klase

Sāras Ozoliņas zīm., Baumaņu Kārļa Viļķenes pamatskola, 4. klase

Es jau sen vēlējos noskaidrot, kāda ir bijusi mūsu māja un tās apkārtnē senos laikos un kāda tā būs nākotnē. Beidzot man radās iespēja to uzzināt!

Paņēmu savus septiņjūdžu zābakus un uzzīmēju uz tiem pulksteni. Pieskāros zīmējumam un sacīju: „Laiks!”

Pasaule ap mani sāka griezties, un pēc brīža es atrados svešā istabā. Ieraudzīju kādu kungu un dāmu. Viņu apģērbs bija ļoti sens. Kungam bija balta parūka, bet sievietei – augsta frizūra kā karalienei. Dāmai rokā bija vēdekļis, bet kungam – ass zobens. Man patika šie cilvēki.

Viņu istaba bija tik skaista kā Rundāles pilī. Tur bija lusta no tīra kristāla, tāda kā Latvijas Nacionālajā operā, tikai mazāka.

Redzēju arī lielu gultu ar baldahīnu. [..]

Pēc brīža es stāvēju jau citā istabā. Biju nokļuvusi nākotnē. Ieraudzīju cilvēkus, kuriem ir trīs kājas, krāsaini mati un violeta vai zila āda. Šie ļaudis runāja man nesaprotamā valodā un neko nedarīja. Viņu vietā strādāja dažādi roboti. „Cilvēki nākotnē būs pavisam slinki!” es nodomāju, un man tas nepatika. Izgāju ārā no istabas, lai aplūkotu savu māju no ārpusē. Pat neatpazīnu to, jo ēkas forma bija ļoti neparasta. Sākumā likās, ka mājas celtniecība vēl nav pabeigta, bet izrādījās – tas ir tāds dizains...

Atkal pasaule ap mani sāka griezties, un es atgriezos savā istabā. Pēc šī ceļojuma sapratu, ka mēs dzīvojam vislabākajā laikmetā.

Klara Kuzņecova,
Rīgas 72. vidusskolas
5. klase

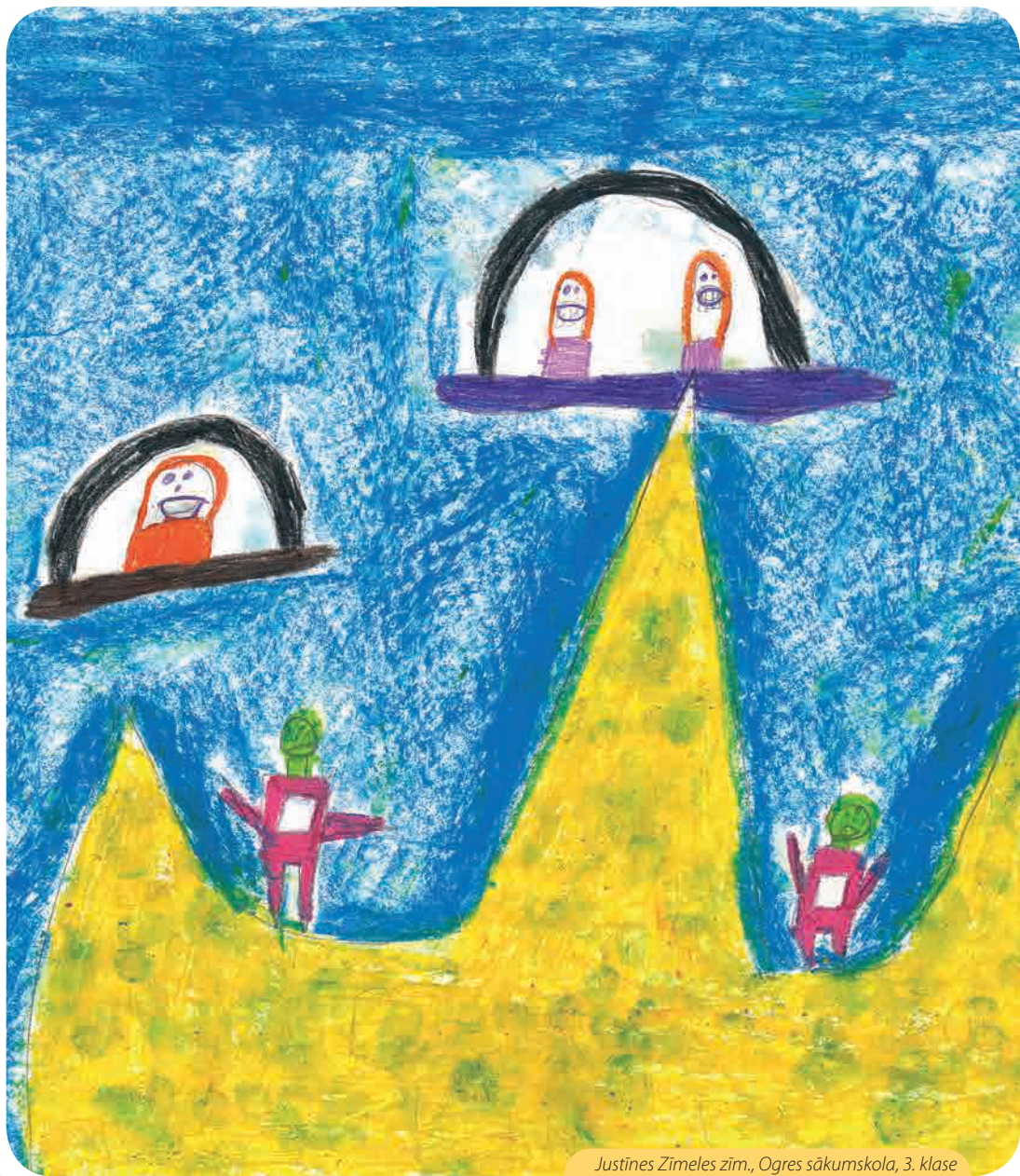
Septiņjūdžu zābaki spēj kaut ko atdzīvināt mūsu atmiņā. Ar to palīdzību es varu atgriezties laikā, kad mana mamma un tētis iepazinās, kad es piedzimu, kad pateicu pirmo vārdu un spēru pirmos soļus. [..]

Tāpat kā daudziem cilvēkiem, arī man ar šo zābaku palīdzību gribētos nokļūt nākotnē. Es vēlos ieraudzīt, kā būs izmainījusies pasaule. Varbūt nākotnē tiks izgudrotas zāles visām pašlaik neārstējamām slimībām? Varbūt mēs kaut ko uzzināsim par citu galaktiku iedzīvotājiem un mums būs iespēja izvēlēties, uz kuras planētas dzīvot? Tas mani ļoti interesē. [..]

Septiņjūdžu zābaki spēj aizvest mani arī uz sapņu pasauli. Jau kopš bērnības esmu iztēlojusies, ka dzīvoju pilī un man ir gara, grezna kleita. Šajā sapņu zemē valda miers un saskaņa, nav jaunu cilvēku, noziegumu un nabadzības. Visi cits citam palīdz, visi jūtas kā viena liela ģimene. [..]

Kurš tad negrib dzīvot pasakā?

Jeļizaveta Martiņevska,
Rīgas 34. vidusskolas
10. klase

Justīnes Zīmeles zīm., Ogres sākumskola, 3. klase

Viss sākās parastā svētdienas dienā. Man nebija, ko darīt, tāpēc izdomāju paspēlēties ar zābakiem. Es tos uzvilku un [...] uzreiz nokļuvu džungļos.

Sākumā man viss patika: neticami lieli augļi, tīrs gaiss un tāds klusums, ka likās – šeit nav nevienas dzīvas dvēseles. Tad es izdzirdēju rēcienus un sabijos. Nevarēju saprast, kas tas par troksni. Gāju skatīties un ieraudzīju milzīgus dinozaurus. Es uz viņu fona izskatījos kā niecīgs gruzis. Vienmēr biju gribējis nokļūt pie dinozauriem, un nu mans sapnis bija piepildījies. Uzmanīgi aplūkoju šos dzīvniekus. Viņi bija mierīgi līdz brīdim, kad parādījās plēsoņas.

Sajutuši briesmas, visi dinozauri metās bēgt. Arī es jozu ko kājas nes. Skrienot pazaudēju vienu zābaku! Ātri iemuku kādā alā, kur plēsoņas nevarēja man tikt klāt. Biju nobijies, jo zināju, ka bez zābaka nespēšu atgriezties mājās. Nolēmu uzrāpties kokā un pavērot apkārtni. Redzēju, kā dinozauri augēdāji tiek saplosīti. Pamanīju arī kādu mazu mīļu dinozauru, kurš meklēja savus vecākus.

Nespēju šo mazuli atstāt nelaimē, tāpēc paņēmu viņu līdzī. Rāpdamies pa zariem, nokļuvu līdz zābakam. Man paslīdēja kāja, un es gandrīz nokritu no koka. Plēsoņas mani ieraudzīja. Jau šķita, ka tās ir beigas, bet es nolēmu riskēt un

aizlēcu līdz zābakam. Man izdevās to satvert un ātri uzaut kājā. Nu varēju doties uz mājām. Plēsoņas man gandrīz nokoda kāju...

Šis bija ļoti interesants un bīstams piedzīvojums. Viss beidzās labi. Tagad man ir jauns mājdzīvnieks – dinozauris. Es viņu nosaucu par Robīti. Nu jau Robītis ir izaudzis liels.

Mārtiņš Andersons,
Brocēnu vidusskolas
11. klase

Ja to solis ir septiņas jūdzes garš, varbūt kara laikā brīnumzābaki varētu apturēt iebrucēju? Varbūt izdotos salīgt mieru? Taču septiņjūdžu zābaki stāv kaktā, putekļiem aplāti...

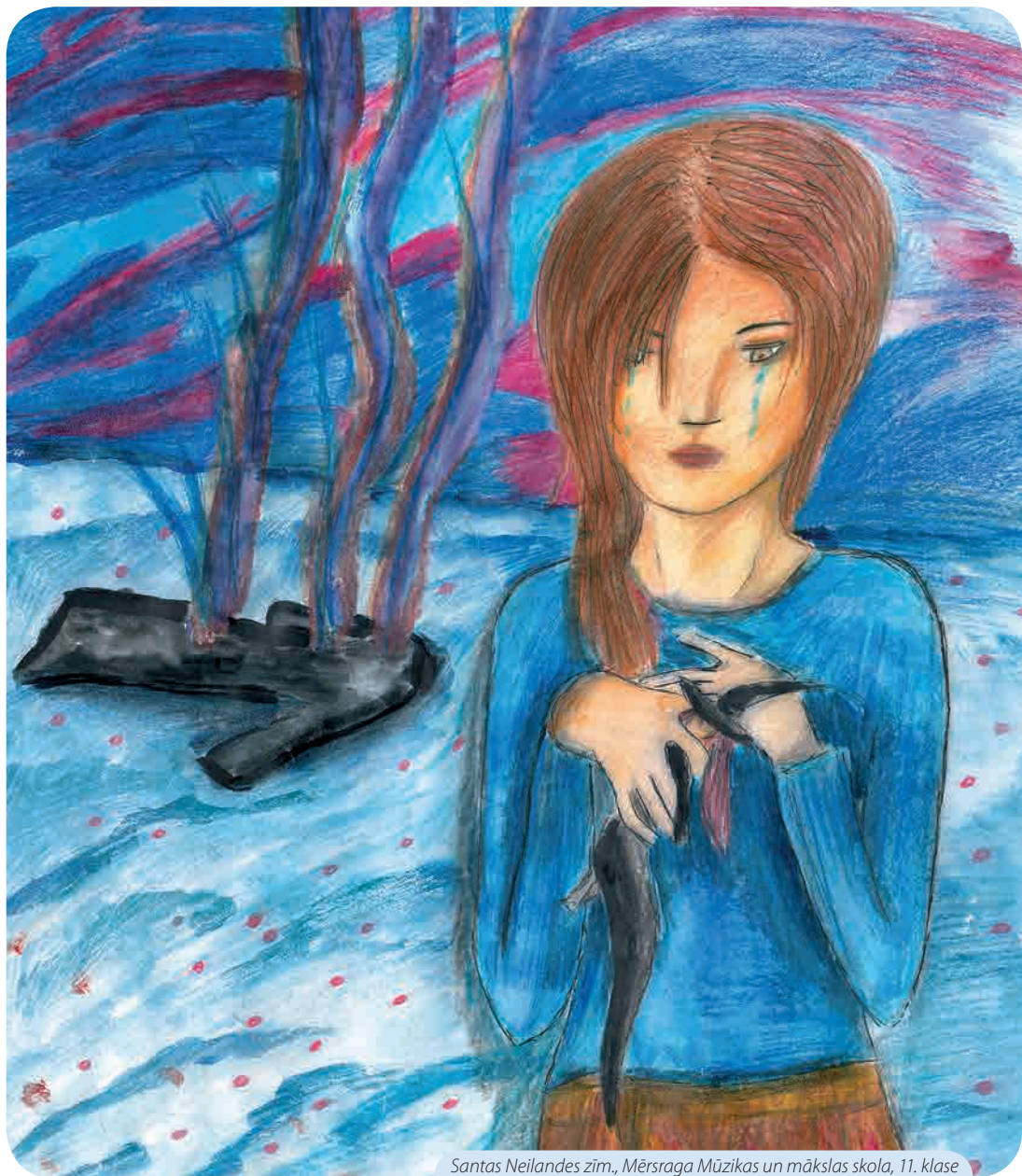
Ja tie nebūtu nomesti kaktā, daudz ko varētu mainīt.

Norberts Nikitenko,
Ogres sākumskolas
6. klase

Tālus ceļus staigājuši,
Lielus darbus darījuši,
Bērnu dienu zābaciņi,
Septiņjūdžu gājējiņi. [...]

Tagad jau tie novārguši,
Piekusuši, noplukuši,
Savu laiku kalpojuši,
Kaktā rāmi nostājuši.

Marta Puzāka,
Vijānu vidusskolas
7. klase

Santas Neilandes zīm., Mērsraga Mūzikas un mākslas skola, 11. klase

Kas bija šeit,
Kas notika?
Vai laime bija
Un mīlestība?
Kurš valkāja tos?
Kur? Kāpēc?
Varbūt viņš ziedus nesa
Saviem vecākiem,
Varbūt viņš zemi raka,
Lai naudu nopelnītu?
Varbūt tās bija atmiņas –
Par pagātņi,
Par kaut ko tādu,
Ko visu dzīvi atceras,
Varbūt par kāzām,
Varbūt par bērēm,
Varbūt par tādu dienu,
Ko labāk nepieminēt?
Varbūt tie tika aizmirsti,
Kad pirka jaunos?
Mēs nekad to neuzzināsim. [..]
Varam tikai
Sapņot par nākotni
Un valkāt zābakus,
Ko kaut kad aizmirsīsim...

Nikita Meļentjevs,
Rīgas 34. vidusskolas
11. klase

Iespējams, dzejnieces Aspazijas zābaki vēl šodien stāv viņas muzejā. Gandrīz katrā mājā ir atrodami apavi, kas palikuši mantojumā no kāda mīļa cilvēka, kura šodien vairs nav mums līdzās.

Manas vecmāmiņas mājās stāv vectētiņa lielie medību zābaki. Tie vienmēr liek man atcerēties, kā viņš rītos devās medībās, kā veda pļavā zirgu, kā darīja lielus un mazus darbus. Es dažreiz uzvelku šos zābakus. Tie ir ļoti ērti un silti. [..]

Kāpēc tieši zābaki saistās ar atmiņām par mūsu tuvajiem cilvēkiem? Tāpēc, ka tie atstāj pēdas, kas ir tikpat atšķirīgas kā zābaki. [..] Cilvēkus, kuri mūsu dzīves ceļā ir atstājuši dziļas, paliekošas pēdas, mēs nespējam aizmirst. Arī tad, kad viņu pašu vairs nav un istabas stūrī ir palikuši tikai viņu kādreiz valkātie zābaki...

Manuprāt, ir biežāk jānoslauka putekļi no apaviem, kas stāv kā svētums mūsu mājās, jāatceras to valkātājs un jāpasaka viņam kluss paldies.

Emīls Stivriņš,
Krāslavas Valsts ģimnāzijas
9. klase

Es domāju, ka septiņjūdžu zābakus velk kājās kara laikā. [..]
Labi, ka tie pašlaik stāv kaktā un ir putekļiem aplāti. Latvijā divi pasaules kari jau ir bijuši un paņēmuši daudzu cilvēku dzīvības. Ja kāds uzvilktu kājās šos zābakus, sāktos trešais pasaules karš.

Es vēlos, lai neviens šos zābakus nelieto!

Toms Pulle,
Ogres sākumskolas 6. klase

Kristīnes Vonogas zīm., Mazozolu skola, 4. klase

I r mierīgs vakars. Es šķirstu Aspazijas dzejoļu krājumu un ieraugu šo dzejoli. Izlasu to, atceros bērnību un iztēlojos savas rotaļlietas.

Man tās bija lelles un lāči, kā jau gandrīz katrai meitenei. [...] Manas mīļākās lelles vārds bija Evelīna. Viņas lielās, skaistās acis mirdzēja gaiši zilās, tumši brūnie mati bija ļoti biezi un sprogaini. Rozā kleitai nebija ne mežģīņu, ne kādu īpašu rotājumu, bet man tā likās brīnišķīga,

jo šo tērpu bija šuvusi mana mamma. Mēs ar Evelīnu visur bijām kopā – bērnudārzā, Jūrmalā, pat kino. Reiz es viņu aizmirsu bērnudārzā. Zināju, ka mēs satiksimies rīt, bet man likās, ka citas lelles skaudības dēļ apsūkā un pazemo Evelīnu, tāpēc viņai ir vientuļi un skumji. Biju gatava naktī skriet uz bērnudārzu, lai glābtu Evelīnu no nejaukajām rotaļlietām, taču mamma mani atrunāja, mierinot, ka lelei nekas sliktas nenotiks un rīt es atkal varēšu rotaļāties

ar to. Tajā naktī es nevarēju aizmigt un ļoti ilgi raudāju.

Mamma man bieži dāvināja lāčus – lielus un mazus, mīkstus un runājošus. Man ir bijuši daudzi lāči, taču visvairāk mīlēju Fredi, Sniedziņu un Paulu. Katrai no šīm rotaļlietām ir savs stāsts. Piemēram, Pauls pie manis atceļoja no Vācijas. Viņš bija gaiši brūnā krāsā, aptuveni 20 centimetru garš un ļoti, ļoti mīksts. Paulam bija īpaši skaistas acis. Tās bija tumši pelēkā krāsā. Ieskatoties šajās acīs, es vienmēr redzēju savu atspulgu, un man pat bija radusies teorija, kāpēc tā ir, – Pauls mani tik ļoti mīl, ka viss, ko viņš redz, esmu es. Joprojām ticu šai teorijai, taču diemžēl tagad Pauls dzīvo uz skapjaaugšas un es ar to vairs nespēlējos. Vārdu viņam deva mans krusttēvs, kuram lācis ļoti patika. Kopā ar Paulu vienmēr bija jautri. Viņš gan nebija tik labs draugs kā Evelīna, taču vienmēr sargāja mani no visa sliktā un palīdzēja aizmigt. Man bija spilgta iztēle. Es redzēju dažādus briesmoņus, visbiežāk tās bija raganas. Baidījos, ka kāda ragana atlidos uz savas slotas, iekāps pa logu un nolauptīs mani. Labi, ka man blakus bija Pauls, draugs, uz kuru varēju pajauties.

Nu jau esmu pieaugusi. Iedomājoties, ka bērnība ir beigusies, kļūst nedaudz skumji. [...] Lielo zinātkāri un fantāziju – savus septiņjūdžu zābakus – esmu nolikusi malā. Ir pienācis laiks kļūt nopietnākai. [...] Katram mākonim ir zelta maliņa, tāda ir arī pieaugušo dzīvei.

Kāda tā ir? Es vēl nezinu, bet ceru, ka drīz uzzināšu.

Līga Kļava,
Iļģuciema vidusskolas
8. klase

Mani septiņjūdžu zābaki stāv kaktā, ar putekļiem aplāti apkalti pie zolēm, purngalos un ap garajām šņorēm [...]

septiņas jūdzes – tik tāls
bij' mans ceļojums
caur kaujas laukiem
pa sarkanu zāli

zābaki – tie ir svarīgi
tiem jābūt sausiem
slapjos iemetas pelējums
slapji ir bezgala smagi

tie stāv klusi, lai es
varētu atcerēties
cik liels gurums
nesot šauteni uz pleca man bij' [...]

tumšo ādu klāj blāva
putekļu un gaišu cerību kārtā
mani zābaki stāv kaktā
ar septiņjūdžu putekļiem klāti

tagad eju basām kājām
zinu – man tie vēl noderēs
tādēļ taupu tos
tām septiņām jūdzēm
debesīs vai ellē

Mārtiņš Dubovskis,
Rīgas Celtniecības koledžas vidusskolas
1. kurss

Nikolas Zemītes zīm., Mazozolu skola, 7. klase

Par piecdesmit gadus ilgajiem ceļojumiem un sevis meklēšanas laiku dažādu tautu kultūrās man atgādina vecie, putekļiem klātie zābaki. Tie kopā ar mani ir bijuši visur, un šo apavu zoles glabā atmiņas par skaistajām Venēcijas ielām, akmeņainajiem Maskavas ceļiem un mīļajiem Rīgas bulvāriem. Zābaki man godam kalpoja gan aukstajās ziemās Norvēģijā, gan arī karstajās vasarās Spānijā. Starp citu, vienam anglim tik ļoti iepatikās šie zābaki, ka viņš par tiem bija gatavs maksāt lielu naudas summu. [..]

Arī savu sievu es satiku, pateicoties šiem zābakiem. Nokļuvis Austrālijā, devos uz kādu parku. Pēkšņi pamanīju, ka zābaku aukliņas ir pazudušas, gluži kā izgaisušas. Apsēdos uz soliņa un, nezinādams, ko darīt, noliecu galvu. Pēkšņi man blakus apsēdās skaista meitene un pāinteresējās, kāpēc esmu bēdīgs. Mūsu saruna ilga divas stundas, un pēc tam vairs nevarējām aiziet katrs uz savu pusi. Tā es iepazinās ar savu turpmāko ceļabiedri un nākamo sievu, savu bērnu māti un mazdēlu vecmammu.

Karina Kovaļčuka,
Ventspils 3. vidusskolas
11. klase

Apgalvojot, ka viņas septiņjūdžu zābaki stāv kaktā, ar putekļiem aplāti, iespējams, Aspazija vēlējās sacīt, ka katra cilvēka dzīvē

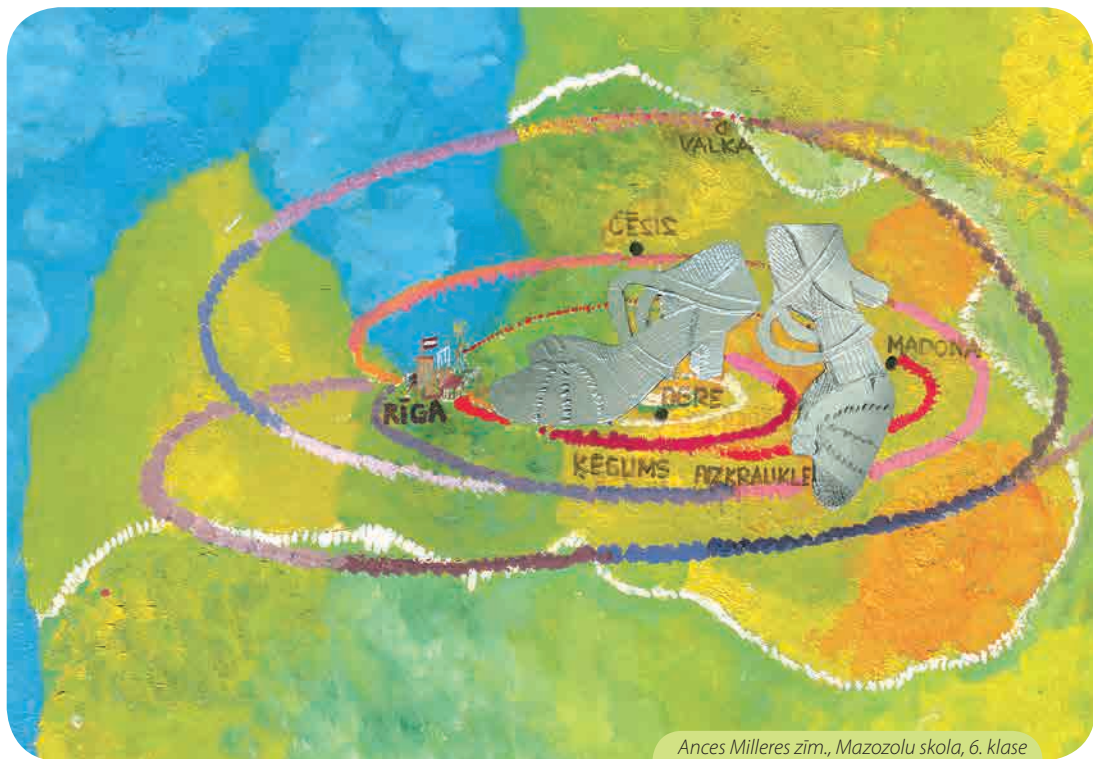
pienāk brīdis, kad savs bērnišķīgums un naivums ir jāatstāj pagātnē.

Par sevi varu teikt, ka joprojām jūtos bērnišķīga, kaut arī pasauli jau uztveru citādi – tā, kā to dara pieaugušie. Piemēram, agrāk domāju, ka veikalos kasieres ir ļoti bagātas, jo visu iekasēto naudu paņem sev. Tagad zinu, ka tā nav. Agrāk man šķita, ka debesīm ļoti sāp, kad tajās izšauj simtiem, pat tūkstošiem sakarsētu ložu. Es nesapratu, kāpēc cilvēki par to priecājas. Arī tagad, vērojot salūtus, iedomājos par to. Vai mani septiņjūdžu zābaki stāv kaktā, ar putekļiem aplāti? Pagaidām nē! Vēl vakar es kopā ar brālēniem taisīju laika kapsulu. [..]

Esmu novērojusi, ka bērnišķīgums ļauj cilvēkiem būt labākiem, pozitīvākiem, priecīgākiem un radošākiem. Pieaugušie, kas saglabājuši savu bērnišķīgumu, tādi ir! Piemēram, Margarita Stāraste, Astrida Lindgrēne, arī mana ome – bērnu ansambļa „Dzeguzīte” vadītāja Daila Martinsone.

Ceru, ka mani septiņjūdžu zābaki nekad nebūs putekļiem aplāti, jo es nebeigšu fantazēt, sapņot un ceļot – tieši tāpat, kā to dara mana ome, kurai pašlaik ir jau 75 gadi. Pasaule taču ir tik liela un daudzveidīga! Lai to visu aptvertu un apgūtu, septiņjūdžu zābaki var izrādīties ļoti noderīgi!

Ance Martinsone,
Briseles 2. Eiropas skolas
8. klase

Ances Millerēs zīm., Mazozolu skola, 6. klase

Bērnība... Starp kurām koledžu un kristību atmiņām tu esi nolikta? Cik tavu gabaliņu ir manā somā, un cik to glabājas kaut kur bēniņu tumšākajā kaktā? Kāpēc tu esi tajā kaktā?

Tāpēc, ka tu esi kā dzeltenī nokrāsots ķieģelis un es esmu žagata ar juveliera izglītību. Cilvēki izvēlas atcerēties to spilgtāko, bet smago un grūto cenšas aizmirst pēc iespējas ātrāk. Tad dzīvē pienāk brīdis, kad esi pārāk noguris, brienot pa karstā tuksneša smiltīm. Tu apstājies, nocel no pleciem savu mugursomu, kas

šķiet gluži kā akmeņiem piekrauta, atver to un ieraugi savas bērnības mozaīkas daļas, pašas spilgtākās, rubīnsarkanās. Daudz gan te, ko nest! Visi putekļi tiek nopūsti, ir iedegta lielā griestu lampa, un tu ieraugi, kas spīd cauri krāsainajiem stikliem. Tā ir mīlestība, bezrūpība, senas atklāsmes, vecie cimdi, kas nu jau ir par mazu, augšana, pieredze. Tikai jānopūš putekļu kārtā...

Elīza Ella Dumpe,
Ķekavas vidusskolas
12. klase

Kas ir bērniņa? Tie ir mani septiņjūdžu zābaki, kas, pārklājušies ar biezu putekļu slāni, bija gulējuši bērniņa kaktā parastā maisiņā.

Tajā vasaras dienā es sēdēju bērniņos uz grīdas un atcerējos savu bērniņu. Tuvojās vakars. Man todien vajadzēja izdarīt vēl daudzus darbus, bet es nekustējos ne no vietas. Ikdienas pienākumi šķita mazsvarīgi. Ilgu laiku mani septiņjūdžu zābaki bija stāvējuši kaktā, ar putekļiem aplāti. Tagad es tos notīrīju un atkal uzvilku kājās. Es sapņoju, vēlreiz izdzīvoju savus bērniņas piedzīvojumus, atcerējos visus kalnus, kurus toreiz spēju gāzt, bet tagad vairs ne...

Paņēmu rokās savu lācīti. Tam kreisās acs vietā bija iešūta poga, jo īsto aci viņš bija zaudējis karā ar zaldātiņiem. Skatījos lācim acīs, pētīju viņu no ķepu galiņiem līdz pat austiņām un skaudri izjutu žēlumu, apzinādamies, ka bērniņa ir pagājusi un to vairs nav iespējams atsaukt. [..]

Mārtiņš Luļļa,
Ķekavas vidusskolas
12. klase

Paskatos uz skapja pusi, jā, tur tie stāv – mani bērniņas zābaciņi, maziņi, putekļiem aplāti, tomēr mīļi. Tie ir bērniņas un pagātnes liecinieki, kas dod iespēju manai sirdij atkal iepukstēties straujāk un atcerēties visu, kas toreiz bija piedzīvots.

Cik soļu bija tipināts ar šiem zābaciņiem, cik raudāts un smiets, cik daudz bezrūpības izjūsts, kamēr vēl biju maza! Ar šiem zābaciņiem gāju tālu ceļu – sākot no pirmā alfabēta burta līdz pat pirmajam domrakstam, brīdu pa gramatikas labirintiem, arvien dziļāk iepazīstot valodas un zināšanu pasauli. Tie lika manai dzīvei izaigoties jaunās krāsās. [..]

Dodoties plašajā pasaulē, savus septiņjūdžu zābakus likšu ceļasomā kā atgādinājumu, kā brīdinājumu neaizmirst to, kas ir patiesi svarīgs, – dzimtās mājas un latviešu valodu.

Līga Šmate,
Ciblas vidusskolas
11. klase

Mana sapņainā bērniņa
Brūnā dubļu vannā,
Kad skumjas nogremdēju
Septiņjūdžu ātrumā...

Taureņi galvā saskrēja,
Dzīvi padarot jautru.
Saulainie prieki smēja,
Redzot skolēnu kautru.

Tagad man plecā jānes
Skolas soma smagā.
Mana bērniņa ir aizgājusi
Ar septiņjūdžu zābakiem...

Vivita Žibojēdova,
Trikātas pamatskolas
9. klase

Bērnība – mana pasaku un sapņu pasaule, zeme, kuru izstaigāju ar septiņjūdžu zābakiem mazajās kājelēs... Toreiz ceļojumos mani vēl pavadīja mamma. Abas kopā devāmies gan okeānu un jūru noslēpumainajās dzīlēs, gan mūžamežu un džungļu dziļākajās alās un biežokņos, dejojām kopā ar lepņajām princesēm, rūķīšiem un pat troļļiem. Priecājāmies par labajām fejām, raudājām par ļauno raganu un citu mošķu sliktajiem darbiem.

Tas bija kādreiz. Bet tagad mani septiņjūdžu zābaciņi, uzticamie bērniņas ceļagājēji, stāv kaktā, ar putekļiem apklāti. Es ļoti vēlos atkal kaut kur doties kopā ar tiem. Kāpēc to nedaru? Mana ikdiena ir pārāk saspringta – mācības, treniņi, pasākumi un pienākumi. Ļoti vēlos visu padarīt labi, tiecos iegūt plašas un dziļas zināšanas, tāpēc neatliek laika ceļojumiem.

Lai mani zābaciņi vēl pagaida! Gan pienāks īstais brīdis, kad atkal tos aušu kājās un došos ceļā. Kad tas būs? Pagaidām to vēl nezinu. Varbūt man vienkārši vajag izaugt?

Laura Mežale,

*Salaspils 1. vidusskolas
8. klase*

Visam ir sava cena – gan ābolam veikala plauktā, gan ziedam, kas uzplaucis nezāļu laukā. Dzīvei nav kases aparāta, un tā neskaita banknotes. Bērnība ir mūsu dzīves valūta, ilgtermiņa

aizdevums, ko, iesaiņotu atmiņu lādītē, atgūstam sava mūža beigās.

Ko jūs devāt, lai kļūtu par to, kas tagad esat? Es atdevu lelles, neviltotu prieku par sīkumiem, burvju paklāju un daudzas jo daudzas citas lietas, pat maģiskos septiņjūdžu apavus. Eh, kā es gribēju, lai man ir tādi zābaki, ar kuriem būtu iespējams doties ceļojumā uz kādu brīnumvalsti un sekundes laikā nokļūt nekurzemē! Nu man tie ir – stāv bērniņas skapī aizmirsti, ar biezu putekļu kārtu apklāti. Lielajai dzīvei atdoti. Teic, pasaule, kur es tā skrēju? Lai paspētu? Bet es taču nokavēju.

Laiks spēj izstrādāt visneiedomājamākos trikus. Vienā acumirkli šūpuļos parādās zīdaiņi, zemē nozūd zārki, tiek uzvarēti un zaudēti kari un bērni, gluži kā taureņi, pārtop par pieaugušajiem. Cilvēki ir kā zobrati milzīgā, virpuļojošā mehānismā, kas saņem enerģiju no sapņiem, tāpēc sapņus ir jāprot glabāt, lai kurš katrs tiem nevarētu piekļūt.

Gita Daukste,

*Rugāju novada vidusskolas
12. klase*

Man bija septiņi gadi. Vasarā es cimojos laukos – Rencēnos, pie vecmāmiņas. Protams, tur bija arī manas māsīcas Elīza un Evita. [..]

Mēs vienmēr bijām aizņemtas. Kādu dienu vecmāmiņas lādē atradām daudzkrāsainas lentītes. Tas tik bija prieks! Mēs sējām lentītes ap rokām, ap

kājām un matos un skrējām pa pļavu vējam līdzi. Skrējām pakaļ tauriņiem, un tauriņi steidzās mums līdzi. Tas bija ļoti aizraujoši, jautri un skaisti... Mēs joņojām pa pļavu, kur ganījās govīs. Tās vēroja mūs, bet mēs laimīgas skrējām un plivinājām savas raibās lentītes. Es nekad neaizmirsīšu to sajūtu – bērnišķīgo prieku, naivumu un bezrūpīgo skriešanu uz priekšu tālu, tālu, nedomājot ne par ko...

Tikai tagad es spēju novērtēt savu jauko bērnību.

Marta Batmanova,
Rīgas 34. vidusskolas
7. klase

Manuprāt, septiņjūdžu zābaki ir mūsu bērnības grāmatas, kas tagad stāv plauktā un tiek izvilktas tikai tad, kad kārtojam māju un mamma izdomā, ka tieši man, nevis mazajam brālītim jānoslauka putekļi no šīm kādreiz lasītajām grāmatām.

Aspazijas dzejas rindā minēti septiņjūdžu zābaki, taču zābaku vietā varētu būt arī citi pasaku tēli, piemēram, Vinnijs Pūks vai kristāla korpītes. Tad izteikums skanētu šādi: „Mans Vinnijs Pūks sēž kaktā ar putekļiem noklājies” vai arī „Manas kristāla korpītes stāv kaktā ar putekļiem aplātas”. [..]

Tā vien šķiet, ka manas bērnības grāmatas pašlaik ir bēdīgas, tomēr tās cer, ka nav pamestas uz visiem laikiem un kādreiz vēl tiks izņemtas no plaukta, noslaucītas, noglaudītas, maigi palocītas

vai pamīcītas, paceltas saules gaismā, varbūt pat pasmaržotas, izvēdinātas un – lasītas.

Santa Ābele,
Valmieras Pārgaujas sākumskolas
5. klase

Just prieku ikdienā, neuztraukties par sīkumiem – bērnībā tas bija tik viegli! Es varēju augu dienu spēlēties, būt pasaulē, kurā viss iespējams. Varēju aizbēgt no realitātes uz bezgalīgo Sapņu zemi, kuru veidoju pati.

Visvairāk man patika iegriezties Pasaku valstībā. Lai tur nokļūtu, uzvilku savus bagātīgi rotātos un krāsainos septiņjūdžu zābakus. Tajos varēju apstaigāt brīnumvalsts ielas, kurās valdīja gaisma un tikai reizēm pārslīdēja kāda tumša ēna. Mani septiņjūdžu zābaki bija pasaku grāmatas. Tās palīdzēja ceļot, kur vien vēlējos. Bērnībā, lasot pasakas, nebaidījos no gaismas un tumsas cīņas, jo vienmēr zināju, ka labais uzvarēs. Tagad, pusaudža gados, es šo cīņu novēroju ikdienā, tāpēc grāmatas man ir kā klusa osta, kur valda ārpasaulīgs miers un reizēm arī pasakaina mīlestība. [..]

Bērnībā es pasauli uztvēru pavisam citādi nekā tagad. Toreiz pasakas bija mani septiņjūdžu zābaki. Pašlaik es šos zābakus uzvelku tikai paretam, jo tie jau man ir par mazu, tāpēc stāv kaktā, ar putekļu kārtu aplāti.

Diāna Calpanova,
Rudzātu vidusskolas 10. klase

Katrīnas Marahovskas zīm., Ādažu Brīvā Valdorfa skola, 4. klase

Mazā mājiņā dzīvoja vientuļš vīriņš. Kādu dienu viņš slaucīja māju un atrada savus septiņjūdžu zābakus.

Sirmgalvis paņēma tos rokās, apsēdās un atcerējās savus jaunības dienu piedzīvojumus. Viņš mēdza doties uz Parīzi, Stokholmu, kā arī citām valstīm un pilsētām. Septiņjūdžu zābaki deva iespēju īsā laikā apceļot tik daudz skaistu vietu! Cik neaizmirstamus mirklus tie bija snieguši! Vīriņš ļoti vēlējās atkal uzvilkt kājās savus burvju apavus un doties

ceļojumā, bet nevarēja, jo bija jau vecs. Atlika vien nopūsties un nolikt zābakus atpakal kaktā.

Tad sirmgalvis iedomājās, ka varētu ceļot ar grāmatu palīdzību. Viņš apsēdās šūpuļkrēslā un sāka aizrautīgi lasīt par dzīvniekiem, kosmosu, dabu, mīlestību un draudzību.

Varbūt kādu dienu arī man būs septiņjūdžu zābaki?

Justīne Iliško,
Jelgavas 3. sākumskolas
3. klase

Līdz savai piecpadsmītajai dzimšanas dienai biju izlasījis apmēram astoņdesmit grāmatu. Vecmāmiņa man jautāja, kuru no grāmatās minētajām brīnumlietām es visvairāk sev vēlētos. Apdomājies kādu brīdi un svārstīdamies starp stabulīti, kas visiem liek dejot, un septiņjūdžu zābakiem, izvēlējos zābakus. Salīkusī večiņa nosmīkņāja, ar mēles galu samitrināja izkaldušās lūpas un aizmīga. [..]

Kad vecmāmiņa pamodās, viņa bija visai nelāgā omā, taču pasniedza man dāvanu, ko biju izvēlēties. Zābaki gan neizskatījās tik iespaidīgi, kā biju gaidījis, – nobružāti kovbojstila apavi, gatavoti no teļa ādas. [..] Taču, ja tic tam, kas grāmatās rakstīts...

Nolēmu pārbaudīt, ko spēj vecmāmiņas dāvana. Uzvilku savu brūno rudens apmetni un, izgājis pagalmā, apsēdos uz trepēm. Uzāvu zābakus kājās un paspēru soli. Nekas nenotika. Tad vēl vienu – atkal nekas. Vecmāmiņa pamācīja, ka zābakus vajagot paberzēt ar vilnas lupatu, tad tie zināšot, ka pienācis laiks strādāt. Sameklēju vecu vilnas kreklu un, vēlreiz izgājis ārā, sāku zābakus sparīgi pulēt.

Mēģināju paspērt soli vēlreiz. Un tik tiešām – attapos vairāku jūdžu attālumā no savas mājas. Pa ceļam gan biju salijis, arī seju gadījās nedaudz saskrāpēt, kad izskrēju cauri kaimiņmājas žogam un kādai birtalai, kas patrāpījās uz tās pašas taisnes. Novilku savu apmetni un

lūkojos apkārt, kur gan to varētu izžaut. Atrados pļavas vidū. Tuvumā bija tikai pāris garu priežu. Apdomāju, ko darīt. Tas bija diezgan riskanti, taču man vajadzēja mēģināt. [..]

Spēru soli augšup. Attapos kaut kur starp debesīm un zemi. [..] Sabijos, jo pirmo reizi atrados tik augstu debesīs. Sāku spirināties ar kājām un... Ak, vai! Pacēlos vēl augstāk debesīs. Lidoju tik ilgi, līdz varēju saskatīt visu kontinentu. Tas gan bija iespaidīgi! Man sāka nedaudz salt, taču skats bija ko vērts.

Nolēmu atgriezties uz zemes. Vēroju, kā meži un ciemi kļūst aizvien labāk saskatāmi, kā putni un pūķi šaudās apkārt mežam, kā zirgi auļo gar jūru, kāda vilka iztramdīti. Un tad es ieraudzīju savu priedi. Izmantoju apmetni kā izpletni un, krietni samazinājis savu krišanas ātrumu, lēnām tuvojos kokam. Kad bija palikuši pāris centimetru, sagatavojos un pieķēros lielākam zaram. Tas draudīgi nokrakšķēja, bet nesalūza. Nostājos uz tā un, uz pirkstgaliem pastiepies, izplāju apmetni uz augšējiem priedes zariem. Pats apsēdos uz zemākā zara, kas bija visresnākais no visiem, un, atspiedies pret stumbru, vēroju debesis.

Joprojām bija nedaudz apmācies, taču nelija, un cauri mākoņiem spraucās saules stari. Domāju, kā turpmāk izmantot savus jaunus zābakus...

Ivonna Prince,
Briseles 2. Eiropas skolas
12. klase

Meitene nebēdne, meitene dzejniece
Ar zilām acīm, ar brīnumu acīm,
Nāc, skriesim, nāc,
Iesim plašajā brīnumu pasaulē

Septiņjūdžu zābakos!

Es līdzi došos

Plašajā brīnumu pasaulē, kur

Teiksmaini meži, dimantu pilis...

Iesim plašajā pasaulē septiņjūdžu zābakos!

Ņuris žēli noraugās meitenē nebēdnē, manī.

Jūrām pāri, kalniem pāri...

Ū, kāds ātrums! Ar vēju skrieties, pār

Džūkstes mežiem, pār kalniem, pār lejām

Un droši doties plašajā brīnumu pasaulē.

Zilas debesis, zila jūra un sapņi...

Ārēm pāri –

Brīnumu plašajā pasaulē.

Ar vēju skrieties,

Kāpt kalnos, klintīs sniegotās. Tur

Ir mūsu sapņu putni zilajās virsotnēs.

Septiņjūdžu zābaki

Traucas uz priekšu

Ātrāk par

Vēju –

Kā sapņu putni debesīs.

Ar zilām brīnumu acīm meitene nebēdne.

Kā zilais sapņu putns

Tā debesis raugās.

Ātrāk par vēju spēj traukties zilajā tālē,

Atrast dārgumus,

Rast dzīvei jēgu, laimi un līksmi.

Plašajā brīnumu pasaulē

Un zilajā debesu tālē

Tā traucas kā putns, ceļas uz augšu.

Es līdzi dodos meitenei nebēdnei,

Kas pāri jūrām, kalniem, virsotnēm zilām

Ļauj vaļu domām.

Ir mūsu sapnis – laime, brīvība plašajā pasaulē.

Es līdzi dodos

Meitenei nebēdnei septiņjūdžu zābakos.

Ar vēja ātrumu

Plašajā brīnumu pasaulē

Kā sapņu putniem

Lidot virs zemes, kalniem un jūras,

Ātrāk par vēju septiņjūdžu zābakos

Traukties uz priekšu, uz laimīgo zemi

Ir mūsu sapnis.

Beatrise Jerina,
Rīgas Zolitūdes ģimnāzijas
11. klase

Bērnībā es sapņoju un ticēju – viss piepildīsies. Mana lielākā vēlēšanās bija nokļūt „Majamī”. Ne jau tādā Maiami, ko visi pazīst kā iecienītu kūrorta vietu ar pludmalēm, palmām, karstumu, papagaiļiem...

Mana Majamī bija citāda – vienkāršas, baltas četrstūrainas mājiņas, kas cieši sablīvētas cita pie citas. Iespējams, šis sapņu pilsētas namiņi nesniedzās pat līdz piecgadīga bērna celīšiem. Tomēr man šķita, ka tā ir skaista un burvīga

vieta, kur valda draudzība, miers, klusums, vienkāršība un noslēpums. Vai es zināju, kur tieši šī vieta atrodas? Protams, nē, bet tas neatturēja mani doties ceļā. [..]

Paņēmu savu mazo divriteni, kuram bija tukša riepa, un, stumdama to, gāju uz Majamī. Es iztēlojos savu pilsētiņu un, sekojot intuīcijai, devos turp. Kāds onkulis, manā apņēmīgajā soļošanā vērdamies, prasīja, kurp dodos, un es lepmi atbildēju: „Uz Majamī!”

Diemžēl mans ceļojums nebija ilgs. Pretim brauca vecāku mašīna un aizveda gan manu riteni, gan sparīgo ceļotāju. Tikai sapnis palika uz ceļa. Joprojām Majamī eksistē manā iztēlē, un tur es varu nokļūt savos sapņos. [..]

Arta Briede,
Iecavas vidusskolas
11. klase

Kādā jaukā pavasara dienā pastnieks man atnesa kartīti. Uz tās lieliem burtiem bija rakstīts: „New York.” Svešās zemes ainava šķita pelēcīga, bet tur bija daudz augstceltņu un pat debesskrāpji pie ostas. Kartītes otrā pusē bija rakstīts: „Manam Eņģelim!” To izlasījusi, sapratu – tas vīrs, kuram reiz atdevu savu sapni, pēc desmit gadiem ir devis man ziņu. Kā es priecājos! Apskatīju kartīti vēlreiz un pēkšņi apjautu, ka savā iztēlē to visu jau esmu redzējusi.

Es vairs nealku nokļūt Ņujorkā. Izrādījās, ka man ir bijis svarīgs nevis pats sapnis, bet prieks un cerība, ko tas deva.

Beidzot es atskārtu, cik dārga man ir Tēvzeme. Nekur citur nav labāk, tāpēc arī visus šos gadus mani septiņjūdžu zābaki ir stāvējuši kaktā un pārklājušies ar putekļiem.

Anda Kļaviņa,
Štutgartes Latviešu skoliņa
(18 gadi)

Reiz sapnī nosapņoju es,
Ka atrodu sev zābakus.
Vientuļi tie tumšā kaktā
Krāj uz sevis putekļus.

Nolēmu tos piemērit,
Bet, ak tavu joku!
Skrien uz priekšu ātrāk tie
Pat par manu domu!

Pāri kalniem, pāri lejām,
Pāri aizām un šosejām...
Aizzib koki, mājas, ielas,
Aizzib cilvēki, to sejas.

Kliedzu es nu skaļi, skaļi –
Stājiet, stājiet, zābaciņi!
Gribu novilkēt jūs no kājām,
Vēlos atpakaļ uz mājām!

Deniss Regnārs Steļmačēnoks,
Vecpiebalgas vidusskolas
4. klase

Mika Ķēbera zīm., Baumaņu Kārļa Viļķenes pamatskola, 2. klase

Es redzu sapnī, ka staigāju pa savas mājas bēniņiem. Pamanu kādā attālā stūrī kaut ko tumšu, pieeju tuvāk, priekšmeta kontūras izgaismojas – tie taču zābaki! Uzmetu tiem skatienu – parasti apavi, tikai pamatīgi noputējuši. Izskatās pietiekami labi, lai varētu padīzoties meiteņu priekšā. Nolemjū tos uzvilkt

nākamajā dienā, ejot uz skolu. Ar milzu pūlēm notīru jaunatrstos zābakus spožus un pielaiķoju. Jūtos ērti (kā vēlāk atklāju, tajos ir mīksta vilnas odere).

Tiklīdz izeju no mājām, sajūtu spēcīgu vēja brāzmu. Izrādās, šiem zābakiem piemīt īpašas spējas! Uz skolu skrienu tikpat ātri kā vienradzis lejup pa varavīksni. Sajūtas

ir tādas, it kā es dārgā kabrioletā trauktos pa šoseju. Skolā nokļūstu vienā mirklī. Septiņjūdžu zābaki man ir sagādājuši 5 minūtes slavas – visi runā par manu žiglo un neparasto ierašanos. Klasesbiedri apbrīno manus jaunos zābakus un vēlas tos pielaiķot, taču es esmu piesardzīgs: tie taču ir septiņjūdžu zābaki. Arī uz mājām aiztraucos vienā mirklī. [..]

Mamma ir izbrīnīta par manu ātro atgriešanos. Atbildu, ka vakar bēniņos atradu labus zābakus un šodien tos uzvilku. Viņa ir pārsteigta, jo pirms mēneša, bēniņus kārtojot, nebija šos apavus redzējusi. Jautāju, vai drīkstu zābakus paturēt savā īpašumā. Mamma atļauj..

Gustavs Kaprālis,
Rīgas Tehniskās koledžas
10. klase

K atram ir savi personīgie septiņjūdžu zābaki – Dieva dāvana. Tie spīd un laistās. Uz tiem nav neviena paša pleķīša. Ikvienam ir dota iespēja pamest savu mājīgo, silto ligzdu un doties pasakainā lidojumā, vienreizīgā ceļojumā, aizraujošā piedzīvojumā. [..]

Netīri, nobružāti zābaki liecina, [..] ka cilvēks ir kopis Dieva stādīto dvēseles dārzu. Ikviena dvēsele slāpst pēc kaut kā vairāk par ikdienas

raizēm un nogurdinošo, mokošo rutīnu. Tā ilgojas pēc neparastā, aizraujošā, riskantā un bīstamā. Mēs visi dziļi sirdī esam piedzīvojumu meklētāji, bet kāpēc ceļotāju ar septiņjūdžu zābakiem ir tik maz?

Bieži vien cilvēkiem nav laika, spēka un gribas, lai koptu sākotnēji burvīgo dvēseles dārzu, tāpēc tas kļūst par nezāļu midzeni. Šīs simboliskās nezāles – ikdienas mokus, pārdzīvojumi un sarežģījumi – pārņem mūsu garīgo pasauli tik ļoti, ka nepaliek vietas tam, pēc kā sirds tiecas, – piedzīvojumiem.

Ikdiena kļūst garlaicīga. Mokus valda mūsu garīgajā pasaulē un liedz uzplaukt dvēseles dārzam. Gribasspēka, laika un enerģijas trūkums padara cilvēku par nabagu. Mēs esam tik vārgi, ka nespējam pārvarēt paši sevi un aut kājās septiņjūdžu zābakus. Tā tie stāv kaktā, pamazām aplājas ar putekļu kārtiņu, un pasakainais dvēseles dārzs aizaug ar ērkšķainām nezālēm, jo mēs to nekopjam.

Arī mana dvēsele alkst pēc kaut kā nebijuša, bet nezāļu asie ērkšķi neļauj paņemt septiņjūdžu zābakus, kuri stāv kaktā, ar putekļiem aplāti, un uzvilkt tos.

Kristiāna Ustuba,
Briseles 2. Eiropas skolas
10. klase

Evitas Berhardes zīm., Mazozolu skola, 7. klase

Reiz es, vēl maza meitenīte būdama, biju apāvusi brīnumzābakus. Tad redzēju es tāltālās zemes, laikoju princešu kleitas un pārļu rotas, jūsmoju par skaistām pilīm, dejuju ballēs ar prinčiem. Tā tik bija dzīve!

Tagad mani septiņjūdžu zābaki guļ tumšā kaktā un ir putekļiem klāti. [...] Cik daudz tad varu ballēties? Apnīk. Cik

strauji varu dejojot? Piekūstu. Cik ilgi varu uzturēties svešumā? Ilgojos pēc mājām. Tāpēc zābakus es noslēpu un izvēlējos mierīgu laimi. [...]

Lai guļ vien tie septiņjūdžu zābaki tālajā kaktā! Man tie nav vajadzīgi – es esmu laimīga tepat un tagad!

Kate Birzgale,
Jelgavas 3. sākumskolas
3. klase

Pirms 15 gadiem ļoti skaistā pilsētā Jelgavā piedzima meitene, vārdā Una. Kopā ar visām vecāku, radu un draugu dāvinātajām veltēm viņa no Likteņa tēva saņēma brīnumzābakus, kas vizēja visās varavīksnes krāsās. Sākumā zābaki Unai bija par lielu, tāpēc stāvēja plauktiņā, bet vēlāk tie viņai derēja kā uzlieti.

Kad Una pirmoreiz uzvilka zābakus, pasaule ap viņu acumirkļi kļuva krāsaina un poža, bet vienlaikus arī baisa, jo vēl nebija iepazīta. Uztraukumā meitene nometa zābakus istabas stūrī. Tomēr ziņkāre bija lielāka par bailēm, un jau pēc dažām dienām Una atkal vilka tos kājās un devās ceļojumā. [..]

Ikreiz, atgriežoties mājās no bērnudārza, Una ieslēdza televizoru, jo zināja, ka klāt ir animācijas filmu laiks. Ja gadījās filmu nokavēt, meitenīte bija dusmīga gan uz sevi, gan visu pasauli. Viņai vienmēr bija interesanti vērot, kas – kaķis vai pele – uzvarēs mūžīgajā cīņā filmas „Toms un Džerijs” sērijās.

Šad un tad Una vēlējās būt kopā ar Tomu un Džeriju tur, otrpus ekrānam, un zābaki viņai deva šo iespēju. Uzvilкуси kājās brīnumapavus, meitene nokļuva animācijas filmā. Zābaki viņu nosēdināja vietā starp plauktu, uz kura atradās saimnieces kristāla trauki, un ledusskapi, no kura tika čiepts ēdiens. Una dzirdēja pelēna smieklus un kaķa baiļu saucienus. Ik pa brīdim nācās izvairīties no lidojoša siera gabala vai krītošas vāzes, tomēr meitene zināja, ka

burvju zābaki viņu vienmēr pasargās. Gadījās, ka vecāki nesaprata, kāpēc Una, skatoties animācijas filmu, nespēj mierīgi sēdēt un laiku pa laikam iesaucas: „Kur jūs skrienat? Tur taču lamatas!” Vecāki, kuriem nebija brīnumzābaku, protams, nevarēja iedomāties, ka viņu meita sēž tieši tajā plauktā, no kura lamatas ir vislabāk redzamas. [..]

Meitene auga, bet zābaki, par nožēlu, ne. [..]

Dienā, kad Una brīnumzābakus vairs nevarēja dabūt kājās, viņa tos nolika istabas stūrī un uzvilka kurpes. [..]

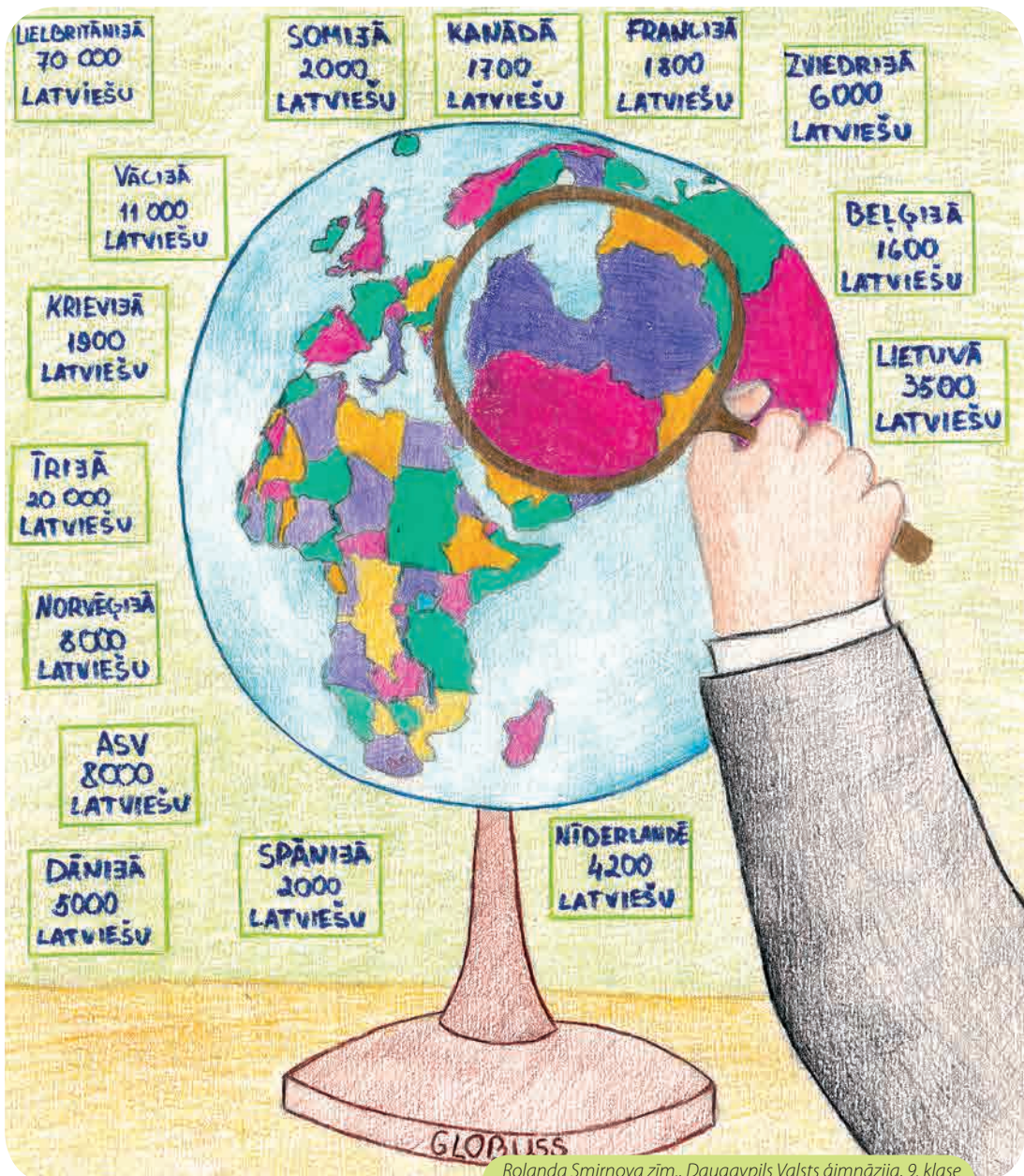
Ieejot istabā un ieraugot noputējušos apavus, Una ikreiz pateicas Liktenim par šo dāvanu. Kaut izdotos neaizmirst visu skaisto, kas piedzīvots, valkājot brīnumzābakus!

Una Zvirbule,
Iļģuciema vidusskolas
9. klase

Ar zābaciņu daudz kas piedzīvots,
Pa peļķēm lēkāts un nosmērēts,
Pa daudzām vietām izstaigāts,
Un tāpēc ir nedaudz novalkāts.

Mazā sirmā kumeliņā
Jāj pa ceļu pasaciņa.
Pasaciņai kājiņās
Mani mīļie zābaciņi!

Ieva Celma,
Blomes pamatskolas
6. klase

Rolanda Smirnova zīm., Daugavpils Valsts ģimnāzija, 9. klase

Mani septiņjūdžu zābaki ir pārklājušies ar pamatīgu putekļu kārtu un stāv kaktā. Es tos nelietoju jau vairākus gadus. Esmu jau izaudzis, un man vairs nav vēlēšanās doties gājienā apkārt pasaulei.

Bija laiks, kad es, ceļodams ar septiņjūdžu zābakiem, iekūlos ļoti daudzos interesantos piedzīvojumos – izglābu no nāves ne vienu vien cilvēku, cīnījos ar vampīriem, uzvarēju tumsas valstības melnos spēkus... Tagad man ir apnicis skriet pa pasauli un meklēt piedzīvojumus. Negribu!

Zābaku gan ir nedaudz žēl, jo to piedzīvojumi ir beigušies. Varbūt atdot šos apavus kādam citam? Nē, nevaru to darīt! Septiņjūdžu zābakus saņēmu no tēva savā pirmajā dzimšanas dienā...

Artūrs Gapševičus,

*Krāslavas Varavīksnes vidusskolas
8. klase*

Pagājušajā mācību gadā man gluži nejauši radās iespēja iegādāties septiņjūdžu zābakus. Mūzikas skolotāja izteica priekšlikumu dziedāt skolas jautajā korī. Protams, es piekritu. Vidusskolas koris, lielie, gudrie cilvēki un es, 6. klases skolēns, – kur nu vēl lielāku laimi! Es uzreiz uzāvu kājās savus septiņjūdžu zābakus. Esmu tik liels! Esmu tik pieaudzis! Tagad tik sāksies īstā dzīve! [..]

Stāvu kora centrā, augumā esmu lielāks par citiem, varu dziedāt un

redzēt publiku. Man patīk dziesmas, kuras veltītas Latvijai, Latgalei, manai dzimtajai pilsētai, ielai un pagalmam. Koris izpilda dziesmu „Tēvzemes etīde”. Es redzu, ka priekšā sēdošās skolotājas slauka asaras. Mēs dziedam „Zemes rīts”, un [..] es ar saviem septiņjūdžu zābakiem aizskrienu līdz Rāznas ezeram, kur no Zelta pludmales kalna veros ūdeņu plašumā un jutos laimīgs.

Raivis Garjāns,

*Rēzeknes 5. vidusskolas
7. klase*

Putekļu dzirkstis... Smalkas uguns smiltis. Kaktā, kur horizonta zaigojošās prizmas ar debesu zvārguljiem klusi dungo rīta dziesmu, stāv mani bērna soļu lolotie milzīgie prieki... [..]

Brīnumu gaidot, saule sāk sildīt manu muguru, kļiedējot putekļaino, smacīgo gaisu. Plīvuru tīti, atspīd septiņjūdžu zābaku sāni, kā jūras ūdens saulrietā vizoši. Gaisā sāk virmot pavasarīgs zaļums. Ir kļuvis tik tīrs mans sapaļainais Viss. Nejūtu vairs smagos nopūtu auļus, vīdamās zudušo septiņjūdžu zābaku atstātajās pēdās:

Jūras smiltis,

Sūnu ciltis,

Gaisa radītajās svelmojošajās nītīs,

Sapņu nekurienes durvis...

Krista Lipska,

*Rēzeknes 5. vidusskolas
12. klase*

Anijas Lasmanes zīm., Cēsu internātpamatskola-rehabilitācijas centrs, 4. klase

Bērnībā es ticēju citu izdomātiem tēliem, piemēram, Ziemassvētku vecītim un Zobu fejai. [..]

Kad man izkrita pirmais zobs, mamma ieteica to palikt zem spilvena un no rīta paskatīties, kas būs noticis. Tajā vakarā nevarēju aizmigt un visu laiku pārbaudīju,

vai kaut kas jau ir atgadījies. Kad nākamajā rītā pamodos, meklēju zobu zem spilvena, bet atradu monētu. Sākumā noskumu, jo domāju, ka Zobu feja manu zobu ir nozagusi. Vēlāk mamma paskaidroja, ka zoba vietā feja mēdz atstāt naudu. Kopš tā brīža krāju monētas. Taču reiz pieķēru mammu

naktī kaut ko liekam zem mana spilvena. Tagad man zobi vairs nekrīt, arī mamma par Zobu feju vairs nestrādā. [..]

Dažreiz vakaros pirms gulētiešanas māsa man lasīja grāmatu „Harijs Poters”. Sākumā es nebiju sajūsmā par šo stāstu, jo daudz ko nesapratu, bet vēlāk [..] Harijs palīdzēja man saprast, kas ir burvestības. [..] Es no visas sirds ticēju, ka pastāv burvju pasaule, kurā, iespējams, arī es kādreiz nokļūšu.

Uzvilku septiņjūdžu zābakus un nokļuvu burvju pilī. Iedomājos sevi galvenā varoņa lomā un tēloju burvi. Sākumā visu uzmanību pievērsu buramvārdiem, slēpņim, kurā ielienot neviens mani nevar redzēt, teleportācijai un lidošanai, vēlāk, kad jau pati spēju izlasīt stāsta turpinājumus, iepazīnu arī grūtības, kuras nācās pārvarēt Harijam un viņa draugiem.

Pašlaik mana fantāziju pasaule ir kļuvusi citāda. Nesapņoju vairs par briesmoņiem un fejām, bet par savu nākotni. Iztēlē redzu lielu, gaišu māju, kurā dzīvoju kopā ar savu ģimeni. Vasarās braucam uz vasarnīcu, un rīta agrumā es peldos jūrā. Redzu savus bērnus, kuri ir vēl lielāki fantazētāji nekā es.

Ieskatos kaktā un pamanu savus septiņjūdžu zābakus. Uzvelku tos. Brīnumapavi man ir tieši laikā, tikai krāsa ir kļuvusi citāda.

Margarita Karule,
Iļģuciema vidusskolas
8. klase

Reiz sāku kārtot savu istabu un ieraudzīju, ka mani septiņjūdžu zābaki stāv kaktā, putekļiem aplāti. Atcerējos, kā es tos ieguvu. [..]

Pats Emīls Dārziņš man uzdāvināja šos zābakus un uzaicināja doties ceļojumā uz Mūzikas pasauli. Es mazliet nobijos, tomēr biju priecīga, ka mans pavadonis būs tik slavens komponists.

Vispirms apmeklējām Mūzikas Stīgu instrumentu valstību. Šeit Kokle bija karaliene. Brīnišķīgajai Koklei bija zelta stīgas, kuras pašas spēlēja dievīgas melodijas! Redzēju arī karali Kontrabasu.

Pēc tam mēs devāmies uz Mūzikas Pūšamo instrumentu zemi, kur karalis bija Fagots, bet karaliene – Stabule. Tad neticamā ātrumā nokļuvām Taustiņinstrumentu karalistē. Tur, protams, valdīja Klavieres. Mūsu nākamā ciemošanās vieta bija Sitamo instrumentu republika. Karaļa un karalienes tur nebija, bet bija deputāti – Bungas un Ksilofoni. [..]

„Nu tu esi mazliet iepazīnusi Mūzikas pasauli,” klusi teica Emīls Dārziņš. „Jā!” es atbildēju.

„Tagad ir laiks atgriezties mājās. Žēl, ka nevaru tev doties līdzī, jo dzīvoju citā laikmetā. Atā!” sacīja Emīls Dārziņš.

Es aizvēru acis. Kad tās atvēru, biju savā istabā, kur kaktā stāvēja Emīla Dārziņa dāvinātie septiņjūdžu zābaki.

Agata Kuzņecova,
Rīgas 72. vidusskolas
5. klase

Katram kādreiz ir bijis savs sapnis. Vienalga, vai esi mazs puika vai vecs vīrs, tu mēģini izdarīt visu iespējamo, lai īstenotu savu sapni. Ja šķēršļi ir pārāk lieli, tu atmet sapnim ar roku, cerot, ka kaut kad vēlāk varēsi to piepildīt. [..]

Mums jāļaujas sapņiem. Ja mēs to nedarīsim, būsīm tos zaudējuši. Liktenis, vājums, gribas trūkums būs izrādījies stiprāks par mums. Pat vispārdošāko ieceri var īstenot, ja vien ticam saviem spēkiem un darām visu iespējamo, nevis noskatāmies, kā sapnis noput. Šie putekļi ir paša cilvēka radīti, un tos sauc par bailēm.

Es bieži domāju – ko varu izdarīt savas valsts un tautas labā? Vai kāds pamanīs manu centīgumu un pūles? Bet vajag dot, pretī neprasot neko, un darīt to, kas tev vislabāk padodas.

Gustavs Roberts Egle,

*Rīgas Dizaina un mākslas vidusskolas
1. kurss*

Viņš gribēja redzēt zvaigznes. Būt tuvāk saulei, Visumam. Tagad šis cilvēks ir pieaudzis, un viņa ikdiena ir pelēka. Septiņjūdžu zābaki jau sen aizmirsti. Ko viņš ir zaudējis? Kas ir šie zābaki? Fantāzija, mērķi, motivācija, tiekšanās uz priekšu, attīstība. Mūsu dzīves vektoriālie lielumi – orientieri. [..]

Šie zābaki ir gluži kā autobusa motors, kura vadītājs ir mums lemtais liktenis. Mēs paši izvēlamies virzienu un

ļaujaties kustībai. Vērojam un reaģējam uz pasaulē notiekošo. Varbūt steidzamies pārāk ātri? Varbūt īstā pietura jau nogulēta? Tie taču ir septiņjūdžu motori, kas dzen mūs uz priekšu! Katram jārod spēks arī izkāpt no autobusa, nepadoties, mainīt virzienu tad, kad tas ir nepieciešams. [..]

Vai mums pietiek spēka atrast savus septiņjūdžu zābakus? Uzvilkt tos vēlreiz, ja dzīve pārsteigusi ar saviem skarbajiem pārbaudījumiem? [..]

Cilvēks ir stūrgalvīgs, un labi, ka tā. Ir vajadzīga liela griba, lai atkal un atkal spodrinātu savus brīnumzābakus un vilktu kājās, vienalga, lai cik smagi tie būtu. Septiņjūdžu zābaki ir atslēga uz laimīgu dzīvi. [..] Katrs ceļš sākas ar pirmo soli. Tas tikai jāspēr.

Džūlija Rodenkirhena,

*Iecavas vidusskolas
10. klase*

Kas gan 21. gadsimtā būtu uzskatāms par septiņjūdžu zābakiem? Vai vakar izgudrots jauns pārvietošanās līdzeklis, piemēram, zābakveidīga lidmašīna, ar kuru vari aplidot visu pasauli, ja vien tev ir nauda un laiks? Šajā gadsimtā cilvēkiem ir nauda, bet pietrūkst laika. Laiks – tie ir putekļi, kas klāj septiņjūdžu zābakus, bet zābaki ir mūsu sapņi. [..]

Nekas nav ilgstošāks par laiku, jo tas ir mūžības mērs, un nekas nav ātrāks par laiku, jo tā vienmēr pietrūkst, kad cenšamies īstenot savas ieceres. Man

Šķiet, ka 21. gadsimtā cilvēku attieksme pret laiku mēdz būt nevērīga, tomēr visi nožēlo, ka tas steidzas tik ātri.

Mazi cilvēki redz lielus sapņus. Es esmu mazs? Varbūt jau liels? Mamma apgalvo – man vēl visa dzīve priekšā, bet tētis saka, ka savos 12 gados jau esmu daudz ko sasniedzis. Es nevēlos, lai mani septiņjūdžu zābaki būtu noputējuši un stāvētu kaktā. Esmu apņēmies tos katru dienu spodrināt, sapņojot lielus sapņus, kā arī atrodot laiku šo sapņu īstenošanai.

Lauris Eizāns,
Balvu pamatskolas
6. klase

Cilvēk, vai tu redzi burvīgo pasauli, kas ir visapkārt?

Nē? Tad skaties – tur, kaktā, stāv tavi septiņjūdžu zābaki! Kādi tie ir – tīri un sakopti vai putekļiem apklāti –, tas atkarīgs tikai no tevis, jo katram no mums atvērti visi pasaules ceļi. Ja tev ir mērķis, septiņjūdžu zābaki palīdzēs to īstenot. Protams, kādu laiku būs grūti, varbūt pat gribēsies apstāties, bet nedrīkst izniekot tev atvēlēto laiku, nedrīkst nolaist rokas un spert septiņjūdžu soli atpakaļ. Paskaties – līdz tavam mērķim ir atlikuši tikai daži soļi! Lūdzu, neapstājies, ej, sapņo un izvirzi sev jaunus mērķus!

Esmu pārliecināta, ka īsto pasaules skaistumu redz tikai darbīgs un mērķtiecīgs cilvēks. Mani septiņjūdžu zābaki nekad nepārklājas ar putekļu

kārtu. Tie agri uzsāk dienas gaitas un nes mani tuvāk sapnim. Mani zābaki ir nogājuši garus ceļus un daudzus kilometrus. Tie zina, kurp tiem jāiet. Nākotne vilina ar vēl neatklāto un noslēpumaino – kas būs tur? Es ticu, ka man nekad negribēsies piezemēties, apstāties un sastingt.

Nikola Širokaja,
Krāslavas Varavīksnes vidusskolas
11. klase

Kāpēc tu stāvi uz vietas? Vai neredzi, cik tālu ir aizgājuši pārējie? Kāpēc tavi septiņjūdžu zābaciņi stāv kaktā?

Tu skaties uz tiem un saproti, ka bērnība ir pagājusi. Ir pienācis laiks iziet no pasaku pagalmiņa lielajā dzīvē!

Kādi ir mani sapņi? Nav laika.
Ko es gribu? Nav laika.
Vai es būšu laimīga? Nav laika.
Kas ir laiks? Laika nav!

Negaidi! Velc kājās zābakus, piepildi savu somu ar zināšanām, liec to plecās un skrien! Galvenais ir sākt! Nokriti? Celies augšā! Skrien tālāk!

Nē, man ir bail skrienot apmaldīties, bail neizturēt šo maratonu. Nevēlos skriet kā akla, gribu saredzēt to, kas mani gaida.

Kur pārējie? Ak, jā... Nepaspēju. Vēl ir laiks. Skrien! Tagad!

Jelizaveta Bikovska,
Rīgas 34. vidusskolas
12. klase

Martas Sondores zīm., Daugavpils 16. vidusskola, 4. klase

Svetlanas Gabrānes zīm., Tabores pamatskola, 5. klase

Mani septiņjūdžu zābaki stāv kaktā. Kā tie izskatās? Pamesti? Pavisam aizmirsti? Nē, es ar tiem visu pasauli esmu apceļojusi, izstaigājusi katru stūrīti, katru taciņu! Es tos neesmu aizmirsusi. [..]

Ko es varu? Ko gribu? Atbilde ir tikai manī. Tikai es pati varu noteikt, ko vēlos un spēju. [..] Aspazija man ir pačukstējusi: „Dvēsele, ej, izstaro gaismu!” Man nevienam nav jāstāsta, ko vēlos darīt. Vispirms es „izstarošu gaismu” un tikai tad kādam to izpaudīšu. [..]

Pēkšņi iedomājos – kas notiktu, ja man tādu septiņjūdžu zābaku nebūtu? Pagaidiet, tā taču nevar būt! Katram ir sapņi, ko viņš savulaik vēlējies īstenot. Nevar būt, ka kādam to nav.

Vecumdienās es atcerēšos, cik jauni un skaisti reiz bija mani septiņjūdžu zābaki, cik spoži tie spīdēja un laistījās. Es nekad neaizmirsīšu mērķus, kas jau ir piepildīti. Mani septiņjūdžu zābaki nestāv kaktā, putekļiem aplāti, bet ceļo apkārt pasaulei un meklē jaunus sapņus.

Zane Ozola,
Iecavas vidusskolas
9. klase

So vīru sauca Henrijs. Viņš bija sirms un kalsns. Visi ciema ļaudis Henriju cienīja, jo zināja, ka viņš ļoti rūpējas par savu ģimeni. Henrijs strādāja četrās darbavietās. Neviena no tām viņam nesagādāja prieku. Viņš tur strādāja tikai tādēļ, lai saņemtu labu

atalgojumu. Ik vakaru šis vīrs pārguris atgriezās mājās un uzreiz devās gulēt. Tā dienas ritēja. Cita pēc citas, un visas bija vienādas.

Henrija kvēlākais sapnis bija nokļūt pie kāda ūdenskrituma, kur viņš bērniībā bija daudz laika pavadījis kopā ar māti. Šī vieta atradās tikai septiņu jūdžu attālumā, bet Henrijs bija tik ļoti aizņemts ar darbiem, ka nebija laika aizbraukt uz turieni. Pēc dažiem gadiem šis vīrs nomira, un viņa sapnis tā arī netika īstenots.

Henrija septiņjūdžu zābaki palika stāvam kaktā. Putekļi, kas tos aplāja, bija viņa dzīves laikā nepiepildītie sapņi.

Beāte Freimane,
Talsu Kristīgās vidusskolas
9. klase

Septiņjūdžu zābaki atgādina, ka dzīve nav tikai naudas pelnīšana. Tie mudina uz trakām idejām, tāliem ceļojumiem un interesantiem piedzīvojumiem. Šie burvju apavi atklāj arī dzīves piedāvātās iespējas, bet kāpēc mēs tik bieži tās neizmantojam?

Baidāmie kļūdieties? Bet, ja neko nedarīsim, neuzzināsim, kādas jaunas durvis mums var pavērties – atkal kāda lieliska izdevība būs izkūpējusi gaisā. Jo biežāk tā notiks, jo vairāk mūs māks nožēla, un tā padarīs septiņjūdžu zābakus nevalkājamus. [..]

Es uzskatu – ir jādzīvo tā, lai man būtu par ko stāstīt saviem mazbērniem. Brīdis, kad mēs runāsim par kādu no

maniem ceļojumiem, piemēram, uz Austrāliju, un viņi, elpu aizardējuši, skatīsies lielām, mirdzošām acīm, būs vienkārši neapprakstāms! Es palīdzēšu saviem bērniem un mazbērniem izprast dzīves skaistumu un sajūst dzīvesprieku; domāju – būs patīkami palielīties ar saviem septiņjūdžu zābakiem...

Ir pēdējais laiks uzvilkt kaktā noliktos, ar putekļiem aplātus brīnumzābakus un mesties dzīves karuselī. Nopūšu putekļus un dodos ceļā...

Megija Zunde,

Druvas vidusskolas 10. klase

Vēl aizvien skapī pašā kaktiņā stāv mani ar putekļiem aplātus septiņjūdžu zābaki. Ja uz tiem paskatos, atmiņā nāk bērnība.

Kad biju mazs, ārā ejot, vienmēr vilku kājās šos brīnumainos zābakus. Kopā ar pagalma draugiem, tādiem pašiem sapņotājiem un palaidņiem kā es, spēlējām kariņu ar izdomāto pretinieku, Ēģiptē slēpāmies piramīdās no ļaunajām mūmijām, skrējām caur džungļiem, bēgot no asinskārā tīģera, ciemojāmies šausmīgajā, bet interesantajā zombiju zemē un devāmies vēl daudzos citos ceļojumos un piedzīvojumos.

Paskatos uz saviem septiņjūdžu zābakiem un saprotu, kāpēc tie ir tādi apputējuši. Esmu jau diezgan liels, man ir četrpadsmit gadu. Jāmācās daudz un cītīgi, jāiet uz treniņiem, tāpēc zābakiem vēl jāpagaida.

Tomēr jau tagad zinu, ka brīdis, kad atkal vilkšu kājās savus septiņjūdžu zābakus, būs ļoti nozīmīgs manā dzīvē, un mūsu kopīgais ceļš būs tāls – pāri okeānam. Došos piepildīt savu sapni. Vēlos kļūt par tikpat labu NHL hokejistu kā Skrastiņš, Girgensons vai Ozoliņš. Es jau tagad esmu mūsu hokeja komandas vārtsargs, tāpēc mans paraugs, protams, ir Irbe.

Ceru, ka savu sapni piepildīšu, bet pēc tam atgriezīšos mājās, jo Latvija ir tā vieta, kur es vēlos dzīvot.

Kristians Daņilovs,

Salaspils 1. vidusskolas

8. klase

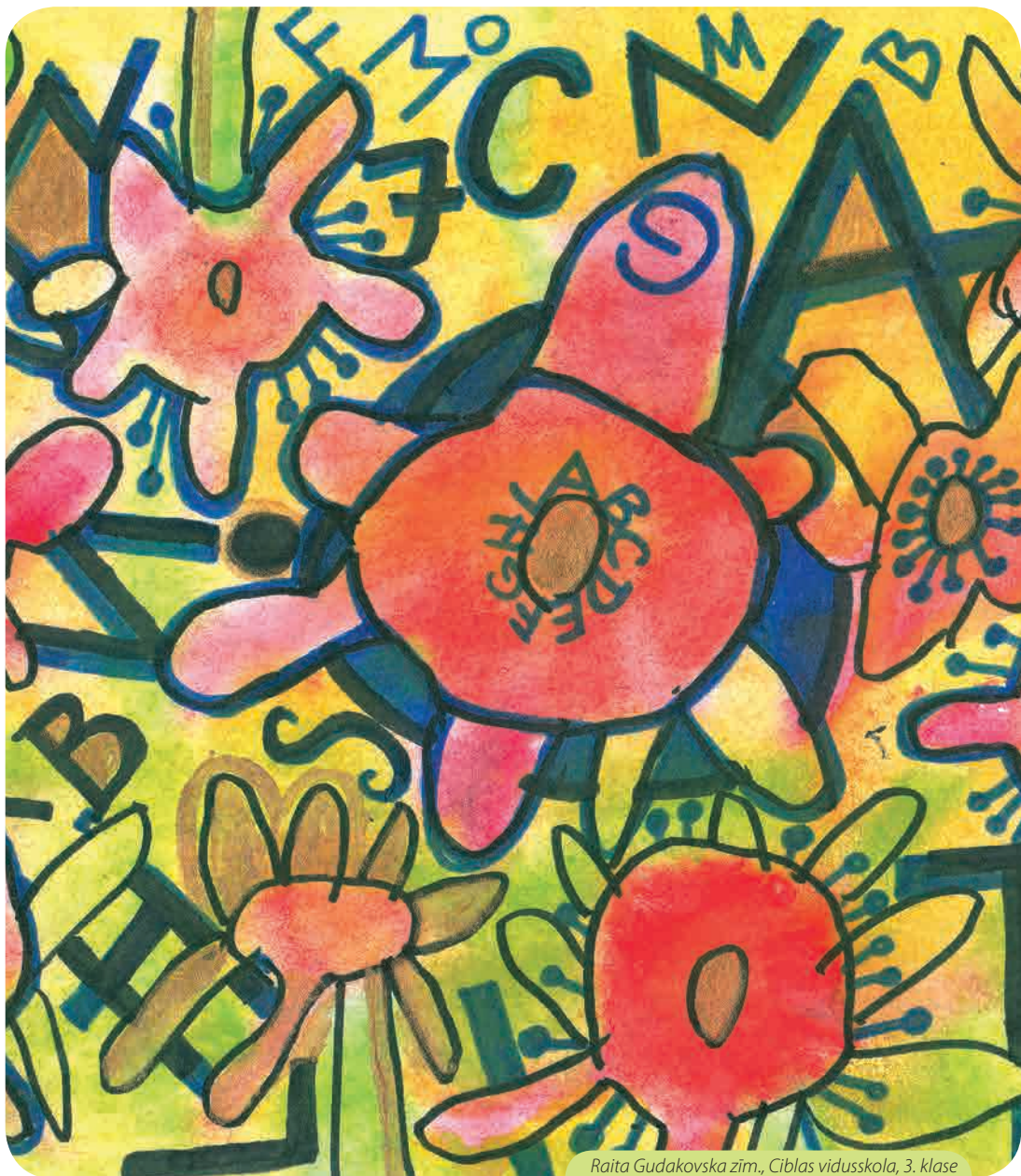
Mani septiņjūdžu zābaki šobrīd stāv nolikti kaktā, taču tie nepavisam nav putekļiem klāti. Esmu putekļus noslaucījusi un gatavojos atkal pielaiķot šos brīnumapavus, jo tūlīt sāksies jauns posms manā dzīvē.

Atskatoties uz septiņām jūdžēm, kas drīz vien būs palikušas aiz muguras, ieraugu skolā pavadītos 12 gadus. Pateicoties veiksmīgi izvēlētajiem zābakiem, varu teikt, ka manā dzīves nastā nav ne grama nožēlas. Tajā ir zināšanas, pieredze un mērķtiecība. [...] Ar cerību raugos nākotnē, un tā vien gribas uzzināt, uz kuriem zābaki mani aizvedīs, kad būs noiētas nākamās septiņas jūdzes.

Madara Paidere,

Rugāju novada vidusskolas

12. klase

Raita Gudakovska zim., Ciblas vidusskola, 3. klase

Septiņjūdžu zābaki rosina domāt par nākotnes plānu īstenošanu. [..]

Iedomājoties par novārtā pamestajiem zābakiem, kļūst skumji, jo mūsdienu tehnoloģijas, piemēram, dators, telefons un citas viedās ierīces, neļauj pievērsties kam lietderīgākam. Kāpēc mani sapņi un sasniedzamu mērķu zābaki tiek turēti novārtā? Kāpēc es tos nevelku ārā no stūra un nespodrinu? Kāpēc nemitīgi ļaujtos šīm ierīcēm? Ir tik daudz nenoskaidrotu jautājumu. Atbildes, protams, ir jāmeklē sevī. Informācijas tehnoloģijas mūs tā aizrauj, ka zūd laika izjūta un mēs it kā nonākam citā pasaulē, kas neļauj koncentrēties, jo novērš domas no reālās darīšanas. [..]

Kādā interneta mājaslapā izlasīju tekstu, kas skanēja šādi: „Kad mamma uz 10 minūtēm atslēdza internetu, es uzzināju, ka man ir jaunākais brālis...” Smieklīgi, bet fakts.

Betija Bērziņa,
Kursas pamatskolas
8. klase

Ja man būtu septiņjūdžu zābaki, es tiem neļautu stāvēt stūrī. Ar šiem zābakiem es dotos uz Lapzemi pie Santa Klauša un tiktos ar Ziemassvētku rūķīšiem. Mēģinātu pierunāt rūķīšus sagatavot visiem pasaules bērniem nevis parastas, bet gan burvju dāvanas. Visi, kas saslimuši, kļūtu veseli, nerātnie saņemtu labu uzvedību, nesekmīgie sāktu mācīties teicami, bet bērniem,

kuriem nav vecāku, rūķīši uzdāvinātu māmiņu un tēti...

Atgriezusies Latvijā, es redzētu, ka Rīgas centrā lielā Ziemassvētku egle ir izdaiļota nevis ar parastiem rotājumiem, bet konfektēm. Bērni dejo apkārt eglei, dzied, kaut ko stāsta Salavecim un saņem daudz saldumu.

Vēl viens solis septiņjūdžu zābakos, un es esmu savā mīļajā skolā. Vēroju, kā tur notiek Ziemassvētku pasaka. Viss spīd, mirgo un laistās, skan mūzika... Man liekas, ka šajā brīdī visi cilvēki ir laimīgi, un es arī!

Elizabete Križanovska,
Krāslavas Varavīksnes skolas
4. klase

Es gribu izbērt
Mellenes sniegā
Un teikt, ka man
Garšo melleņu saldējums

Es gribu raudāt
Sasaluša diķa vidū
Un teikt, ka man
Garšo sājš ledus

Es gribu skatīties
Tev tieši acīs
Un teikt, ka man
Tu ļoti patīc

Agne Lota Zute,
Cēsu Valsts ģimnāzijas
10. klase

Lidijas Valenieces zīm., Daugavpils 16. vidusskola, 9. klase

Putekļi ir aizmirstana. Ja putekļiem iepatikas kāds objekts, tie to iekaros. Tiem patīk arī mani septiņjūdžu zābaki. Kā nu ne! Bet lai necer! Es tos nekad neaizmirsīšu. Atceros, kā pasaule smaidīja, kad priecīgs un līksms skrēju spodros zābakos tai pretī. Es ticu, ka kādudien atkal tos uzvilksu un dejošu, it kā nekas slikts nebūtu noticis. [..]

Uz brīdi sāpes aizmirstas. Man šķiet, ka es vēl varu darīt visu, ko vien gribu. Pēkšņi atskan klusi soļi. Palātā ienāk māsiņa ar zālēm. Viņa pasmaida siltu smaidu, un man rodas sajūta, ka es vēl neesmu apputējies kopā ar zābaciņiem, jo man vēl ir cerība.

Atskārstu, ka tieši cerība ir putekļu pretstats. Tā ir brīvības māsa, manu septiņjūdžu zābaku māsa. Palūdzu māsiņu atnest manus brīnumapavus. Es paņemu savus zābakus un noslauku tos. Bezkaunīgie putekļi kurn un neapmierināti virpuļo gaisā, meklēdami jaunu upuri, bet kas man par to!

Zābaki nu stāv tepat pie gultas, un saule, lielais apelsīns debesīs, uzspīd tiem kā sen neredzētiem draugiem. Man viņa piemiedz ar aci un smaidot saka: „Pareizi, zēn!” Un es zinu, ka vajag cerēt. Tad nekas svarīgs neapputēs.

Laine Greta Grahojska,
Nirzas pamatskolas
9. klase

Ja bērņībā esat lasījuši pasakas, tad zināt, ka septiņjūdžu zābaki to valkātājiem dod iespēju, sperot

vienu drosmīgu soli, īstenot pārdošus sapņus. Daudzi savus septiņjūdžu zābakus noslēpj kaktā. Viņi baidās, ka, atgriezušies no ceļojuma, vairs nebūs tādi, kādi bija pirms tam, ka nespēs atrast pareizo ceļu uz mājām, ka viņu prombūtnes laikā kādam no tuviniekiem vai draugiem būs kas slikts atgadījies.

„Redzēt burvīgas lietas, satikt sev nozīmīgus cilvēkus, piedzīvot vienreizīgas sajūtas – tas viss, protams, ir saviļņojoši, taču kāda tam jēga, ja pēc brīža jāatgriežas pelēkā realitātē?” saka cilvēks ar apputējušiem septiņjūdžu zābakiem.

Kāds varens šķietami neredzams, nedzirdams spēks daudzām paaudzēm ir iedzinis bailes no sliktā un labā, no melīgā un arī patiesā, godīgā. Tas ir liedzis un arī pašlaik neļauj justies brīviem, pat ja visapkārt ir savi cilvēki, zaļi meži, zilās upes un mīļā Baltijas jūra. Šis spēks ir apracis daudzu cilvēku septiņjūdžu zābakus, ticību un dažreiz pat pašcieņu. Arī šodien ir valstis, kurās septiņjūdžu zābaki ir noputējuši un naida saplēsti. Ļaudis tos nav uzdrīkstējušies notīrīt un salāpīt.

Sameklē savus septiņjūdžu zābakus! Noslauki no tiem putekļus un nebaidies ne no kā! Atļaujies sapņot, doties nezināmā ceļā, atgriezties, dzīvot un cīnīties!

Es pamēģināju.

Annele Baltmane,
Briseles 2. Eiropas skolas
8. klase

Leonida Abramoviča zīm., Rīgas 34. vidusskola, 4. klase

Katram no mums ir savi septiņjūdžu zābaki. [...] Kādreiz es tos āvu kājās ik rītu. Biju šķietami laimīga, jo zābaki man dāvāja visu, ko vien vēlējos. Varēju nokļūt jebkurā vietā, iegūt visu, ko sirds kāroja. Tomēr es nejutos laimīga, jo tas, ko biju guvusi ar septiņjūdžu zābaku palīdzību, nedeva man gandarījuma izjūtu un likās bezvērtīgs.

Tad es atstāju zābakus mājās. Vairs neāvu tos. Pēkšņi viss, ko es darīju, sāka likties svarīgs un nozīmīgs, pat mazie darbiņi. Katrs vārds, kurš izraisīja smaidu citu cilvēku sejās, katra reize, kad pasniedzu roku kādam, kuram tas bija vajadzīgs, katrs cents, ko aizdevu tiem, kam nebija naudas, katra konfekte, ar ko uzciņāju klasesbiedrus, – tas viss deva neaprakstāmu laimes sajūtu un apziņu, ka es spēju izdarīt kaut ko labu pašas spēkiem.

Luanda Miķelsone,
Talsu Kristīgās vidusskolas
9. klase

Septiņjūdžu zābakos ir viss, kas Latvijai nozīmīgs, svarīgs un vērtīgs. [...] Mums ir jāizvelk no kakta šie nopūtējušie zābaki un jānotic, ka tie mums palīdzēs darīt labus darbus. Virzīsimies uz savu mērķi nevis ar vienas jūdzes, bet ar septiņu jūdžu gariem soļiem! Tā mēs ātrāk tiksīm uz priekšu.

Liene Ķirse,
Valmieras Pārgaujas sākumskolas
6. klase

Es ticu” – tie ir spēcīgi vārdi. Jo vecāka kļūstu, jo mazāk spēju „kaut kam ticēt. Jau astoņu gadu vecumā pārstāju ticēt Ziemassvētku vecītim. Laikam tieši tad pirmo reizi nodomāju – vai maz pieaugušie ir tik prātīgi, kā liekas, ja vēlas ticēt fantāzijām? Vēlāk ticēšana samazinājās līdz minimumam – nodevības, dunču grūdieni bija darījuši savu. [...]

Es ticu labajam cilvēkos, un tas ir pēdējais bastions, kuru nav ieņēmuši tie, kas saka: „Tā domājot, dzīve kļūst sarežģīta.” Bet tieši šī ticība man palīdzēja brīžos, kad kritu, jo nevienam jau nepatīk kritušie. Ar ziediem taču vienmēr sagaida uzvarētājus, bet cilvēks, kurš tic, vienmēr būs zaudētājs. [...]

Katrs bērns tic, ka viņš ir kaut kas svarīgs un nozīmīgs, uzskata sevi par pasaules centru un ir pārliecināts, ka spēs kaut ko mainīt pastāvošajā dzīves kārtībā. Laika gaitā šī mazā priedīte tiek izlocīta par jauku bonsai kociņu, un tikai šā deformētā kociņa būtība paliek tāda kā priedei, par ko tam bija lemts tapt.

Es ticu... Ticēt ir svarīgi, tādēļ ir jānotrauc šie putekļi no septiņjūdžu zābakiem, jo tikai tā var iegūt brīvību, kas ir cilvēka īstais ceļš.

Paula Jurģe,
Ķekavas vidusskolas
12. klase

Laikam jau katram cilvēkam ir kāds amulets, kāda mīļa lietiņa, kuras klātbūtne nodrošina veiksmi vai atbaida ļaunos spēkus. Dažam tā varbūt ir kāda rotaslieta, citam krustiņš, bet vēl kādam – septiņjūdžu zābaki. Arī man tādi ir, un es vēlos pastāstīt, kā pie tādiem tiku.

Kad biju pavisam maziņa, kādu laiku dzīvoju pie vecmāmiņas Praulienā. Viņas māja bija ļoti liela ķieģeļu ēka. Tā bija veca, un tur dzīvoja spoki. Vismaz man toreiz tā likās. Sevišķi noslēpumaini un neparasti bija bēniņi. Tur glabājās vecas, nekam nederīgas lietas. Bēniņos varēja nokļūt, uzkāpjot pa stāvām un garām kāpnēm un atverot lielas sarkanas durvis, kuras bija pārklātas zirnekļu tīkliem. [..] Man bija bail pat tuvoties šai vietai, tomēr es domāju, ka bēniņos glabājas kaut kas īpašs un vērtīgs.

Kādu dienu sadūšojos un nolēmu izpētīt noslēpumainos bēniņus, jo man par visām varītēm vajadzēja uzzināt, kas tur slēpjas. Paņēmu sveci un kāpu augšā pa trepēm. Soļi bija nedroši, sirds daudzījās kā būrī iesprostots putns, bet es biju apņēmības pilna. Kad nokļuvu pie durvīm, biju kā pamirosi no bailēm. Elpa aizsitās, bet es varonīgi spēru nākamo soli un atvēru durvis. Bet tur – zābaki! Parasti veci zābaki!

Paņēmu tos un skrēju pie vecmāmiņas. Jautāju viņai: „Kas tie par zābakiem?” Vecmāmiņa atbildēja: „Šie nav vienkārši zābaki. Tie tev nesīs

veiksmi. Es tikai gribēju, lai tu mazliet paaugtos lielāka. Tā tev dāvana no manis.”

Kaut gan zābaki bija veci un nodiluši, man tie patika. Katru rītu nospodrināju šos brīnumapavus un vilku kājās. Tagad varēju ar prieku darīt visus lauku darbus un nemaz nejutos nogurusi. Nešķīros no saviem zābakiem arī karstās vasaras dienās, kad ravēju dārzu un palīdzēju vecmāmiņai siena pļavā. Darbi vairs nelikās tik grūti kā agrāk. Malkas grēdu sakrāvu vienā stundā, dobes izravēju, puķes aplaistīju, vēl palīdzēju vecmāmiņai traukus nomazgāt un istabu sakopt. [..]

Septiņjūdžu zābaki bija pārvērtuši manu dzīvi līdz nepazīšanai.

Nikola Zemīte,
Taurupes pamatskolas
7. klase

Sensenos laikos dzīvoja mazs puisītis, kura vārds bija Ričards. Viņa mamma sauca Marija.

Kad Ričardam bija 7 gadi, viņš sāka mācīties 1. klasē. Kādu dienu mamma nopirka dēlam zābakus un nolika istabas stūrī. Viņa zināja, ka pašlaik tie zēnam ir par lielu, bet vēlāk, kad zēns paaugsies, zābaki būs ļoti noderīgi. [..]

Laiks skrēja ātri. Nemanot pagāja 10 gadi. Māte beidzot pateica dēlam, ka nopirkusi viņam zābakus, un parādīja

tos. Ričards iesaucās: „Tie ir mani septiņjūdžu zābaki!”

Mamma atbildēja: „Jā, vari tos aut kājās. Man pārdevēja teica, ka tie esot veiksmes zābaki.” Dēls sacīja: „Es to atcerēšos.”

Pēc kāda laika Ričards sastapa draudzeni. Puisis jautāja savai meitenei: „Kā tev šķiet, vai man patiešām pieder veiksmes zābaki?”

Draudzene atbildēja: „Man liekas, jā! Atceries, kamēr tu šos zābakus nevalkāji, tev nebija meitenes. Kad uzvilki tos kājās, zābaki tevi aizveda pie manis.”

Ričards sacīja: „Paldies! Ja es tevi nesatiktu, nekad to neuzzinātu.”

Kristela Ozerinska,
Taurupes pamatskolas
3. klase

Reiz dzīvoja kāds vīrs, kuram bija sieva, bērni un darbs. Kādu dienu viņš sāka lietot alkoholu un drīz vien palika bez ģimenes, mājvietas un nevienas kapeikas kabatā. Sirmgalvis pastāvīgi mainīja dzīvesvietu. Visbiežāk viņa mītne bija pagrabs vai bēniņi. Dažkārt naktis tika pavadītas arī zem kāda tilta vai parkā.

Reiz šis vīrs apmetās vecas, pamestas mājas bēniņos. Kaktā pie jumta spārēm atradās apputējuši zābaki. Sirmgalvis tos uzvilka un sajuta neparastu spēka pieplūdumu. Radās vēlēšanās dzīvē kaut ko mainīt.

Viņš paņēma savas mantas un izgāja pagalmā. Bija silta vasaras nakts. Miega vairs nebija ne acī. Vīrs devās uz Daugavu. Iebrida ūdenī un nomazgājās. Viņš izmazgāja arī savas sasmakušās drēbes un izkāra tās krūmu zaros žāvēties. Sirmgalvi pamodināja pirmie saules stari. Viņš uzvilka tīro, kaut arī vēl mitro apģērbu un apāva atrastos zābakus. Šajā rītā vīram nebija vēlēšanās dzert alkoholu, jo viņš sajuta neparastu spēku un gribu darboties.

Sirmgalvis devās tuvējo dārziņu virzienā. Tur jau kāda večiņa čubinājās pa puķu dobēm. Vīrs piedāvāja savu palīdzību. Večiņa lūdza izplaut tuvējo grāvi un sētmalas. Kad darbs bija padarīts, vecenīte čaklo palīgu pacienāja ar brokastīm un piedāvāja pajumti viņas vasarnīcā. Nākamajā dienā vīrs sāka strādāt kādā veikalā par krāvēju.

Rudens pusē viņš nolēma apciemot savu ģimeni. Liels bija sirmgalvja pārsteigums, redzot, ka ģimene priecājas par viņa ierašanos. Vīrs novilkta savus stipri nonēsātos zābakus un nolika stūrī pie krēsla. Dzerot tēju kopā ar bērniem un sievu, viņš pateicības pilnām acīm paskatījās uz šiem apaviem un teica: „Tie ir īpaši septiņjūdžu zābaki, kas man devuši spēku atgriezties pie jums!”

Pjotrs Majorovs-Šiks,
Rīgas 72. vidusskolas
8. klase

Hedvīgas Miezes zīm., Cēsu internātpamatskola-rehabilitācijas centrs, 3. klase

Kad biju maziņa, mamma man lasīja priekšā daudz grāmatu. Man ļoti patika pasaka „Runcis zābakos”. Apskaudu Runci, ka viņam ir tādi zābaki, ar kuriem vienā mirklī ir iespējams nokļūt jebkurā vietā. Es vēlējos, lai arī man būtu šādi brīnumapavi, un domāju, ka tos var nopirkt veikalā. Diemžēl izrādījās – nē.

Ar septiņjūdžu zābakiem es spētu palīdzēt slimiem un veciem cilvēkiem. Ātri atnestu viņiem zāles, medikamentus un produktus. Ja nu brīnumzābakus nevar nopirkt, varbūt arī bez tiem ir iespējams paveikt daudz labu darbu? Vai tad prieks savās un citu acīs nedod septiņjūdžu spēku?

Anastasija Stīgeviča,
Krāslavas Varavīksnes vidusskolas 4. klase

I r vērts

Ir vērts...

Ir vērts no rīta platāk atvērt acis
Un saules gaismas spektru ieraudzīt,
Un dzestro rīta gaisa šalti izbaudīt.

Ir vērts...

Ir vērts mirkļu sajūtām pieskarties,
Lai pelēkās ēnas pārvērš prieks,
Tad ikdienas rūpes būs tīrais nieks.

Ir vērts...

Ir vērts apskaut un samīlot savējos,
Pateikt ko labu un apbrīnot tos,
Lai naidis pārvēršas
gaismas lukturišos. [..]

Karīna Šrēdere,

*Rencēnu pamatskolas
8. klase*

Manuprāt, septiņjūdžu zābaki ir cilvēka talants. Visi cilvēki ir talantīgi. Varētu teikt, ka daba katru ir apdāvinājusi, taču vienmēr atradīsies kāds, kurš teiks, ka nav apķērīgs un neko neprot. [..]

Ja, vērojot talantīgu cilvēku, liekas, ka viņam nav īpaši jānopūlas, jo viss jau tāpat veicas un dzīve ir izdevusies, tad tā ir kļūda – nekas nenāk viegli, un panākumi ir tikai grūta darba rezultāts. [..]

Ir jāatceras ļoti vienkārša patiešība – katreiz, pārvarot sevi, cilvēks kļūst arvien stiprāks, veiksmīgāks un

sekmīgāks. Talantam, mūsu septiņjūdžu zābakiem, nav īpaši daudz prasību – ir vajadzīgs darbs, motivācija un arī iedvesma. Šos zābakus nedrīkst pamest kaktā, jo putekļus no tiem ir ļoti grūti noslaucīt.

Ksenija Starovoitova,

*Daugavpils Krievu vidusskolas liceja
9. klase*

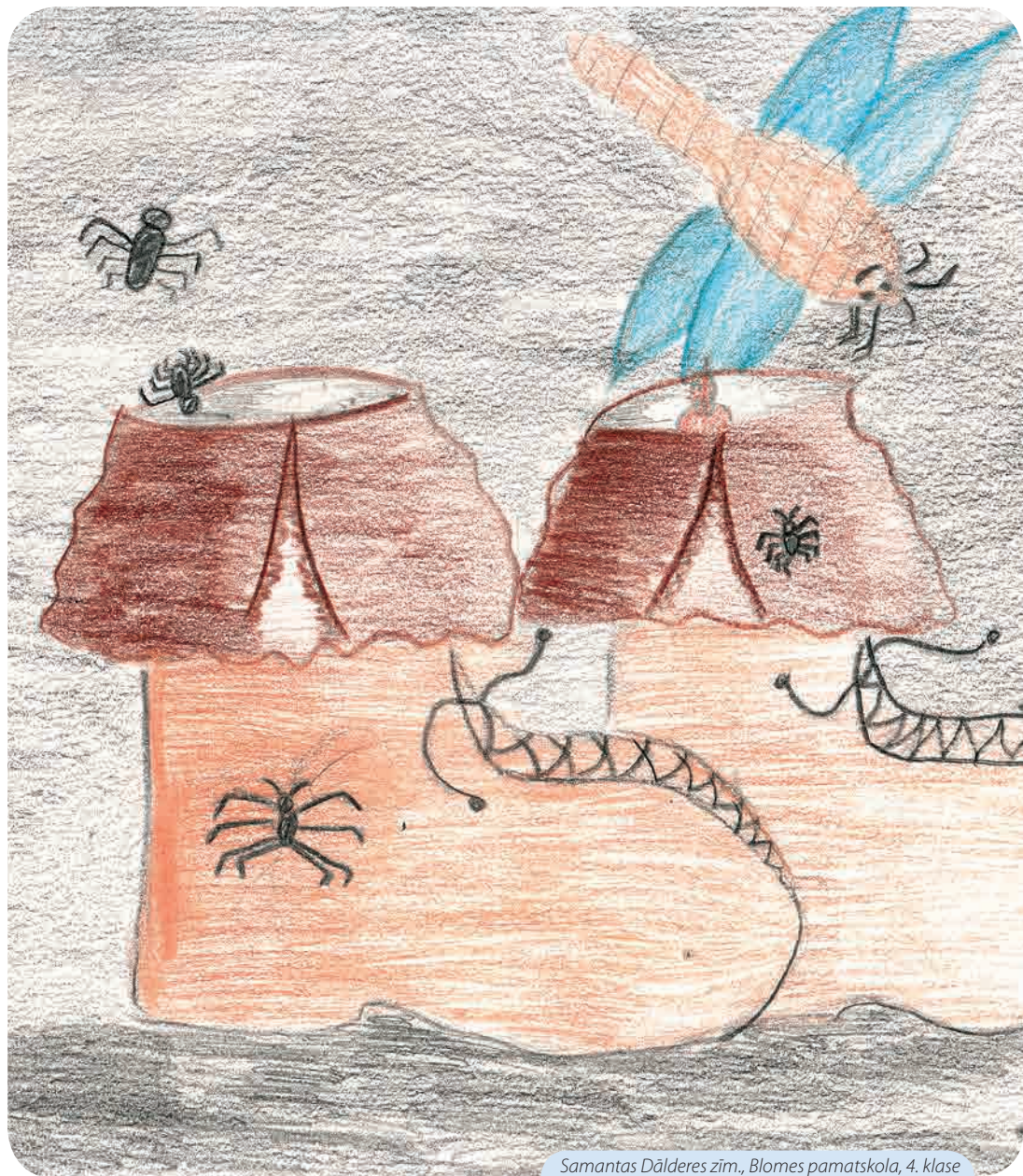
Šie zābaki stāvējuši manas mājas bēniņos un ir nedaudz ar putekļiem apklāti, ieplaisājuši un iekaltuši iepriekšējā īpašnieka kājas izmēros. Tie tur gaidījuši dienas un naktis, nedēļu nedēļas, mēnešu mēnešus, visbeidzot gadu gadus, līdz būs pienācis īstais brīdis, tā diena, kad man nāksies aut kājās šos zābakus, kurus tēvs man sarūpējis. Es esmu mantinieks. Ne ierastais gatavo augļu ņēmējs, bet pienākumu un ikdienas gaitu turpinātājs. [..]

Esmu gatavs turpināt tēva iesākto darbu, tāpēc vecie zābaciņi stāv un gaida tieši mani – mani vienīgo! Tie var būt noputējuši un laika gaitā pažobelē iekrauti, cik dziļi vien iespējams, bet es iešu šos zābakus paņemt, kaut vai man būtu jāpārcilā mantu kalni un jākāpj pāri visdažādāko lietu barikādēm. [..]

Es gribu būt saimnieks savā zemē!

Dainis Dīns Vītolīņš,

*A. Upīša Skrīveru vidusskolas
9. klase*

Samantas Dālderis zīm., Blomes pamatskola, 4. klase

Ja tev ir kāds talants, tad pielieto to vienmēr un visur! Nesēdi tam virsū, neskopojies ar to! Tērē to dāsni kā miljonārs, kurš apņēmies bankrotēt! [..]

Es sēžu pie galda un zīmēju grafikas stilā. Šī nodarbe aizrauj kā burvīgs piedzīvojums, kas palīdz aizmirst ikdienas rūpes un dod iespēju sevi pilnībā realizēt.

Katrā zīmējumā es spēju iztēloties pasauli, kurai ir kāda būtība, bet nav rāmju un klišeju. Tur nav ne labo, ne sliktu. Tā ir mana pasaule, kurā es esmu noteicējs.

Mākslinieki visbiežāk glezno ainavas vai kluso dabu. Gadās arī tādi, kas pārkāpj pieņemtos rāmjus un izpaužas kā abstrakcionisti. Man patīk radīt grafisko pasauli, jo tieši tā šķiet spilgtāka, saprotamāka un interesantāka. Iedvesmas brīžos man, protams, darbs sokas vieglāk, taču, ja nav vēlēšanās zīmēt, nekas nesanāk. [..]

Ikvienu darbu darot, jāatceras – kurš centīgāks un mērķtiecīgāks, panāk labāku rezultātu. Ir taču teiciens: „Ar talantu vien nepietiek.”

Rihards Misjuns,
*Krāslavas Valsts ģimnāzijas
9. klase*

Mana labākā draudzene reiz sacīja, ka septiņjūdžu zābakus nevajag uztvert tikai saistībā ar braukšanu vai pārvietošanos. Tas jau ir simbols, tēls. Viņa teica, ka, strādājot savā profesijā, es varbūt spēšu izgudrot jaunas zāles, kas glābs dzīvību daudziem cilvēkiem; tie tad arī būšot mani septiņjūdžu zābaki.

Es draudzenei biju stāstījusi, ka vēlos kļūt par ārsti, tāpēc viņa tā teica. Patiesībā vēl neesmu pilnīgi pārliecināta, vai izvēlēšos tieši šo profesiju. Ārsti, protams, visvairāk var palīdzēt citiem cilvēkiem, bet vai es esmu piemērota šim darbam, to vēl īsti nezinu. Patiesībā ir ļoti daudz profesiju, kas dod iespēju palīdzēt cilvēkiem, – skolotāji, sociālie darbinieki, policisti, ugunsdzēsēji, pārdevēji... Bet, ja tā dziļāk padomā, katrs labs darbs, ko kāds dara, ir vajadzīgs visiem.

Vai mēs varētu pārvietoties pa sakoptām, tīrām ielām, ja nebūtu sētnieku? Vai spētu iztikt bez skurstengslauķiem (vēl jau daudzos dzīvokļos ir krāsns apkure), bez celtniekiem, šoferiem, pavāriem? Draudzenes sacītais lika man saprast – lai kādu darbu strādāšu, noteikti atradīšu tajā iespēju paveikt ko cilvēkiem noderīgu, vajadzīgu. [..]

Laimīgus un tālus ceļus, mani mīļie septiņjūdžu zābaciņi!

Laura Fučedži,
*Salaspils 1. vidusskolas
8. klase*

Kad biju maziņš, tētis un mamma man uzdāvināja septiņjūdžu zābakus un piebilda, ka tie mudinot bērnus darīt labus darbus. Es ļoti nopriecājos un uzreiz sajutu stipru vēlēšanos kaut ko paveikt. Vispirms vērsos pie mammas: „Māmiņ, kā lai es tev palīdzu?” Pēc tam sekoja citi labie darbi – ravēju dārzu, baroju pamestus kaķus un suņus, ziemā ierīkoju putnu barotavas, sanesu malku vecmāmiņas krāsnij, pirkto avīzes kaimiņu pensionāram un palīdzēju visiem, kuriem tas bija nepieciešams. [..]

Kad sāku iet skolā, katru dienu notika kas interesants – jaunie draugi aicināja mani sportot, nodarboties ar mūziku, doties pārgājienos... Burvju zābaciņi stāvēja kaktā, izskatījās noskumuši un putekļaini, tāpēc es tos uzdāvināju brālēnam, kurš jau sāka apmeklēt bērnudārzu. Brālēns, tāpat kā savulaik es, sāka palīdzēt gan saviem draugiem, gan pieaugušajiem. Citādi jau nevarēja būt, jo tas, kam pieder šie zābaki, kļūst par īstu varoni.

Šodien es saprotu, ka septiņjūdžu zābaki ir visvērtīgākā dāvana no visām, kuras jebkad esmu saņēmis. [..]

Zinu, ka mani zābaciņi ir drošās rokās, jo brālēns dara labus darbus. Kad viņš izaugs, mūsu septiņjūdžu zābaki atkal nokļūs čāklās un gādīgās rokās. Nekad nedrīkst pārstāt palīdzēt citiem!

Timofejs Grjaznovs,
Krāslavas Varavīksnes vidusskolas
5. klase

Mans tētis strādā celtniecībā. Viņam ir augstu jākāpj. Varbūt septiņjūdžu zābaki palīdz tētim uzkāpt uz jumta? [..] Es visu laiku domāju, kā viņš to spēj.

Laikam jau septiņjūdžu zābaki ir arī manai vecmāmiņai. Viņa gatavo dažādus garšīgus ēdienus, kopj dārzu, vakaros un brīvdienās rotaļājas ar mani un brāli.

Kā lai es paspēju visu padarīt gan mājās, gan skolā? Varbūt arī man noderētu septiņjūdžu zābaki?

Aleksandra Soročina,
Krāslavas Varavīksnes vidusskolas
4. klase

Ja man būtu burvju vara un septiņjūdžu zābaki, es savu Tēvzemi pārvērstu par ziedošu dārzu, kur ikviens cilvēks justos laimīgs. Tur valdītu satiecība, prieks, izpalīdzība un draudzīgums. [..]

Šajā dārzā es gribētu būt rožu kopēja, kas no rīta līdz vakaram līkņā gar kaprīzajām un ērkšķainajām skaistulēm. [..] Manas rozes būtu apveltītas ar īpašu spēku. Ja tām pieskartos savārgušais, tad pēc īsa brīža tiktu dziedināts, ja izslāpušais – veldzēts, dzīves ceļu zaudējušais taptu apgaismots, pēc dienas darba nogurušais – uzmundrināts, bet nelabvēlis – apskaidrots.

Angelina Goršanova,
Ilūkstes Sadraudzības vidusskolas
7. klase

K atru dienu es dzirdu televīzijā ļoti sliktas un baisas ziņas. Kaut kur ir nokritusi lidmašīna, Norvēģijā notikuši briesmīgi plūdi... Visskumjākie tomēr ir stāsti par maziem bērniem, kas slimo ar smagām slimībām. Pēc šīm ziņām man vienmēr rodas jautājumi: „Kāpēc šie bērni slimo? Kā es viņiem varu palīdzēt? Kā radušās šīs briesmīgās kaites?” Ja man būtu septiņjūdžu zābaki, es uzvilktu tos un dotos ārstēt visus slimniekus. Es varētu palīdzēt ne tikai bērniem, bet arī pieaugušajiem. Šie brīnumapavi dotu iespēju izmainīt pasauli, padarīt to labāku un jaukāku!

Mani sapņi ir līdzīgi septiņjūdžu zābakiem, kas stāv kaktā, ar putekļiem aplāti, bet es ticu, ka kaut kad es realizēšu savu sapni un spēšu izdarīt kaut ko cilvēkiem vajadzīgu!

Amina Žambikova,
*Ventspils 3. vidusskolas
11. klase*

E s savus septiņjūdžu zābakus gribu izmantot, lai izdarītu kaut ko labu, kaut ko tādu, kas palīdzētu citiem cilvēkiem. Lai to spētu, man vēl ļoti daudz jāmācās. Zināšanas ir vislielākā cilvēka bagātība. Tās nevar pazaudēt vai izsmelt kā dabas resursus. Tikai labi izglītots un radošs cilvēks var palīdzēt Latvijai attīstīties. [..]

Septiņjūdžu zābaki palīdzēs man paveikt to, kas dzīvē ir jāizdara.

Oskars Linkums,
Ogres sākumskolas 6. klase

R ītausmā sākās stiprs vējš, lija lietus un tūlumā bija dzirdams pērkons. Brokastu laikā tētis sacīja, ka visu dienu paliks mājās, jo nolauztie koki ir aizšķērsojuši ceļu.

Anna bija priecīga un satraukta, jo ļoti reti gadījās veselu dienu būt kopā ar vecākiem. Viņa ieveda tēti savā istabā un parādīja dīvainus zābakus.

„Izskatās kā burvju!” iesmējās tētis.

„Tēt, pamēģini uzvilkt! Nu, lūdzu!”

Anna skubināja.

Lai iepriecinātu meitu, Artūrs uzvilka zābakus. „Man der!” viņš iesaucās.

Pēkšņi virtuvē iezvanījās mobilais telefons. Artūrs ātri noskrēja lejā un pacēla klausuli. Izrādījās, ka pilsētā ir smagi saslimis kāds suns un viņam ir nepieciešama veterinārārsta palīdzība.

„Ak, ko nu lai dara, kā lai es tieku uz pilsētu pie slimā dzīvnieka?” – ārsts jutās bezpalīdzīgs.

Kā tikai Artūrs pateica savu sakāmo, tā nokļuva tur, kur vēlējās. Sākumā viņš nevarēja saprast, kā tas ir noticis, tad paraudzījās uz vecajiem, putekļiem klātajiem zābakiem, ko meita bija pierunājusi uzlaikot.

„Tie ir septiņjūdžu zābaki, ar kuriem es tagad varēšu ātrāk nokļūt pie slimajiem dzīvniekiem, un maniem mazajiem draugiem vairs nebūs ilgi jāgaida,” sacīja pārsteigts ārsts. [..]

Artūrs noticēja brīnumam un bija pateicīgs par vērtīgo dāvanu.

Antons Joničenoks,
Rīgas 34. vidusskolas 2. klase

Artjoma Tamaņa zīm., Daugavpils 15. vidusskola, 2. klase

Noslēpumainie, mazliet apputējušie zābaki patiesībā nemaz nav parasti apavi, bet maģiskie septiņjūdžu zābaki. Nē, tie nav nozagti Runcim zābakos vai Īkstītim! Septiņjūdžu zābakus mēs esam saņēmuši jau savā piedzimšanas brīdī.

Būdami vēl pavisam jauni, tīri un spodri, tie ir sākuši vadīt mūsu dzīvi, mudinot iet tālāk pasaulē, dāvinot iespējas pārvērst labus darbus panākumos, sapņus – īstenībā. Kā par nelaimi, pelēkie zābaki bieži paliek neievēroti. [..]

Septiņjūdžu zābaki – šis brīnumainais un gudrais dzīves ceļvedis! Varbūt mūsu talismani un amuleti, pieturpunktī un plāni ir mūsu acu priekšā, tikai mēs tos neredzam vai esam par tiem aizmirsuši? Minūti padomāsim: vai tiešām mums ir dotas visas iespējas? Vai visi ceļi vaļā? Visas atslēgas atšifrētas? [..]

Tas izklausās tik vienkārši: atrast necila izskata zābakus, notīrīt tos un uzvilkt, bet... Ja nemēģināsi, neuzzi- nāsi!

Laura Pipkalēja,
Jelgavas Spīdolas ģimnāzijas
10. klase

Mums katram ir savas dzīves septiņjūdžu zābaki. Citam ir mazāk pāru, citam – vairāk. Mēs tos krājam, un tie vienmēr mums paliks mīļi. [..]

Pirmie septiņjūdžu zābaki, kurus valkājām bērnībā, bija krietni par lieliem,

jo mūsu cerības un sapņi bija lieli. Mēs katru dienu kaut ko iztēlojāmies. Paskatoties debesis, ilgojāmies nokļūt uz Mēness. Vērojot dāmu skaistā kleitā, cerējām kļūt par princesi. Bērnībā likās, ka viss izdosies, ka spēsīm īstenot to, ko vēlamies, tāpēc nekad nenovilkām savus septiņjūdžu zābakus. Kaut arī tie bija par lielu, mums tie patika.

Kad paaugāmies, zābaki jau derēja ideāli. Turpinājām sapņot, cerēt un ticēt, [..] taču mūsu attieksme pret septiņjūdžu zābakiem kļuva nopietnāka. Tagad jau bija svarīgi saprast, uz kurieni, ar ko un pa kādiem ceļiem mēs ejam ar šiem zābakiem. Ja gadījās iet pa nepareizo ceļu, atsitām purngalus un apavi tika sabojāti. Septiņjūdžu zābakus nevar salabot, bet ir iespējams iegūt jaunus. [..]

Vecos zābakus mēs ieliekam plauktā. Šad un tad paskatāmies uz tiem un atceramies savu bērnību. Ievalkājot jaunus brīnumapavus, jūtamies tikpat labi kā toreiz, kad saņēmām pirmo septiņjūdžu zābaku pāri. Ar jaunajiem zābakiem mēs katru dienu ejam uz skolu. [..]

Man pagaidām ir tikai otrais septiņjūdžu zābaku pāris. Esmu pārliecināta, ka novilkšu tos tikai tad, kad atkal pielaiķošu jaunus. [..]

Septiņjūdžu zābaki ir mūsu sapņi, cerības, vēlēšanās un viss, kas ļauj dzīvot interesantu dzīvi.

Anta Kalvāne,
Iecavas vidusskolas 9. klase

Adriana Jauča zīm., Ogres sākumskola, 3. klase

Viss sākās ar to, ka mamma man uzdāvināja lielus, melnus gumijas zābakus. Sākumā tie man ļoti nepatika, jo izskatījās pēc puīšu zābakiem, bet es taču esmu meitene. [..]

Kādu dienu vectēvs, ieraudzījis manus gumijniekus, priecīgi iesaucās: „Mazmeitiņ, tev taču ir tādi paši septiņjūdžu zābaki kā man!” Izrādījās, ka mūsu zābaki ir ļoti līdzīgi.

Vectēvam patīk makšķerēt. Viņš bieži uzvelk savus septiņjūdžu zābakus un dodas uz kādu upi vai ezeru. Es sāku braukāt vectēvam līdzi, jo vēlējos, lai arī mani apavi būtu daudz ko pieredzējuši. Vectēvs sacīja, ka es ar saviem zābakiem nesot viņam veiksmi, jo abi kopā mēs varam noķert pašas lielākās zivis.

Kad atvedām zivis mājās, omīte tās ļoti garšīgi pagatavoja. Arī mūsu kaķis Punkucis par zivīm priecājās, jo viņam tās ļoti garšo.

Vēl šie septiņjūdžu zābaki noderēja, kad mēs ar ģimeni braucām uz mežu sēņot. Es nebaidījos uzkāpt kādam celmam vai zaram, tāpēc varēju izstaigāt visas meža takas un, gluži nemanot, piepildīju groziņu ar sēnēm.

Tā pagāja gads. Atkal pienāca rudens. Es sameklēju savus septiņjūdžu zābakus. Vēlējos tos vilkt kājās un doties jaunos piedzīvojumos. Diemžēl zābaki vairs nederēja... Mana kāja pa gadu bija izaugusi lielāka. Nolēmu zābakus nemest ārā, bet saglabāt mazajam brālītim. Kad

Jānītis paaugsies, arī viņam būs savi septiņjūdžu zābaki.

Kamēr mani zābaki stāv stūrī un gaida, kad atkal tiks auti kājās, tikmēr tos pieskata mūsu kaķis. Laikam cer, ka es atnesīšu viņam lielo zivi...

Kristīne Vonoga,
Mazozolu skolas
4. klase

Deja ir mans hobijs. [..] Sestdienās un svētdienās bieži braucu uz deju sacensībām un uzstājos dažādos pasākumos. Esmu bijusi daudzās Latvijas vietās – gan mazos pagastos, gan lielās pilsētās, tāpēc manas septiņjūdžu kurpītes nestāv kaktā ar putekļiem klātas. Tās kļūst ar katru brīdi spodrākas un spodrākas. [..]

Drīzumā vecāki man nopirks jaunas deju kurpes, jo šīs jau palikušas par mazu un ir savu laiku nokalpojušas. Vecās stāvēs goda vietā manā istabā medaļu stūrītī un atgādinās par gūtajiem panākumiem deju zālē. Esmu saglabājusi arī savas pirmās deju kurpītes. Tās ir un uz visu mūžu paliks mani septiņjūdžu zābaki, jo ar šiem daudzos literārajos darbos pieminētajiem apaviem esmu novirpuļojusi dejā tūkstošiem kilometru. Es ceru, ka manas septiņjūdžu kurpītes nekad nestāvēs kaktā putekļiem aplātas!

Ance Millere,
Mazozolu skolas
6. klase

Renātes Ciganovičas zīm., Dagdas vidusskola, 3. klase

Kādā saulainā vasaras dienā es kārtāju savu istabu un atradu septiņjūdžu zābakus, ko man pagājušajos Ziemassvētkos bija uzdāvinājis Salavecis, piebilstot, ka tie jāatdod kādam citam, kad klūs man par mazu.

Līdz šim es zābakiem nebiju pievērsusi uzmanību. Vai mazums, kādas blēņas mums stāsta pieaugušie, lai tikai bērni labi uzvestos. Bet reiz joka pēc nolēmu tos uzvilkt – varbūt tomēr zābaki izrādīsies noderīgi.

Jūs neticēsit – notika brīnums! Zābaki pacēla mani kādu sprīdi virs zemes un nedzirdamā balsī jautāja, kurp es gribu doties. Atbildēju, ka vēlos redzēt zaķu karaļvalsti, un tūdaļ jau attapos Zaķlienē. Tā sauca šo zemi. Ieraudzīju visdažādākos zaķus, kas kopa savus dārzus, audzēja dārzeņus, darināja zaķu tautastērpus un dziedāja dziesmas. Citviet zaķi peldējās Ziljūrā un daudz neuztraucās par manu klātbūtni. Viņi piedāvāja man apmeklēt Zaķienes pilsētas svētkus un iepazīties ar zaķu tradīcijām. Tās man ļoti patika.

Atgriezies no viena ceļojuma, drīz jau vēlējos doties nākamajā. Vasara taču ir piedzīvojumu un brīnumu laiks. Apāvusi zābakus, devos uz Rožu zemi, uz Zilo, Sārto un Rozā rožu pilsētām. Es apmeklēju rožu muzejus un izstādes, piemēriju rožu tērpus un veidoju rožu

frizūras, taču drīz vien pienāca laiks, kad sāku ilgoties pēc mājām.

Atgriezies sapratu, cik jaukos sapņu ceļojumos esmu pavadījusi laiku. Tagad par tiem varu pastāstīt citiem. Māmiņa un visi mani mīlie cilvēki nespēja vien nobrīnīties par jaukajiem piedzīvojumiem, ko man devuši septiņjūdžu zābaki. Tētis arī vēlējās tos uzvilkt, taču zābaki viņam izrādījās par mazu. Māmiņa sacīja, ka laikam jau šos brīnumapavus mēs varam valkāt tikai bērnībā, kad spējam sapņot par visu pasaulē.

Ilgu laiku es nebiju devusies ceļojumos, tad kādu dienu paņēmu putekļu lupatiņu un noslaucīju savus septiņjūdžu zābakus. Gribēju uzvilkt, bet tie izrādījās par mazu. Ko darīt? Zābaki bija jāatdod kādam citam, lai arī kā man negribētos no tiem šķirties. Gāju pa ielu un noliku zābakus pie septītās mājas, kas atrodas manas ielas galā. Varbūt skaitlis septiņi ir īstais? Iekšā ieliku zīmīti, kurā bija rakstīts: „Ceļo!”

Mājup iedama, sapratu, ka kaut kas svarīgs manā dzīvē ir beidzies, bet gan jau atradīšu jaunus septiņjūdžu zābakus, kas spēs mani nest tālumā. Varbūt šoreiz tie nebūs zābaki, bet kristāla kurpīte?

Una Romāne,
Balvu pamatskolas
5. klase

Jeļizavetas Jegorovas zīm.,
Jaunogres vidusskola, 5. klase

Man kaktā stāvēja zili zaļi septiņjūdžu zābaki.
Tos katru dienu pulēju un spodrināju es.
Kādu dienu redzēju – saplīsuši tie!

Tie plīsa un plīsa, un ārā metami jau!

Es gauži jo gauži raudāju –

Mani septiņjūdžu zābaki ārā metami!

Nesu pie visiem kurpniekiem,

Maksāju pa piecdesmit pieciem dolāriem,

Bet neviens tos nespēja salabot.

Mani zili zaļie septiņjūdžu zābaki!

Satiku Hariju Poteru, domāju viņam tos atdot,

Bet arī Poteram nevajag manus saplīsušos brīnumus –

Zili zaļos septiņjūdžu zābakus.

Kam tad? Raganai? Bet ragana dumja.

Ar joni tā ieskrēja stenderē mazo rūķīšu mājā.

Nu beigta un pagalam ragana,

Ļaunums kā brīnumsvēcīte uzliesmoja un izzuda.

Mazie rūķīši zābaku skrandas ar prieku pieņēma,

Darbīgām roķelēm daudzus jaunus zābakus taisīja.

Man ar' vienu pāri iedeva!

Ar adatas aso galu latviskās zīmes zābakos rakstīju

Un katru dien' latvisku sveicienu draugiem Anglijā

aiznesu!

P.S. Ja arī jums vajag zili zaļus septiņjūdžu zābakus,

Tad paprasiet mazajiem rūķīšiem –

pietiks mums visiem!

Viesturs Priednieks,

Kusas pamatskolas

4. klase

Marijas Girinovičas zīm., Rīgas 34. vidusskola, 2. klase

Man septiņjūdžu zābaki asociējas ar bērniību, ar bezrūpību un trakumiem, ko dažreiz biju sastrādājis. Reizēm vēlos šo dzīves vieglumu ielikt jakas kabatā un paturēt bērniības atmiņas savā tuvumā. Brīnumzābaki ir kā pagātnes liecība. Paskatoties uz tiem, es sajūtu pakrūtē dzirksteļu spietu, kas liek sirdij joņot ātrāk un ātrāk.

Septiņjūdžu zābaki mani nelaiž vaļā. Gribu tiem pieskarties, bet – par vēlu. Zābakos mājo mani bērniības mērķi, kurus jau esmu īstenojis. Drīz pienāks laiks, kad pielaikošu jau otro zābaku pāri. [..]

Manuprāt, uzsākot kādu dzīves posmu vai pieņemot vēl nepieredzētus izaicinājumus, ikviens no mums auj kājās jaunus septiņjūdžu zābakus. [..]

Reizēm iedomājos, kā manās kājās izskatītos ārzemju septiņjūdžu zābaki. Varbūt tie būtu par mazu, varbūt par lielu, kas lai to zina? Tomēr es nevēlos tos pielaiķot, jo atzīstu par savējiem tikai tādus zābakus, kuros pa Latvijas zemi ir staigājuši mani senči.

Reinis Majuhins,
Krāslavas Valsts ģimnāzijas
12. klase

Diānas Lejietes zīm., Tabores pamatskola, 8. klase

Sandras Brakovskas zīm., Vārkaņas vidusskola, 3. klase

Kad biju mazs, es staigāju ar mazākiem zābakiem, bet tagad esmu lielāks un tos vairs nevelku kājās.

Man tie kādreiz derēja. Šajos zābakos ir tik daudz atmiņu – katra ziemas stunda, minūte un pat sekunde, katrs ledus gabals un sniegavīrs, arī visas izbristās peļķes, nomīdītās dubļu pikas, koki, kuros esam kāpuši... Tā vien šķiet, ka tieši bērnības septiņjūdžu zābaki ir devuši man iespēju

būt priecīgam un laimīgam. Bez tiem es justos kā skudra plašajā pasaulē. [..]

Tagad vecie zābaki man ir par mazu. Tie vairs neaicina doties jaunos piedzīvojumos. Ir pienācis laiks pirkt jaunus zābakus, lielākus, tādus, kuros atradīsies vieta arī pienākumiem.

Mikus Poikāns,
Briseles 2. Eiropas skolas
7. klase

Kristapa Toma Tauriņa zīm., Ādažu Brīvā Valdorfa skola, 4. klase

Daudzu tautu, arī latviešu, pasakās septiņjūdžu zābaki ir tie, ar kuriem īsā laikā var veikt garus ceļa posmus. Tie atrodas līdzās burvju galdautam, brīnumrungai un zosij, kura dēj zelta olas. Visi brīnumlīdzekļi ir noputējuši, jo nav cilāti kopš sākumskolas laikiem. Kāpēc? Laikam tāpēc, ka šīs lietas labi noder mazam bērnam, kas domā, ka pasaku tēli patiešām eksistē un veic visādus brīnumus.

Pusaudžu gados septiņjūdžu zābaki tiek nosviesti kaktā līdzās krāsainām kedām, burvju galdauts saplēsts, jo nāk apjaušma, ka brīnumlīdzekļu, kas palīdz tikt uz priekšu un izcerties, nav. Pašam vien ir jāstrādā, jāskrien ar pieri sienā, jāpierāda pasaulei, kas tu esi un kāds tu esi.

Vēlāk tu sāc saprast, ka arī tēvs un māte nebūs tie septiņjūdžu zābaki, kas dos iespēju pakāpties augstāk, redzēt tālāk un domāt plašāk. Būs vien jāauj kājās savi ikdienas apavi un jāvelkas, jākūleņojas, jāiet un jāsoļo uz priekšu.

Tavi septiņjūdžu zābaki ir palikuši mājās. Tie noderēs jaunākajam brālim

vai mātai vismaz kādu brīdi, bet tev būs jāpiedzīvo jauna pasaka – tāda, kurā darbosies brīnumgalva, brīnummēle, brīnumrokas. Šie burvju līdzekļi tev derēs kā uzlieti, jo pats tos būsi radījis un pilnveidojis.

Protams, pastāv iespēja, ka arī jaunie, tev piemērotie septiņjūdžu zābaki pārklāsies ar putekļiem, jo būsi izvēlējies valkāt istabas čības. Bet tas jau ir cits stāsts un cita pasaka.

Tikmēr jaunie censoņi spīdīgos septiņjūdžu zābakos joņo cits citam garām. Vai, tā steigdamies, viņi nepaskrien garām savai dzimtenei, savai mājai, savai ģimenei, kā arī daudzām citām svarīgām vērtībām un nesāk bezjēdzīgi rotēt ap zemeslodi? Tādi skrējēji vairs neapjauš mērķi, kamdēļ vispār āvuši kājās septiņjūdžu zābakus. [..]

Manuprāt, ir ļoti svarīgi, lai cilvēkam būtu gan spēks, gan laiks atgriezties mājās un palūkoties uz bērniības septiņjūdžu zābakiem, ar kuriem viņš ir sācis savu gaitu pasaulē.

Jānis Makņa,
Krāslavas Valsts ģimnāzijas
12. klase

Mika Sauliša zim., Mazozolu skola, 3. klase

ISBN 978-9984-829-16-6

9 789984 829166